

Ta Chính Là May Mắn Như Vậy Không Phục Người Đánh Ta A

Contents

Ta Chính Là May Mắn Như Vậy Không Phục Người Đánh Ta A	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	43
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	51
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	59
36. Chương 36	60
37. Chương 37	61

Ta Chính Là May Mắn Như Vậy Không Phục Người Đánh Ta A

Giới thiệu

Editor: Nguyệt KiềuBeta: SubTình trạng bản gốc: Hoàn 37 chương + 8 PNThể loại: Hào môn thể gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-chinh-la-may-man-nhu-vay-khong-phuc-nguoi-danh-ta-a>

1. Chương 1

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Trời âm u, mưa, tiệm cà phê.

Tôi, bạn gái, bạn trai mới của cô ấy.

Một phút trước bạn gái giới thiệu bạn trai mới với tôi.

Tôi bị NTR.(1)

(1)(NTR là một thể loại truyện manga phim anime nói về người phụ nữ của nhân vật chính bị những nhân vật khác chiếm đoạt, ý ảnh nói là ảnh bị người khác cướp bạn gái (‘ ’))

Bên tay tôi có một chén cà phê ấm áp, tôi đang suy tư, dùng nó gọi bạn gái, hay là gọi bạn trai mới của cô ấy đây.

Sau đó, tôi liền bị bạn trai mới của cô ấy gọi một mặt cà phê.

Tôi sửng sốt một chút, kịch lễ ra không nên viết như vậy.

Tôi dùng khăn giấy, xoa xoa tóc của mình.

Tôi hỏi: “Cậu tại sao lại lấy cà phê gọi tôi?”

Hắn nói: “Bởi vì anh là cận bã, bức Tiểu Vân dọa thai liền từ bỏ cô ấy.”

(đọa thai: kiểu phá thai ấy)

Tôi hỏi: ” Tiểu Vân, em nói với hắn như thế?”

Bạn trai Tiểu Vân nói: “Anh không cần giải thích, loại người như anh tra (cận bã, tồi tệ), không xứng đáng có được hạnh phúc.”

Nói xong, hắn liền lôi kéo bạn gái của tôi, à không, bạn gái trước của tôi, đứng lên, chuẩn bị đi.

Tôi nói: “Cậu vẫn chưa trả tiền cà phê.”

Hắn mặt đỏ lên, nói: “Không phải anh muốn mời khách sao?”

Tôi nói: “Tôi muốn mời bạn gái của tôi uống cà phê, các người một là bạn gái trước, một là bạn trai mới của bạn gái trước, các người nợ, đương nhiên các người trả nợ.”

Tiểu Vân nói: “Tiêu Điều, không nghĩ tới anh là người như thế, hảo tụ hảo tán, liền một ly cà phê cũng không mời.”

Tôi nói: “Em có đi trước một trăm cái kia cũng không với người làm chủ tôi đây trao đổi một chút, vừa nói chuyện liền gọi, một thứ thói quen căn bản được hình thành trước đó.”

Bạn trai mới nói: “Tiểu Vân đừng cùng hắn phí lời, không phải là hai ly cà phê thôi sao, tôi mời!”

Nói xong, hắn lấy ra một tờ tiền, vỗ trên mặt bàn.

Tôi cúi đầu nhìn một chút, nói: “Đại ca, cậu có phải là không thấy menu?”

Tôi nói: “Cậu gọi một cốc 288 tệ, bạn gái cậu gọi một cốc 688 tệ*, bỏ qua số lẻ còn có 900 tệ, cậu lại cho tôi 100 tệ, cậu quá vô lý rồi.”

(*nguyên văn là miếng)

Hắn nói: “Sao lại có thể mắc như vậy?”

Tôi đẩy một cái kính mắt tròn mang theo tàn tích của cà phê.

” Vấn đề này hãy hỏi người bán, cậu có phải là không mang đủ tiền, cả thẻ cũng không mang.”

Hắn lúng túng dời tầm mắt.

Tôi nói: “Không sao, tiểu tử tôi xem cậu cốt cách thanh kỳ(3), lần này tôi mời.”

(3) thanh kỳ: kiểu nhã nhặn, thanh bạch

Hắn nhìn tôi một chút, nói: “Tôi mới vừa giới thiệu anh một ly cà phê, xin lỗi.”

Tôi nói: “Không sao cũng là vì nữ nhân, bất quá tôi cũng không đụng tới Tiểu Vân, có lẽ là có hiểu lầm gì đó không chừng.”

Nói xong, tôi dùng ánh mắt thành khẩn nhìn bạn gái trước của mình, bạn trai mới của cô cũng quay đầu nhìn cô.

Cô bụm mặt, khóc lóc chạy.

Tôi nói: “Làm sao liền chạy vậy, cậu không đuổi theo?”

Hắn nói: “Lúc Tiểu Vân theo tôi lên giường, nói dối tôi, lộ ra anh cưỡng bạo cô ấy, cô ấy vạn bất đắc dĩ theo anh, liền đã hoài thai, sau đó liền sẩy thai, anh ghét bỏ vóc dáng của cô ấy biến dạng, liền không cần cô ấy nữa.”

Tôi nói: “Xem ra là cậu không tin.”

Hắn nói: “Ừ.”

Tôi nói: “Lúc cậu tới, nhìn Tiểu Vân trong mắt tràn đầy tình nghĩa, hiện tại, trong mắt của cậu đều là hận ý, yêu hận bất quá chỉ là phút chốc, cậu không nên tới đây gặp tôi.”

Hắn nhìn tôi, khả năng không tìm được từ ngữ trả lời tôi.

Tôi vỗ vỗ bả vai hắn, từ bên trong ví lấy tiền ra thanh toán.

Tôi mang theo ô lớn bên người, đứng ngồi ba xe công cộng, ở trên ghế gỗ tại công viên nhỏ, tìm được bạn gái cũ của tôi đang cuộn thành một đoàn.

Tôi dùng dù che cho cô ấy, cô ngẩng đầu lên, nước mắt lăn tròn mà nhìn tôi.

Tôi nói: “Nữ hài tử a, không thể dầm mưa, đến già, sẽ sinh ra bệnh.”

Cô nói: “Chúng ta đều chia tay, anh tới làm gì.”

Tôi nói: “Tôi không nhìn được nữ hài tử khóc.”

Cô ấy nhào vào trong ngực của tôi, ôm thắt lưng của tôi.

Ngực của tôi không có bị nước mưa ướt nhẹp, lại bị nước mắt của cô thấm ướt.

Cô ấy nói: “Tiêu Điều, em thích anh ấy như vậy, anh ấy tại sao dùng ánh mắt ấy nhìn em?”

Tôi nói: “Cậu ấy yêu thích em, em lừa gạt cậu ấy, cậu ấy đương nhiên hận em.”

Cô nói: “Em chỉ là không hy vọng hẳn xem nhẹ em, em chỉ là lập một lời nói dối có thiện ý, Tiêu Điều, anh tại sao không giúp em che lấp? Anh không phải yêu em nhất sao?”

Tôi nói: “Tiểu Vân, anh không yêu em, anh tốt với em, chỉ là bởi vì, em là bạn gái của anh.”

Tôi lại nói: “Tiểu Vân, em không phải cũng là bởi vì cái này, mới không cam lòng, mới muốn đi tìm tình yêu của em?”

“Tiểu Vân, anh có thể cho em mượn ngực, cho em dựa vào khóc, nhưng chúng ta đã chia tay, vậy đại khái cũng là, một lần cuối cùng, anh tới tìm em.”

“Tiểu Vân, em biết, anh chưa bao giờ nói dối.”

Cô nói: “Tiêu Điều, em hối hận rồi, cho dù anh không yêu em, anh lại cực kỳ tốt với em, em tìm nhiều nam nhân hơn nữa, không thể giống như anh, đối với em tốt như vậy.”

Tôi nói: “Em rồi sẽ tìm được, dù sao em tuổi còn trẻ, đẹp đẽ, đáng yêu, tất cả mọi người sẽ thích em.”

Cô ấy dần dần ngừng khóc, tôi đem dù đưa cho cô, khom người xuống.

Tôi nói: “Nước đọng có chút sâu, em nằm nhoài trên lưng anh, anh cõng em đi.”

Cô gạt giọt nước mắt cuối cùng, nằm ở trên lưng của tôi, một tay ôm bờ vai của tôi, một tay che dù.

Tôi cõng lấy cô ấy, lội qua làn nước ngập đến đầu gối, từng bước một đi về phía trước.

Tôi không cảm thấy được gì, rồi cô lại khóc.

Cô nói: “Tại sao, anh lại không yêu em?”

“Bởi vì anh có bệnh a.”

Tôi có bệnh, tôi hoạn nạn có tính bẩm sinh thiếu hụt tình cảm.

Tôi đem Tiểu Vân trên lưng ra khỏi công viên, cô vỗ vỗ bả vai tôi, ra hiệu tôi đem cô buông ra.

Cô nói: “Tiêu Điều, anh là người tốt.”

Tôi nói: “Phiếu người tốt, phương thức chia tay tốt nhất.”

Cô nói: “Sau này, em không muốn anh tùy tiện đối tốt với người khác như vậy?”

Tôi nói: “Tại sao?”

Cô nói: “Bởi vì anh đối tốt với người khác như vậy, người khác sẽ nghĩ đến anh rất yêu rất yêu rất yêu nàng, chờ nàng yêu trúng anh, liền sẽ phát hiện, anh kỳ thực không có tâm.”

Cô nói: “Tiêu Điều, có lúc, em thật hận anh a, anh vẫn đối tốt với em như vậy, tốt đến mức em đã cho em là tất cả của anh, tốt đến em nghĩ đến anh yêu em tha thiết, nhưng là, đây đều là giả, tất cả đều là giả.”

Cô nói: “Em đã cho là em tìm người khác liền có thể trả thù anh, có thể làm cho anh khổ sở, có thể con mẹ nó làm anh hết cười được nữa, anh còn có thể cười, anh không thèm để ý em, một chút chút đều không thèm để ý em.”

Tôi nói: “Tiểu Vân anh có phải là nên nói, xin lỗi.”

Cô ấy đánh tay tôi, quay người đi.

Tôi và Tiểu Vân chia tay sau ba năm sáu tháng.

– Hết chương 1 –

Sub: Đúng là tiểu thuyết hư cấu, làm méo có thằng đàn ông nào tốt như Tiêu Điều in real life *thở dài thườn thượt*

Chương 1 cuối cùng cũng ra lò *tung bông* các tỷ tỷ cmt đi nào, đi mà!!

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (‘ ’)

2. Chương 2

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi một thân chạt vật trở về nhà, mẹ tôi nhìn thấy tôi hét lên một tiếng: “Nói mau, con đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi nói: “Không có chuyện gì, mẹ yên tâm, con đi tắm là tốt rồi.”

Mẹ nói: “Con tại sao lại bị giới cà phê, toàn thân đều ướt đẫm, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Tôi có điểm hối hận, mưa tại sao không nhiều một chút để xối cho cà phê sạch sẽ.

Tôi nói: “Thật không có chuyện gì, mẹ, con muốn đi tắm trước, mẹ giúp con tìm bộ quần áo khô được không?”

Mẹ tôi nói liên miên cần nhân quay người giúp tìm quần áo, tôi lau mặt, tiến vào buồng tắm.

Thay xong quần áo khô, lúc ăn cơm, mẹ tôi nói: “Một đi của con mang theo con trai đến thành phố chơi, chúng ta ngày mai cùng họ ăn một bữa cơm, con cùng người ta hảo hảo ở chung, tốt nhất là kết làm bằng hữu.”

Tôi hỏi: “Nam hay nữ?”

Mẹ nói: “Nam, con không phải có bạn gái, ta sao có thể có thể cho con cùng nữ làm bằng hữu.”

Tôi nói: “Giữa nam và nữ sao lại không thể làm bằng hữu, vẫn có tình cảm thuần khiết tồn tại mà.”

Mẹ nói: “Con trai a, từ nhỏ đến lớn, con cùng nữ sinh làm bằng hữu, đến cuối cùng không phải là người ta ôm con sống chết nói yêu con yêu vô cùng, may con bây giờ kết giao bạn gái, chặn lại oanh oanh yến yến, không biết đã thương tổn bao nhiêu trái tim con gái người ta.”

Tôi nói: “Mẹ, Tiểu Vân cùng con chia tay rồi.”

Mẹ nói: “Cái gì? Chia tay? Con bé sao cam lòng chia tay con.”

Tôi nói: “Đại khái chúng con tính cách không hợp.”

Mẹ nói: “Ai, nhưng đáng tiếc, con bé Tiểu Vân kỳ thực cũng không tệ lắm, thích hợp lấy về nhà.”

Tôi nói: “Vâng.”

Ngày thứ hai tôi cùng mẹ đi đến phía nam thành phố, tiếp đón mẹ con bạn thân của mẹ tôi, thuê đất để đô từ trước đến nay tăng giá gấp đôi đã thành dấu tính chặng đường tôi cũng không quá để ý, mẹ tôi rất đau lòng, dọc theo đường đi nói liên miên cần nhân, nói trước kia Nhâm thị trưởng rõ ràng nói vĩnh viễn không tăng giá, cấp phúc lợi cho đại gia, kết quả lúc này mới mấy năm, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

(ấn chặng đường tính: dấu ấn chặng đường, kiểu đã thành ấn tượng, thành thói?! *tự vả*)

Tôi chen lời: “Vận chuyển thành phẩm quá cao, cũng là bất đắc dĩ.”

Mẹ suy nghĩ một chút, cũng không lên tiếng hậm hực.

Tôi và mẹ đến cửa chờ đón người, không lâu lắm, liền nhìn thấy trong đám người đi ra một tiểu tử so sánh với mình tinh còn muốn đẹp trai hơn, tướng mạo mặc dù có điểm âm trầm thiếu kiên nhẫn, nhưng mà không chịu nổi nội tình hảo, xung quanh đã có nhiều cô gái lấy điện thoại di động ra chụp, sau đó tôi liền nghe thấy mẹ gọi: “Đại chất tử! Bên này! Mẹ cháu đâu?”

(chất tử: cháu trai)

Đây chính là người bạn nam giới mẹ muốn tôi hầu hạ tốt, thoát nhìn không quá thân thiện a.

Tôi chìa tay ra, nói: “Đệ đệ người hảo.”

Hắn phiền chán mà liếc mắt nhìn tôi, phạm vi rất nhỏ, tôi liền chú ý tới.

Hắn lau mặt, sau đó đổi lại khuôn mặt tươi cười giả dối, ra hạp cơ khẩu(1), cùng mẹ tôi nói: “Dì, mẹ con xuống sai chỗ, gọi điện thoại bảo con tới trước, nàng lập tức mua vé tàu, sẽ tới sau.”

(1)ra hạp cơ khẩu: lời nói hợp lòng nhau

Mẹ tôi nhón chân lên, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Đừng có gấp, mẹ cháu chính là thích xuống xe nhường đường, lập tức sẽ đến.”

Tôi không phát hiện hắn sót ruột chỗ nào, người bình thường lúc này cần phải điên cuồng gọi điện thoại hoặc là lấy điện thoại tìm đường, hoặc là thẳng thắn nói với mẹ mình đứng yên đừng nhúc nhích con đi tìm mẹ, thái độ này của hắn không giống đối với mẹ ruột, cũng như là đối sau.

Tôi vừa mới nghĩ như thế liền nghe thấy mẹ mình nói: “Cháu trai, mẹ cháu nói tuy rằng cháu không phải nàng thân sinh nhưng đối với nàng như con ruột, bác đây vừa nhìn cháu lo lắng cho nàng như vậy, bác liền biết là nàng nói sự thật.”

Nói thật, tôi nghĩ đem miệng mẹ che lại, sợ nàng nói thêm gì nữa, đứa cháu trong miệng nàng này sẽ đem nàng đánh một trận.

Vì để đánh gãy cái đề tài này, tôi đi về phía trước một bước, đưa tay ra.

Tôi nói: “Chào cậu, tôi là Tiêu Điều, tiêu trong hieu quạnh, điều trong hào hiệp tung.”

Hắn nhìn tôi một cái, ý tứ hàm xúc không rõ mà nở nụ cười, sau đó nói: “Tôi là Chân Phong, thẩm định huyền truyền thẩm định, sắc bén phong.”

(phong: gió)

Tôi trong lòng hồi hộp một chút, tôi có điểm hoài nghi, người anh em này thật là điên a.

Hoàn chương 2

3. Chương 3

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Qua một giờ đầu, bạn mẹ của tôi, cũng là mẹ kế của Chân Phong đến.

Đó là một dì ăn mặc trang phục phong cách tây, xử sự cũng ôn hòa cùng một câu nói không oán giận, trái lại vẻ ngoài sang trọng, liền quan tâm Chân Phong bên cạnh, hỏi khát hay không khát, có đói bụng hay không. Chân Phong là một người chừng hai mươi tuổi, dì lại coi hắn như đứa trẻ mười tuổi mà đối đãi.

Chân Phong đại khái cũng ăn bộ này, chờ dì nói xong, mới lộ ra nụ cười thật lòng từ chân tâm.

Hắn nói: “Mẹ, trên đường thuận lợi không?”

Dì nói: “Thuận lợi, ôi chào, con quan tâm mẹ, mẹ thật vui về.”

Tôi xem một phút chốc, thấy bầu không khí vừa vặn, liền lên trước một bước, ôm lấy hành lý trong tay dì, thu xếp đón xe về gần nhà của tôi.

Chân Phong nghe nói muốn gọi xe, không quá tình nguyện.

Tôi liền cảm thấy rất thú vị, lần đầu tiên cảm nhận được tâm tình của bản thân đối với người (khác) có sự biến đổi tốt.

Chân Phong không quá quan tâm đến việc nguy trang cảm xúc nhiều lắm, hẳn khi vui hay khi không vui tôi đều có thể phát hiện rõ ràng rành rành.

Đến cuối cùng, cũng không chịu ngồi lên xe taxi.

Chân Phong gọi điện thoại, sau năm phút liền nói sắp xếp xe tới bãi đậu xe.

Tôi đẩy hai hành lý, đi ở cuối cùng, nhìn mẹ tôi cùng mẹ con hắn ba người ở trước mặt tán gẫu.

Chờ đến bãi đậu xe, liền trực tiếp thấy một chiếc thoát nhìn cũng rất quý giá, đằng sau là bảy, tám chiếc xe thể thao vừa nhìn cũng rất đắt, toàn bộ làm ra vừa tiếp xúc với đội lái xe.

Mẹ tôi là một tiểu lão thái thái phổ thông, thấy điệu bộ này thì không quá muốn đến trước.

Tôi hỗ trợ đem hành lý nhắc lên trên xe.

Tôi nói: “Chuyện không hề xấu, con đây vừa nhận tin nhắn, hội dân cư bên kia gọi con cùng mẹ trở lại xem tấm hình, mẹ xem mẹ này, cũng nhận là bằng hữu, chúng ta hãy đi về trước, hẹn thời gian gặp lại ở bên ngoài ăn một bữa cơm, dì cùng mẹ hảo hảo tự ôn chuyện.”

(xảo: đúng lúc, ngẫu nhiên, tình cờ)

Dì không hé răng, nhi tử nàng được tiện nghi ở đây, cũng không dám lên tiếng.

Chân Phong nhìn tôi một cái, nở nụ cười.

Hắn nói: “Tiêu Điều đúng không, anh rất thú vị.”

Tôi nói: “Đã khích lệ rồi, cậu cũng rất thú vị.”

Lời nói xong, tôi liền lôi tay mẹ trốn đi.

Mẹ nói: “Thật xin lỗi, mẹ đã cho là mẹ tiếp chị em, không nghĩ tới nhiều chuyện như vậy.”

Tôi nói: “Là con có lỗi với mẹ, chừng hai mươi tuổi mới vừa tốt nghiệp, cầm mấy ngàn đồng tiền lương, không có cách nào cho mẹ thêm xe tốt.”

Mẹ cười cười, nói: “Con không gặm lão, có thể nuôi sống chính mình, kết giao bạn gái cũng chưa từng xin tiền người trong nhà nữa, cũng đã là con trai hiếu thuận trong tiểu khu rồi.”

Tôi nói: “Mẹ, người cũng đừng khen con, lại khen nữa con liền kiêu ngạo lên mặt, chúng ta về nhà trước, mẹ nhớ dì, liền gọi điện thoại sau, hẹn thời gian, gặp lại ôn chuyện.”

Mẹ nói: “Chờ tin tức nàng đi, ngày hôm nay mẹ xem sắc mặt của nàng, việc này, cũng không phải nàng có thể làm chủ được.”

Tôi nói: “Dì bên kia tình huống thế nào, mẹ không biết rõ ràng sao?”

Mẹ nói: “Lúc ban đầu, nàng đi làm bảo mẫu, sau đó được cha hắn coi trọng, lấy về nhà, liền thành mẹ kế, vốn dĩ nàng với đứa nhỏ quan hệ rất tốt, dù sao đứa trẻ khi còn bé không mẹ, xem như là từ nhỏ nuôi đến lớn, kết quả thân phận này biến đổi, cũng không biết ai nói chuyện phiếm gì, lung ta lung tung, ngược lại khiến hai người họ hiện tại quan hệ cũng là lúc tốt lúc kém, nói không chuẩn là thân vẫn là không thân.”

Tôi nói: “Chân Phong kia sửa miệng gọi mẹ được rồi.”

Mẹ nói: “Nghe nói là cha hấn ép hấn, hoặc là đổi giọng, hoặc là biến đi, một phen tiền cũng không cấp.”

Tôi nói: “Cha hấn cũng thật ác độc, khi đó Chân Phong có thể có bao nhiêu a, chỉ chớp mắt, bảo mẫu thành mẹ kế, cha hấn lại lấy sinh hoạt phí ép hấn.”

Mẹ nói: “Đây chính là chuyện riêng của người ta, chuyện của người ta bớt quản bớt lo lắng a.”

Tôi nói: “Đây không phải là cho tới nơi này, lại nói, dì không phải bằng hữu của mẹ sao?”

Mẹ nói: “Nói là chị em, cũng có chừng mười năm gần tới hai mươi năm không gặp, người một điện thoại ngược lại là thân thiết, nhưng nàng một câu nói trước đó cũng không dạn, nàng muốn nói rõ ràng tình huống, chúng ta thuê cái xe, cũng có thể giúp nàng chống đỡ giữ thể diện, không đến nỗi như vậy.”

Tôi nói: “Có thể chiếm được, lão gia ngài nghỉ ngơi một chút đi, đầu óc của ngài vẫn là giữ lại ngẫm xem buổi tối ăn cái gì đi.”

Chúng ta đùa tới bàn cùng, đồng thời trở về nhà.

(bản: nhiều lời)

Khi đó, cho tôi một trăm cái đầu cũng sẽ không nghĩ tới, có một ngày, tôi sẽ cùng Chân Phong quán quýt lấy nhau, đến cuối cùng không có cách nào tách ra.

Hoàn chương 3

4. Chương 4

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi đang theo học đại học, đến gần lúc tốt nghiệp một tuần, bị xử lý kỷ luật nặng, đến cuối cùng bằng tốt nghiệp không bắt được tới tay.

Việc này tôi không nói với mẹ, nói ra nàng khóc suốt mướt cũng vô dụng.

Đại gia tốt nghiệp so với đang theo học khác biệt có bao nhiêu đâu?

Nhưng là bạn học chung thời đại học của tôi ở cao ốc cao tầng đương bạch lĩnh, tôi ở tầng thấp nhất cao ốc, bán trà sữa.

Cũng không có gì bất mãn, có lúc bọn họ còn có thể lại đây mua trà sữa, nói rằng tới ủng hộ tôi, tuy rằng tôi đã từng giải thích, tiền lương của tôi chẳng hề liên quan với khoản thu nhập của cửa hàng, bọn họ có tới hay không đối với tôi cũng không ảnh hưởng.

Trong đám bạn học tới đây, có người từng cực kỳ thân cận với tôi, mà đại khái là trước khi tốt nghiệp tròng sự cố để lại di chứng quá lớn, bọn họ từ chối làm lại bằng hữu của tôi.

Bây giờ nhớ lại việc ngày trước tôi luôn cảm thấy tiền đủ tiêu là tốt rồi, tôi và mẹ tốt xấu gì cũng có gian nhà, sau đó không sai biệt lắm tìm được một cô gái, rồi kết hôn, thanh thanh thản thản sống hết đời cũng rất tốt.

Nhưng bây giờ tôi cảm thấy, coi như vì để cho mẹ thêm vui vẻ, tôi cũng phải tiến tới chút, ngẫm lại lối ra, ít nhất kiếm nhiều tiền một chút, mua không nổi xe đắt thì mua cái Chery QQ cũng tốt rồi.

Tôi nhờ vả bằng hữu qua lại, giúp tôi giới thiệu công việc làm thêm.

Hắn nhìn một chút chiều cao của tôi, liền nhìn một chút mặt của tôi, nói: “Cậu có bán hay không?”

Tôi nói: “Không bán, tôi cần một công việc đồng thời đáng tin.”

Hắn nói: “Bằng hữu tôi ở cách đây ba dặm mở quán rượu, cậu cuối tuần liền đến làm, tám giờ không tôi liền năm trăm tệ.”

Tôi nói: “Tiền nhiều như vậy, nguy hiểm cũng không nhỏ đi?”

Hắn nói: “Quán bar mà, tổng đánh nhau, đi làm đều cho mua bảo hiểm, đụng vào tổn thương không cần sợ.”

Tôi nói: “Vậy là dùng tôi bảo vệ ông chủ hay là giúp ông chủ đánh người?”

Hắn nói: “Loại nào có thể bảo vệ tốt đồ trong quán, thì cậu liền làm cái đấy.”

Tôi nói: “Được, có cần phỏng vấn hay không?”

Hắn nói: “Không cần, tôi đem điện thoại cùng bức ảnh của cậu gửi cho bằng hữu, cậu buổi tối trực tiếp đi quán bar đi làm là được, ở bên hắn hôm kia vừa có hai người nằm sấp (bị đòn) đang cần nhân thủ.”

Tôi nói với mẹ: “Con tìm được việc làm mới rồi.”

Mẹ nói: “Làm gì.”

Tôi nói: “Con đi TB đương phục vụ.”

Mẹ nói: “Trong nhà tiền đủ rồi mẹ còn lương hưu, không cần con phải khổ sở làm việc vất vả.”

Tôi nói: “Chủ yếu là giúp bằng hữu, thuận tiện mới lấy tiền, người nhờ đến con bên này, không làm không được a.”

Mẹ nói: “Vậy cũng tốt, con đi thử xem, cảm thấy mệt thì đừng làm nữa.”

Tôi nói: “Hảo a.”

5. Chương 5

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi tới quán bar, chưa thấy bạn của bằng hữu đâu lại gặp được giám đốc.

Giám đốc hỏi tôi: “Biết đánh nhau không?”

Tôi nói: “Miễn cưỡng biết.”

Hắn nói: “Vậy thì chính là biết đánh nhau.”

Tôi ký hợp đồng lao động, hợp đồng bảo hiểm, nhận mấy bộ quần áo, bắt đầu chính thức đi làm.

Công việc không tính là khó, trước là việc ghi hóa đơn rượu và mâm đựng trái cây, vừa bắt đầu tôi chỉ quản việc đại sảnh, sau đó dần dần được tín nhiệm, cũng bắt đầu bung đĩa đưa tới những phòng vip.

Tại quây rượu này không tính là loạn, ít nhất không có ai mang bạch phiến vào, nhưng nếu có người muốn mang, đôi mắt của bảo tiêu đứng ở cửa tinh cực kì, trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát, bọn họ rất tự hào nói, chính mình là người triều dương quần chúng.

(bạch phiến: thuốc có chứa morphin, có tác dụng giảm đau, có thể gây nghiện.

Triều dương quần chúng: mình có tra thì đây là một diễn cớ để nó đến những kiểu người làm việc nghĩa?!)

Mà chất rượu với sắc đẹp cùng là làm bạn, giám đốc nhượng chúng tôi một mắt nhắm một mắt mở, ngược lại em gái có thể cùng nam nhân lẫn lộn ở quán bar uống rượu, hơn nữa cũng không phải cô gái đứng đắn, chúng tôi không cung cấp “em gái”, mà người tự mang người đến, cũng đừng không có mắt đến gần.

Tôi vẫn luôn quán triệt chấp hành điều này, cho dù trong phòng khách trắng toát một mảnh, tôi cũng thả rượu xoay người rời đi.

Mãi đến có một ngày, tôi mới vừa đưa xong rượu cho một phòng, đóng cửa phòng khách, liền bị một em gái đụng phải.

Nàng quần áo xốc xếch, nước mắt lưng tròng, điều này không quan trọng lắm, khẩn thiết nhất chính là, nàng là Tiểu Vân.

Nàng chặt chẽ cầm lấy tay của tôi, nàng nói: “Tiêu Điều, cứu giúp em, dẫn em đi.”

Tôi nhíu lông mày, nói: “Em đã lấy tiền chưa?”

Nàng nói: “A?”

Tôi nói: “Không lấy tiền, liền báo cảnh sát. Lấy tiền rồi, đem tiền trả lại, không ai làm khó em, trực tiếp từ cửa lớn đi.”

Nàng nói: “Em đã lấy ít tiền, tưởng là bạn bè trai gái giao du, cho em tiền tiêu vặt, ai có thể nghĩ tới, hần mang em tới, muốn cùng anh em đồng thời thay phiên muốn em.”

Tôi thở dài, đem áo khoác cởi ra, bao lấy nàng trên người.

Tôi nói: “Bao nhiêu tiền, em nói số lượng.”

Nàng nói: “Cái gì?”

Tôi nói: “Anh có thể mang em ra khỏi quán bar này, cũng không xảy ra ngô hêm này, dám chơi như vậy, hậu đài so với lý thiên một hoàn ngạnh, em không trêu chọc nổi, anh cũng không trêu chọc nổi, anh còn có mẹ.”

Nàng đánh ta một bàn tay, nói: “Anh sao lại hèn nhát xấu xa* như vậy.”

(*nguyên văn là: nạo)

Tôi lau lau khoé miệng, nói: “Bây giờ có thể nói cho anh, bao nhiêu tiền?”

Nàng khúm núm mà cúi đầu.

Tôi nói: “Anh trong tay có 50 ngàn đồng, đây là khoản để dành cho mẹ dưỡng lão, không thể động, nhiều nhất cùng với em mượn 50 ngàn, 10 vạn tệ, có thể hay không bãi bình, còn bất bình, anh cũng không có biện pháp.”

(bãi bình: chấm dứt bất bình)

Nàng nói: “Tiêu Điều, anh tại Bắc Kinh còn có gian nhà...”

Tôi nói: “Tiểu Vân lòng em có thể tham, nhưng không thể vô liêm sỉ.”

Sau đó tôi liền nghe thấy có người xa lạ, chen lời.

Hắn nói: “Đúng đấy, em gái à, lòng người có thể tham, nhưng không thể vô liêm sỉ a.”

Tôi quay đầu, nhìn thấy người nói chuyện không xa lạ gì, nói quen biết cũng là không quen thuộc, chính là Chân Phong.

Hắn phồng chùng uống hơi nhiều, trên mặt có chút phiếm hồng, bước chân lại hết sức vững vàng, phía sau cùng một đoàn người có vẻ là anh em hắn.

Hắn phát phát tay, nói: “Lại gặp mặt, hắc, có chút thú vị, Tiêu Điều.”

Tôi trả lời: “Chân Phong, nể mặt mẹ cậu cùng mẹ tôi quen biết, buông tha bạn gái của tôi, được không?”

Hắn đưa tay ra, chỉ chỉ tôi, vừa chỉ chỉ Tiểu Vân, hắn nói: “Anh đừng lừa tôi, hai người không phải đã sớm chia tay? Tiểu Vân đã nói với tôi, anh cưỡng bạo nàng, nàng đã hoài thai, anh liền buộc nàng phá, liền ghét bỏ nàng vốc người không hảo, từ bỏ nàng.”

(Sub:... (=__=) đúng là trò đời)

Tôi quay đầu lại nhìn Tiểu Vân, Tiểu Vân không dám nhìn tôi, nàng nói: “Tiêu Điều... Anh biết... Em...”

Tôi nghiêng đầu qua chỗ khác, cũng không muốn nghe nàng nói chuyện, mà người còn phải cứu.

Tôi nói: “Em ấy cầm bao nhiêu tiền, tôi trước tiên trả lại 50 ngàn, còn lại làm hợp đồng, làm cho em ấy trả tiền theo thời gian.”

Chân Phong nói: “Không nhiều, một triệu, vòng qua mấy phòng ở nhà anh, bằng phẳng nhiều ít, bán nhất định có thể trả lại.”

Tiểu Vân ở bên cạnh chen lời, nàng nói: “Tiêu Điều, tiền này em đã mua rất nhiều quần áo, có đều tặng anh, em thực sự không giải quyết nổi.”

(NK: cũng không muốn nói đầu cơ mà Tiểu Vân quá vô liêm sỉ rồi Kiều ta khó chịu rồi đây)

Tôi nói: “VẬY cũng tốt, người cậu mang đi, tôi không lo chuyện bao đồng.”

Tiểu Vân nói: “Tiêu Điều CMN* tổ tông nhà anh, anh vì sao có thể vô sỉ như vậy, vì sao có thể không cứu em, làm sao có thể, CMN tổ tông nhà anh.”

(*nguyên văn là: thảo)

Lời kế tiếp nàng không nói ra, trực tiếp bị người của Chân Phong che miệng lại.

Chân Phong nhìn tôi một cái, nói: “Anh thật biết điều.”

Tôi nói: “Đúng đấy, tôi cũng cảm thấy tôi có ý tứ.”

Hắn nói: “Anh không đau lòng, nghe nói các anh quen nhau ba năm rưỡi, tuy rằng chia tay, mà tốt xấu nên niệm tình cũ.”

Tôi nói: “Chia tay rồi đã là trước kia, cứu là đạo nghĩa, không cứu cũng đứng sừng sững, 10 vạn tệ là cái giá cao nhất tôi có thể trả, nhiều hơn liền không nổi.”

Hắn nói: “Suy nghĩ này của anh, còn rất lý tính.”

Tôi nói: “Cám ơn đã khen, xin lỗi cậu, thứ cho tôi mắt chó không nhìn được Thái Sơn, hạ thủ lưu tình, đừng trách cứ tôi với giám đốc, trừ tiền thưởng của tôi.”

Hắn nói: “Được, không thành vấn đề.”

Qua vài giây, hắn còn nói: “Tôi nghĩ đến lão gia tử nhà tôi cảnh cáo, hắn nhượng tôi thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô gái này dù sao với anh có chút quan hệ, anh và tôi miễn cưỡng cũng coi như có chút quan hệ, một lúc nữa, tôi liền thả nàng ra.”

Tôi nói: “Có điều kiện gì?”

Hắn nói: “Anh thật biết điều.”

Tôi nói: “Có thể làm tôi làm, không thể làm, tôi sẽ không làm.”

Hắn nói: “Anh có muốn quay lại nhìn ánh mắt của bạn gái anh trước bên trong quả thực hận không thể đem anh chém làm tám mảnh.”

Tôi không quay đầu: “Tôi không có thói quen tự ngược.”

Hắn nói: “Sẽ lại tìm anh nữa, anh cứ gọi điện thoại, 139XXXXXXX, lưu lại dãy số lần nhau.”

Tôi gọi điện thoại, lưu số hắn, hắn cũng nhận điện thoại, cúp, lưu ghi chú.

Hắn nói: “Yên tâm đi, tuyệt đối không vi phạm đạo nghĩa.”

Tôi nói: “VẬY cám ơn cậu.”

Hắn nói: “Coi như tôi làm việc tốt.”

Nói xong, hắn liền dẫn người đi, trước khi đi, đem Tiểu Vân miệng bị dây thừng cột lấp lấy đẩy vào trong ngực của tôi.

Tôi giúp Tiểu Vân tháo bỏ dây thừng, nàng tự mình lấy miếng vải sợi bông nhét trong miệng ra, bắt đầu đánh tôi.

Tôi nắm chặt tay nàng, nhìn nàng, nói: “Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta không có một phân tiền quan hệ, gặp mặt liền là người xa lạ, anh nợ em, cũng đã trả sạch.”

Tôi buông tay nàng ra quay đầu liền đi, lúc ẩn lúc hiện, như là nghe được tiếng khóc của nàng.

– Hết chương 5 –

6. Chương 6

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Ngày đó Chân Phong không trách cứ tôi, giúp tôi bảo vệ được tiền thưởng tháng này.

Tại quán bar ngoại trừ công tác ngày đêm điên đảo, nói chung, cũng không có gì cái khác không tốt.

Có thể là tôi thích ứng công việc quá mức tốt, giám đốc tìm tôi tâm sự kiến nghị tôi chuyển công việc hoàn toàn.

Tôi nói với hắn, tôi còn rất yêu thích công việc ở cửa hàng trà sữa, tuy rằng nó một tháng chỉ cho tôi 400 đồng.

Giám đốc dùng ánh mắt chú thật con mẹ nó đùa anh.

Tôi nói: “Công việc ở cửa hàng trà sữa là công việc chính, tuy làm thêm tại quán bar nhưng chỉ là công cụ kiếm tiền thêm, không thể không phân rõ chính phụ, có lẽ sẽ sai lầm, nán lại lâu ở nơi đen tối, cũng sẽ quên mất ý nghĩ chính mình.”

Giám đốc nói: “Thêm một nửa tiền, có làm hay không?”

Tôi nói: “Không làm.”

Hắn nói: “Vậy gấp ba.”

Tôi nói: “Được, thành giao.”

Hắn nói: “Sớm nói cậu đòi tiền không phải được rồi sao, xả đạo lý lớn với tôi làm gì a.”

Tôi nói: “Tôi muốn xem anh cuối cùng trả cho tôi được bao nhiêu tiền, có thể kiếm lời nhiều một ít, vẫn là tốt đẹp a.”

Hắn nói: “8 giờ 1000 đồng, cậu chém lương tôi cao đấy.”

Tôi nói: “Mà chuyện tôi cần làm sau đó, khẳng định so với đòi hỏi của anh phải làm nhiều, khổ cực, còn nguy hiểm hơn.”

Hắn nói: “Cậu là một người thông minh, đọc sách liêu(1).”

(1)liêu: thông tuệ, minh bạch

Tôi nói: “Cảm ơn đã khen.”

Hắn nói: “Một tháng làm 20 ngày, mỗi ngày lại đây trực đêm, buổi tối 8 giờ đến 6 giờ sáng, giữa đó nghỉ ngơi hai giờ không tính tiền, thuê thu nhập cá nhân với bảo hiểm một kim(2) tự cậu giao, quán bar không quản.”

(2)chỗ này ý nói đến tiền

Tôi nói: “Tôi biết ngay chuyện tốt không như vậy, như thế toàn bộ trừ đi tới tay vẫn chưa tới mười ngàn ba a.”

Hắn nói: “Cậu thấy đủ đi, đã tính ưu đãi rồi.”

Tôi nói: “Quán bar đến cùng là làm chuyện phạm pháp rối loạn gì a, giám đốc anh không nói rõ cho tôi chuẩn bị tâm lý.”

Hắn nói: “Chuyện phạm pháp rối loạn gì cũng không làm, đúng thời hạn giao nộp thuế, định kỳ tham dự dâng ái tâm hoạt động, chính là có lúc đến tiếp đón giúp nhiều khách nhân quá đản, chỉ tên muốn mặt tốt đẹp.”

Tôi nói: “Tôi sẽ dốc sức để có thể không bán mình.”

Hắn nói: “Tôi biết cái đức hạnh của cậu rồi, không bắt buộc cậu, tôi sợ chết người.”

Tôi nói: “Vậy trừ bán đi nhan sắc, còn có cái gì?”

Hắn nói: “Thật lạnh lợi, kín miệng, nghe được cái gì thấy cái gì đều làm như không nghe thấy không nhìn thấy.”

Hắn nói: “Tôi cũng không gạt cậu, cậu cầm tiền phần này, quán bar đã có người nhìn chăm chăm cậu, phàm là nếu cậu nói ra ngoài một lời nào, chúng tôi cũng không giết người, nhiều nhất đem cậu đánh gần chết, rút một bụng rượu, vứt đại lối đi bộ.”

Tôi nói: “Năm tiền tài của người, giúp người khỏi tai họa, tôi kín miệng, anh yên tâm.”

Hắn nói: “Làm rất tốt, làm đầy một năm liền tăng tiền lương.”

Tôi trở về nhà, nói với mẹ: “Con làm thử việc rất tốt, công ty chuẩn bị cho con đi làm toàn chính thức.”

Mẹ tôi tuy rằng người đã già, mà tâm không hề sờn.

Mẹ nói: “Con đến bây giờ còn chưa nói cho mẹ là công ty gì, lương bổng đãi ngộ kiểu gì.”

Tôi liền đem tên một công ty lúc trước ở trên mạng tra được nói cho mẹ, đã chuẩn bị trước ổn thỏa, lừa mẹ qua loa một chút là được rồi. Mẹ sau khi nghe xong, cuối cùng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, chợ thực phẩm treo biển bán thịt bò, mẹ muốn cho tôi thêm đồ ăn, mang theo cái làn đựng đồ liền đi.

Lúc này tôi cảm tạ chứng thiếu hụt tình cảm, điều này làm tôi có thể cho chính mình thêm chút tự tin, ít nhất tôi không dễ dàng bị hoàn cảnh ảnh hưởng, chân chính không bị rơi vào bên trong vũng bùn đi.

Tôi suy nghĩ có thể ở quán bar làm tới mấy năm, lương cơ bản với tiền boia thêm vào, một năm cứ như vậy có thể tích góp hơn một trăm ngàn, thu đến mấy trăm ngàn, có thể mua thêm xe, đợi đến lúc lại tích góp chút tiền, rồi bỏ việc làm luôn, đi làm bảo vệ cũng tốt, thay một công việc đàng hoàng cũng tốt, dù thế nào đều là điều lối ra.

Đem tương lai mười năm vạch ra rõ ràng, tôi tản bộ ra chợ thực phẩm đón mẹ, lão thái thái nói là mua thịt bò, nhất định phải kiếm lại chút thượng vàng hạ cám, năm mươi tuổi tuy rằng không tính là già, tuy nhiên không trẻ, tôi không yên lòng để một mình mẹ mang theo một đống đồ trở về.

(thượng vàng hạ cám: ta nghĩ ở đây nghĩa là mặc cả lấy thêm ưu đãi đại loại thế?!)

Buổi tối ngày thứ hai tôi đến quán bar, giám đốc cho tôi ba bộ quần áo mới, sờ chất liệu một cái, nói: “Vải này thật không tệ.”

Giám đốc nói: “Hai ngàn đồng một bộ, dựa theo số đo của cậu mà làm, dốc hết vốn liếng.”

Tôi nói: “Không phải mỗi một nhân viên chính thức đều có cái này đi?”

Hắn nói: “Tôi luôn cảm thấy cậu không nên ở đây công tác, cảm giác mình có cái gì đó giống như cổ đại bức lương vì xương(3), cho nên đối với cậu có hảo cảm.”

((3)cổ đại bức lương vì xương: bức gái nhà lành làm đũa =)))

Tôi nói: “Cảm ơn Tạ quản lý, tôi nhất định sẽ siêng năng làm việc, ngài yên tâm.”

Tiền lương của tôi nhiều hơn, sống cũng buông lỏng không ít, chỉ để ý năm cái lô ghế riêng, bên trong cũng không thường có người đến, nhiệm vụ chủ yếu vẫn là đưa menu, đưa rượu, đưa hoa quả, lại không ít người tri thức có tiền mới mẻ ngoạn pháp, nha, tình cờ còn có thể ở trong phòng khách gặp mấy đại minh tinh.

(ngoạn pháp: chơi đùa với khuôn phép?!)

Tôi tuân theo là một người câm, là một cái lồng phong cách, không lẩm miệng nói một câu, ánh mắt liền không chế được rất tốt, không ngấm loạn, dần dần, khách quen chỉ rõ muốn tôi phụ trách lô ghế riêng, có người mộ danh mà đến đây, chuyên môn gọi tôi tới trong phòng nhìn, sau đó các loại lung ta lung tung mà chơi, một bên chơi xong một vừa chỉ tôi, nói: “Anh xem hần, ánh mắt cũng không mang động tĩnh gì.”

Tình huống giống nhau như thế tôi còn rất yêu thích, bởi vì sau đó, tổng khoản gia hội từ trong bao tiền rút ra một xấp tiền, trực tiếp vỗ lên bàn bảo tôi lấy đi, nói là chơi được tận hứng, thưởng cho tôi uống rượu, tôi có lẽ phép mà nói tiếng cảm ơn, cầm tiền, quay người ra khỏi cửa, xong tri kỷ mà thay người đóng cửa phòng khách lại.

(tổng khoản gia: nôm na là thằng chủ chi)

Tôi làm hai ngày nghỉ ngơi một ngày, ngày nghỉ liền mang mẹ đi ra ngoài tản bộ chơi, trên tay tiền dư dả, tôi liền thường thường lấy mấy trăm đổi thành tiền lẻ, thăm dò trong túi mẹ, nàng có một cái thói quen, nhìn thấy ăn xin thăm liền không dờn nổi bước chân, tôi lôi kéo mẹ rời đi, sau đó nàng một bên bị tôi lôi kéo một bên trở về xem, hiện tại tốt rồi, bản thân nàng trong túi có đầy đủ tiền lẻ, muốn cho làm sao liền cho như thế.

– Hết chương 6 –

7. Chương 7

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Lần thứ hai gặp phải Chân Phong, là vào một ngày tăng ca.

Đó vốn là ngàytôi nghỉ ngơi, đang xem mẹ nhảy ở quảng trường, điện thoại liền rung lên.

Tôi nhận điện thoại, giám đốc bảo tôi nhanh chóng lại đây, bổ sung vị trí thiếu.

Tôi liền nói: “Hôm nay không phải là ca của Tiểu Lý sao?”

Giám đốc nói: Tiểu Lý ngày hôm qua đi kiểm tiền, không may bị người hại ở trên giường, hiện tại đang ở bệnh viện cấp cứu đây.”

Tiểu Lý là một tiểu cô nương đáng đáp không tệ, giám đốc nói kiểm tiền lời, chính là tiếp khách trên giường. Khu vực đen không tốt chính là điểm này, mỗi ngày tiếp xúc giao dịch tiền quyền, ranh giới đạo đức sẽ bị ép tới rất thấp, vừa mới bắt đầu nhìn thấy tiểu thư đi ra bán, sẽ cảm thấy rất xem thường, mà sau phát hiện ngủ một giấc có thể kiếm nhiều tiền như vậy, chính mình mệt gần chết ở giữa mới có chút tiền lương, tâm lý sẽ không cân bằng, sau đó chính là ghen tỵ và ước ao, đến cuối cùng, bắt đầu do dự không quyết định, cảm thấy, nếu không chính mình cũng thử một chút xem, thử một cái liền thoát thân. Ôm loại tư tưởng này, xuống biển người, cơ bản không quay đầu lại lên bờ, Tiểu Lý từ một cô gái nhỏ ngọc bạch ngọt trở nên can đảm cùng khách nhân đi thử nghiệm ngược đãi du hí, bị chính đến nhập viện cũng bắt quá ba tháng.

Trong lúc này không phải là không có người khuyên Tiểu Lý, khiến cho cô ấy biết bảo vệ ranh giới đạo đức, tôi đối với điều này vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt. Giám đốc đều nói: “Tiêu Điều, trái tim của cậu so với tôi đều ngoan(1). Tôi không phải vững tâm, mà là có biết đến, có chút thứ, không phải là có người khác kéo là có thể đem người kéo trở về, ra sức khuyên không thể, tôi không thể.”

(1)ngạnh: ngạnh tắc, ngang ngạnh, ngay thẳng

Tôi tiến vào quảng trường, tìm được mẹ, nói với mẹ, công ty có việc gấp, tôi phải đi làm, mẹ sẽ rất khó quá mà nhìn tôi.

Mẹ đã quen mỗi ngày mở mắt ra tôi liền về đến nhà, mỗi ngày lúc ngủ tôi liền ra ngoài, thói quen cách hai ngày con lớn nhất của nàng sẽ bồi tiếp nàng chinh chinh một ngày, lập tức làm rối loạn nhịp điệu, có chút không thích ứng, nhưng mẹ không hề nói gì, từ trong túi tiền móc ra hai tấm vé mời, nhét vào túi trong cánh áo của tôi.

Mẹ nói: “Trên đường mua chút đồ ăn ngon, buổi tối tăng ca đừng quá cực khổ.”

Tôi chưa nói trong túi còn có tiền, nói: “Vâng, cảm tạ mẫu thân đại nhân thưởng tiền tiêu vật.”

Tôi đến quán bar thời điểm đã có một đám người thờ ơ vây xung quanh lối đi vào năm phút đồng hồ, tôi một bên vừa sửa sang lại nợ một bên oán giận giám đốc.

Tôi nói: “Lão gia ngài tốt xấu an bài cá nhân, chính mình không được đi lên điểm đơn trước tiên a, tôi đây đến muộn có mười phút, đi vào khăng định nháo không thoải mái, vạn nhất toàn bộ tai nạn lao động đi ra, ngài có thể nhớ mang cho tôi lương dưỡng thương.”

Lúc này giám đốc như thường lệ sẽ mắng tôi vài câu lảm lờ, nhưng lần quay lại này hẳn không nói tiếng nào nghe lời tôi nói, tôi liền biết chuyện không quá tốt.

Mà hết cách rồi, cầm tiền của người, giúp người tránh họa, tôi đến là còn kiên trì.

Tôi cầm menu đẩy cửa ra, chính người đối diện nhá một tiếng.

Tôi ngẩng đầu một nhìn, quả nhiên bên trong là Chân Phong. Nói thật, đã nửa năm không gặp hẳn, có thể nửa năm trước cùng với hẳn ước định, tôi một khắc cũng không dám quên, lại như lơ lửng giữa trời kiếm, không rút xuống đến, nhưng tôi trúng vào một đao, cảm thấy được rằng nhân sinh không đủ viên mãn.

Tôi nhắc lên mí mắt, liếc mắt nhìn những người khác, đều là khách quen có thói quen tới bên này chơi, xem ra Chân Phong trước là đi, hiện tại lại tới thủ đô nữa rồi, chắc vẫn là tiệc đón gió.

Có lúc, tôi cũng không hiểu nổi đồng con ông cháu cha phú nhị đại này nghĩ cái gì, nhà mình tòa nhà nhiều an toàn nhiều sang khoái a, nhất định phải đi ra tìm cái llo ghê riêng hoa tiền này, xem náo nhiệt gì.

Tôi cùng giám đốc tán gẫu qua cái đề tài này, giám đốc uống một hớp rượu, nói: “Bởi vì cô quạnh a.”

Tha thứ cho tôi tình cảm thiếu hụt, không biết cô quạnh là tư vị gì.

Tư tưởng đi đào ngũ, động tác trên tay cũng rất nhanh nhẹn. Tôi đem menu ngay ngắn làm đất đưa tới tay Chân Phong, một khách quen bên cạnh hẳn nở nụ cười với tôi nói: “Tên tiểu tử này thật thông minh, liếc mắt một cái có thể nhìn ra hôm nay ai là khách quý.”

Tôi xé hạ khóe miệng, lộ ra một cái mỉm cười tiêu chuẩn, câu nói như thế này nghe là được rồi, dám đáp lời là không muốn chén cơm.

Chân Phong nhận menu, cầm tờ menu đặc biệt làm riêng bên trong liền vẽ xuống đầu tôi hai cái, sau đó nói: “Đã lâu không gặp, tôi còn thật muốn anh.”

Lời nói mập mờ này, tôi đã non nửa năm công tác phức, tôi biết, đám người này đều là nam nữ làm loạn, hỗn vui lòng, lời này tôi không thể ngầm thừa nhận, chấp nhận chưa chừng có đặc thù tâm tư nhìn chăm chăm tôi, tôi liền không được sống yên.

(hỗn: hỗn tạp)

Tôi cân nhắc một chút ngôn ngữ, sau đó nói: “Nửa năm trước vì chuyện bạn gái cũ của tôi đến cảm tạ ngài.”

Hắn đem menu vút trên người tôi, một lần nữa đổ về trong ghế sofa.

Hắn nói: “Ranh ma quỷ quái, toàn bộ đồ trên đây đem đến một phần, đồ đưa tới cũng không cần xem kỹ.”

Tôi nhận lấy menu, khom người, yên lặng lui ra.

Chờ đóng cửa xoay chuyển thân, giám đốc vừa lúc ở cửa, mờ ám vắt chéo tay mà nhìn tôi.

Tôi nói: “Anh là như thế nào, sợ tôi có chuyện a.”

Hắn nói: “Đúng đấy, vạn nhất cậu bị người làm tổn thương, tôi còn có thể sớm nhất đem cậu đẩy ra ngoài, đưa đi bệnh viện cấp cứu.”

Tôi nói: “Không có chuyện gì, đừng phải người quen, được hẳn chiếu cố.”

Hắn nói: “Cậu cũng thật là đủ trấn định, người bình thường nhìn thấy những người giàu có phú quý, không quần thích ứng bao lâu, cũng phải run chân.”

Tôi nói: “Anh không phải là xem trọng tôi ở ưu điểm này sao.”

Hắn nói: “Ngược lại cũng đúng.”

Tôi nói: “Không nói nữa, tôi phải đi đưa rượu.”

Hắn nói: “Chú ý đừng quá nhanh nhẩu đừng đến điểm kiêng kỵ.”

Tôi nói: “Ừm, cảm tạ.”

Đêm nay tôi phụ trách năm phòng riêng, một phòng riêng có người, không biết tại sao người ở bên trong, một người cũng đều không thể đắc tội, xuất phát từ tính bí ẩn, chân chính ra vào phòng riêng, chỉ có một mình tôi, menu cao cấp giống nhau đến một phần, phân lượng cũng không nhẹ, tôi không thể không mấy lần qua lại.

Vừa bắt đầu trong phòng khách người trò chuyện đều thật vui vẻ, trò chuyện một chút đề tài liên chuyển đến trên người tôi, có người thứ nhất nhân rồi nói ra, thì sẽ có thứ hai cùng người thứ ba.

Đợi đến lúc tôi đem một loạt đồ cuối cùng đưa đến trong phòng khách, đề tài đã biến thành, bao nhiêu tiền có thể mua một buổi tối của tôi.

– Hết chương 7 –

8. Chương 8

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi đem cái đĩa thả trên mặt bàn, đi xuống đưa rượu, dựa theo yêu thích của khách mà tôi nhớ, đem đồ mà họ thích hướng trước mặt, không thích thì dịch xa một chút, khách tới đây đều là khách quen khẩu vị cần bản không có thay đổi lớn, chỉ có Chân Phong là tôi không quá quen thuộc, nhưng hôm nay hẳn là chính chủ, cũng dễ dàng xử lý, hết thấy đồ uống tốt nhất hướng bên để cạnh bên hắn.

Đề tài này cũng là dừng lại, tất cả mọi người muốn mặt mũi, không ai giống diễn giống trên tivi như vậy. Thật ra lấy vấn đề này hỏi tôi, đương nhiên là tôi muốn chính mình đến gần để tiếp cái câu hỏi ấy, người liền dám trực tiếp đập tiền, dù sao chơi gì không, dù thế nào đều là cái để chơi.

Vốn việc này cũng xong rồi, tôi cầm cái đĩa đi ra ngoài, đứng tại cửa một đêm, chờ nhóm đại gia này uống hết tán gẫu xong gọi di dọn vệ sinh vào để dọn dẹp phòng, không biết làm sao Chân Phong lại mở miệng.

Hắn dùng ống hút trộn lẫn một chút cocktail, sau đó nói: “Tiêu Điều đúng không, tôi nhớ tới nửa năm trước, anh vì người phụ nữ kia, đã đáp ứng tôi một chuyện, có còn nhớ?”

Tôi nói: “Àn, còn nhớ, lúc đó ngài nói, việc không vi phạm đạo nghĩa, nhượng tôi làm một cái.”

Hắn nói: “Sau khi xong việc, anh đi theo tôi.”

Tôi nói: “Làm phiền ngài giờ cao đánh khê, buông tha cho tôi một cái mạng, cái khác theo ngài.”

Hắn nói: “Không đến nỗi như vậy, việc nhỏ mà thôi.”

Trong phòng khách nhất thời yên tĩnh lại, nhưng là không ai dám nói chuyện.

Tôi bưng cái đĩa rút ra khỏi phòng riêng đóng cửa lại. Là một nhân viên phục vụ nhỏ bé, có thể được người khen, mà không thể không biết rõ vị trí của mình, thật sự đã mấy lần cho rằng khách nhân sẽ tới che chở bản thân, được kêu là ngốc.

Tôi đi dọc hành lang, nhờ đồng nghiệp giúp đem điện thoại di động của tôi ở trong tủ ra, hắn hỏi tôi có chuyện gì. Tôi nói: “Không có chuyện gì, muốn xem một phút.”

Hắn đi một lát, đem điện thoại di động đưa cho tôi, sau đó nói: “Tôi phải đứng ở nơi này nhìn, quy định của quán bar mong cậu thông cảm.”

Tôi nói: “Không có chuyện gì, cũng không có gì không thể nhìn.”

Tôi mở soạn tin nhắn, chọn số của mẹ, suy nghĩ một chút, viết một đoạn văn.

Mẹ, bạn học chúng con gặp mặt, con mới vừa biết tin, không đi không được, đoán chừng phải đi mất hai ngày, điện thoại cùng tin nhắn hồi phục cũng phải có lùi lại, lão gia ngài đừng lo lắng, thẻ của con đều ở nhà, mật mã mẹ cũng biết, thiếu cái gì trực tiếp xoát thẻ, phía con bên này có chi trả bảo, tiền đủ.

Vốn là tưởng lại nói hơn hai câu quan tâm, mà sợ sệt mẹ phát giác không đúng, chỉ có thể cứ như vậy mà gửi. Tôi đương đồng nghiệp soạn tốt tin nhắn, thiết lập sáng sớm ngày mai mười giờ tự động gửi đi, đem điện thoại di động cho đồng nghiệp, tôi nói: “Cám ơn nhiều.”

Đồng nghiệp vành mắt đỏ, hắn nói: “Cứ như vậy phải làm sao đây.”

Tôi cười cười, nói: “Phỏng chừng không phải là chuyện lớn, đừng lo lắng, tôi ngày mai không về được, tin nhắn làm phiền cậu giúp tôi gửi đi, điện thoại liên trực tiếp cắt đứt, nói không tiện nhận điện thoại.”

Hắn nhìn nhìn tôi, gật đầu, quay người đi.

Tôi đứng ở cửa, kỳ thực cũng không có cảm giác gì đặc biệt, đầu óc tỉnh táo, thậm chí đã bắt đầu cân nhắc nếu như trở lại trễ, mẹ gửi tin nhắn đến, tôi trở về lại cần phải nghĩ làm sao mượn cớ che giấu. Mỗi một phương án tồn tại 3 giây, lại bị lật đổ, nghĩ ra phương án mới, lại cũng chỉ tồn 3 giây, nghĩ đi nghĩ lại, qua một giờ, phương án dao động đã muốn không sai biệt lắm, tôi cũng thu đến bên trong bao sương bám chuông.

Tôi vừa vào cửa, trong phòng khách mọi người liền chỉ vào tôi cười ha ha.

Một khách quen một bên cười một bên nói với tôi: “Chúng tôi đều đánh cược cậu có chạy hay không, kết quả cậu còn thật không chạy, tôi có thể thua một số lớn a.”

Tôi cười cười, nói: “Xin lỗi ngài, hại ngài phải mất tiền rồi.”

Hắn khoát tay áo một cái, nói: “Món tiền nhỏ, không đến nỗi, bắt quá cậu có thể hay không nói cho tôi, cậu không chạy, là tại sao a.”

Tôi nói: “Đạo nghĩa đã đáp ứng, chạy thì quá không trọng nghĩa.” Kỳ thực tôi nghĩ chạy cũng chạy không xa, không chắc còn liên lụy mẹ.

Lời nói này xuất khẩu, Chân Phong cười xùy một hồi, hắn đem bình rượu ném xuống đất, đứng lên, vòng qua cái bàn lớn, đi tới bên cạnh tôi.

Hắn giơ tay lên, nặn nặn mặt của ta, mùi rượu ồng heo(1) mà tới.

(1) ồng heo: um tùm, chỗ này mình cũng chưa hiểu rõ lắm:> – NK

Hắn nói: “Khỏi lo lắng, ta cái sắc là tốt rồi.”

Vừa mới dứt lời, sau gáy liền bị cương quyết nhấn xuống, ngoài miệng bị hai mảnh thịt mềm chặn lấy, toàn bộ phòng rít gào ồn ào đi lên, còn có khách quen khai champagne(2), vô cùng tinh chuẩn mà phun tại trên người tôi.

(Mảnh thịt mềm =)) miêu tả buồn cười quá =))) – NK)

(2) Champagne là th ứ vang phải trải qua một quy tr ình lên men th ứ hai, khi người ta cho th ể men đ ư ờng v ào men vào r ượu để tạo ra những bọt kh ớ li ti, b ị n én l ại trong chai, đợi đến ng ày đ ư ợc tr ào tung khi ngư ời ta bật nắp.(nguồn gg)

– Hết chương 8 –

9. Chương 9

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Hai tay của tôi buông xuống hai bên người, không phản kháng, không trả lời.

Tôi nhìn vào mắt Chân Phong, con mắt của hắn cùng tôi cũng như thế, vô cùng thanh minh(1), một chút dục vọng đều không có.

(1) Chỗ này ý chỉ ánh mắt kiểu điềm nhiên, trong sạch, không có ý niệm đen tối gì.

Tôi há hốc miệng ra, đem đầu lưỡi hắn thả vào, chúng tôi triển miên mà ôm hôn, khiến cho trong phòng khách mọi người nhìn ra thật sự.

Chân Phong trên thắt lưng của tôi, miệng buông lỏng ra, hắn xoay người, treo lên nụ cười giả tạo.

Hắn nói: “Rất thú vị, trước đi chơi, ngày khác lại gặp lại?”

Có khách quen nói: “Chân đại thiếu gia, này không hay lắm, Bạch tiểu thư lập tức tới ngay, cậu tránh mà không gặp cũng quá không cho người ta mặt mũi.”

Hắn không lên tiếng, vị khách sát bên Chân Phong liền mở miệng: “Người mang đồ đến vốn dĩ không có mặt, lời nói cho dù lưu loát cũng không suy nghĩ đến hậu quả thì đừng nói ra, mặt đồ chơi dưới lỗ mũi kia kia có phải là muốn cho gia gia lấy châm tuyền che lại?”

Trong phòng khách nhất thời yên tĩnh đến đáng sợ. Chân Phong thu lại nụ cười, nói: “Bạch tiểu thư đến muốn hỏi tôi thì nói tôi cùng một nhân viên phục vụ khai phòng(2) đi, cần phải cường điệu là nam. Cô ta muốn có ý kiến, thì làm cho cô ta tiếp tục cáo trạng, cáo cha tôi, nói tôi chẳng ra gì.”

(2) Khai phòng: ở đây kiểu đi khách sạn abc xyz =))) Do you know what I mean? =))) – NK

Lời nói xong, hắn ôm tôi ra khỏi phòng, hắn đi được rất vững vàng, tay đặt trên eo tôi cũng không run, mà tôi biết, tâm tình của hắn ở giờ khắc này, không tốt lắm.

Chúng tôi đi ra hành lang, tôi nói: “Có thể làm phiền cậu chờ tôi năm phút đồng hồ?”

Hắn nói: “Như thế nào? Nghe nói phải cùng tôi khai phòng nên không dám, muốn thừa cơ chuồn?”

Tôi nói: “Lúc trước tôi cho là việc quá lớn, điện thoại di động cài đặt gửi tin nhắn đúng giờ, dặn mẹ một tiếng, bây giờ nhìn lại ngày mai vẫn có thể về nhà, tôi phải đem điện thoại di động cùng quần áo đi, xóa bỏ tin nhắn, cậu chờ năm phút đồng hồ là tốt rồi, tôi đi một lát sẽ trở lại.”

Hắn vỗ vỗ bả vai tôi, nói: “Anh còn rất hiếu thuận, được, đi đi.”

Tôi chạy chậm đi đến phòng nghỉ ngơi của nhân viên. Trước tiên từ đồng nghiệp lấy điện thoại về, đem tin nhắn xóa bỏ, sau đó đem đồ ngổn ngang trực tiếp nhét trong túi, quay người muốn đi.

Giám đốc tại cửa ngăn chặn tôi lại.

Hắn nói: “Tiêu Điều, cậu muốn xuống biển(3) thật sao, liền bỏ không ra đâu, cậu phải suy nghĩ rõ ràng.”

(3) Xuống biển: cách nói ẩn dụ ám chỉ việc đi khách =)) Chịch chịch =)) – NK

Tôi nói: “Tôi đây không phải xuống biển, là trả ơn.”

Hắn nói: “Cậu bị bức đến góc rồi sao?”

Tôi nói: “Tôi không phải bị bức đến hồ đồ, mà tôi chạy không được. Anh đến đây cũng không phải tới khuyên tôi, mà là muốn xem tôi, không cho tôi chạy.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, tôi thật hận sao cậu lại thông minh như vậy.”

Tôi nói: “Nhường một chút, đừng làm cho khách hang đợi lâu.”

Hắn từ trong túi tiền móc ra một ống thuốc bôi trơn cùng một hộp bao đựng.

Hắn nói: “Đừng cố gắng gượng chống đỡ.”

Tôi thành tâm thành ý mà nói cảm tạ. Hắn lau mặt, xoay người rời đi.

Chờ tôi đến cạnh Chân Phong, hắn đang xem đồng hồ.

Hắn nói: “Anh đến muộn 3 phút.”

Tôi nói: “Lạc đường.”

Hắn nói: “Xả con bê.”(4)

(4) xả con bê: thoải mái đê =)) mình để nguyên bởi câu này hay hay =)) – NK

Tôi nói: “Đi thôi, giờ này cũng là qua giờ cao điểm rồi, chính là thời điểm.”

Hắn nói: “Không gặp một nam cũng bị cấm, liên trấn định như vậy?”

Hắn nói: ” Anh không phải là công tự nhiên đi? Chuyện vừa rồi, nếu là thằng nam, không sai biệt lắm phải ới ra.”

Tôi nói: “Tôi không có cảm giác gì, là nam hay là nữ cũng không đáng kể, cũng không phải tiểu cô nương, hôn một chút liền muốn chết muốn sống.”

Hắn nói: “Tiêu, tung, anh thật biết điều.”

Tôi nói: “Cảm ơn đã khen, nếu không cậu đưa chiếc chìa khóa xe cho tôi, để tôi lái xe, cậu uống rượu này nếu bị cảnh sát giao thông bắt cũng là chuyện không tốt.

Hắn nở nụ cười, sờ soạng chìa khóa ném cho tôi, nói: “XX quán cơm, vào cửa liền báo tên của tôi, bên kia quanh năm mở phòng.”

Vừa mới dứt lời, hắn liền hướng phía tôi bên này ngã xuống, tôi đỡ lấy hắn.

Chân Phong phỏng chừng tối nay là thật không vui. Một người không vui, uống rượu liền dễ dàng say, bắt quá hắn như vậy, uống say cùng người khác không giống nhau, đến không chịu được nữa lập tức ngã xuống liền ngủ, tôi ngược lại là lần đầu tiên thấy.

Tôi đỡ hắn, nói chính xác là gánh hắn, đi ra bãi đậu xe, tìm được chiếc xe kia, mở cửa đem hắn thả chỗ ngồi phía sau xe trước rồi mới lên xe.

Khách sạn bấy giờ phục vụ cũng khá, nhân viên phục vụ cùng tôi đồng thời đem người khiêng vào phòng.

Tôi vốn là muốn đem hắn trực tiếp vứt trên giường, liều mạng, mà nhân viên phục vụ nhắc nhở tôi, nói người này phỏng chừng là bị dị ứng rượu, trên cổ đều nổi lên bệnh sởi.

Lòng tôi nghĩ, bất kể là có cố ý hay không, hắn đều tính thả cho tôi một con ngựa(5), cứ để hắn nằm như vậy cũng không quá tốt.

(5) thả một con ngựa: cấ p cho một đờ ng thoát, tức là cho em ý lý do để chuẩn cho dễ =)) – NK

Hắn thoát nhìn khỏe mạnh, bôi quần áo kỳ thực cao gầy, da dễ so với bạn gái trước của tôi còn tốt hơn chút, phía dưới nhỏ bé không lớn không nhỏ, còn có chút hơi ửng hồng.

Tôi kiểm tra một hồi, dị ứng không nghiêm trọng lắm, không cần tới bệnh viện, trực tiếp uống nước mật ong là được.

Tôi đem chăn đắp ở trên người hần, máy điều hòa bật hai mươi sáu độ, gọi điện thoại gọi nhân viên khách sạn, đưa đến nước mật ong.

Tôi đẩy Chân Phong một cái, hần mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Tôi đỡ hần lên, lấy cái gối đệm để sau lưng, dụ dỗ hần, hé miệng, uống nước.

Hần ngược lại cũng nghe lời, thuận theo mà há miệng ra. Tôi dùng thìa ụ một muỗng mật ong, hần liền uống một muỗng, không lâu lắm bắt liền thấy đầy.

Tôi đem ôm gối trở ra, đem hần một lần nữa thả lại trên giường, liền lấy khăn lông ấm giúp hần lau lòng bàn tay cùng mặt, hần mơ hồ, nói câu, thoải mái. Vừa dứt lời, liền lên nhỏ giọng khò khè.

Tôi ngồi trên người mình, cả người đầy mùi rượu, cầm quần áo vào phòng tắm rửa. Tắm xong, đem quần áo của hần, kể cả quần áo tôi đồng thời đưa phục vụ. Đối phương luôn mãi bảo đảm, sáng mai khẳng định rửa sạch sẽ hong khô đưa tới.

Thẩm định soái một người chiếm phòng ngủ chính giường lớn, tôi nằm ở trên giường cá nhân bên ngoài, an ổn ngủ một đêm.

– Hết chương 9 –

10. Chương 10

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Sáng sớm tỉnh rồi, Chân Phong còn đang ngủ.

Tôi gọi cho mẹ cuộc điện thoại, nói gặp phải người quen, không trở về nhà ăn điểm tâm được, mẹ nói: “Thật vừa vặn, mẹ mới vừa muốn đi ra ngoài mua phần bánh quẩy, con không trở về, mẹ liền mua một cái.”

Tôi cúp điện thoại, nhân viên phục vụ cũng tới, đưa tới mấy bộ quần áo giặt sạch sẽ hong khô gấp gọn lại, còn có hai phần bữa sáng.

Tôi đổi lại quần áo, đem quần áo Chân Phong đặt đầu giường, chính mình cầm một phần điểm tâm ăn.

Tôi không gọi hần, vạn nhất người anh em này có tính khí xấu khi rời giường, tôi liền phải hứng chịu.

Chờ tôi ăn xong một phần điểm tâm, hần cũng là tỉnh rồi.

Tỉnh sau hỏi: “Là ai ở bên ngoài ăn đồ ăn?”

Tôi đẩy cửa, thuận tiện đem bữa sáng trên xe đẩy mạnh đi.”

Tôi nói: “Là tôi, hôm qua cậu say rồi ngủ, hiện tại như thế nào, muốn ăn điểm tâm à?”

Hần từ trong chăn bò ra, bắt đầu mặc quần áo, một bên mặc một bên hỏi tôi: “Hôm qua hai ta làm?”

Tôi nói: “Không có làm, cậu ở trong phòng, tôi ở bên ngoài, ngủ một giấc.”

Hần nói: “Quần áo của tôi là anh đưa đi giặt?”

Tôi nói: “Ừ, cậu bao tôi không nhúc nhích, liền tại đầu giường đấy.”

(bao: bọc)

Hần nói: “Cũng không biết nên nói anh thông minh hay vẫn là nói anh ngốc.”

Tôi nói: “Chuyện trước kia, coi như xong?”

Hắn nói: “Không thể.”

Tôi nói: “Làm như thế không tốt lắm đâu.”

Hắn nói: “Tôi đều không đề lên anh trực tiếp đã ngủ.”

Tôi nói: “Cái này cậu cũng không tốt, đừng gây khó chính mình làm gì.”

Hắn nhìn nhìn tôi, sau đó nói: “Thằng thán sẽ nói.”

Tôi nói: “VẬY cậu nói xem, còn muốn tôi làm chút gì, nếu không tôi hiện tại nằm úp sấp trên giường cho cậu thương?”

Hắn nói: “Không cần như vậy, tốt xấu gì anh đã chăm sóc tôi một đêm, chính là điểm tâm này anh ăn rồi, tôi không muốn ăn, anh đi ra ngoài giúp tôi mua thêm một phần.”

Tôi nói: “Tôi gọi phục vụ đưa ra một phần được không?”

Hắn nói: “Nhất định phải bảo ông chủ, tôi không thích ăn đồ ăn ở đây.”

Tôi nói: “VẬY cũng được, cậu chờ một chút, cậu muốn ăn cái gì.”

Hắn nói: “Tùy tiện, sạch sẽ là được.”

Tôi nói: “VẬY thì gặp cái gì, tôi mua cái đấy.”

Tôi ra khỏi khách sạn, vừa vặn tình cờ gặp một cửa hàng ăn ở phía trước, bán trứng trà cùng bánh mì loại lớn.

Tôi mua một cái bánh mì loại lớn, hai trứng trà, một chén sữa đậu nành, móc năm đồng tiền trả cho ông chủ, xách trở về phòng.

Chân Phong cũng không chê, ăn được sạch sành sanh, xong sau đó nói: “Anh đi đi.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Cậu dị ứng rượu còn chưa khỏe, ngày hôm nay uống nhiều nước mật ong để thanh tẩy độc tố.”

Hắn nói: “Lê mê, dứt nhanh lên.”

Vì vậy tôi xách áo khoác đi.

Chuyến mấy chuyến tàu điện ngầm, trở về nhà, đồng hồ vừa vặn chỉ về mười một giờ, mẹ ngẩng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái.

Sau đó bất thành linh nói: “Hôm qua con theo người ta thuê phòng?”

Tôi sắc mặt không thay đổi, hỏi: “Lão gia ngài thực sự là mắt sáng đi như (minh) châu, như nào nhìn ra a.”

Mẹ nói: “Con lúc ra ngoài đầu tóc bết, trở về liền thẳng lên, vừa nhìn chính là đã gọi đầu. Ở đâu gọi đầu, cũng không thể là công ty, nhất định là thuê phòng đi.”

Tôi nói: “Lão nhân gia ngài thật thông minh, quá cơ trí.”

Mẹ nói: “Đừng giả bộ ngớ ngẩn, thành thật khai báo, là vui đùa một chút hay là nghiêm túc.”

Tôi nói: “Vui đùa một chút, lẫn nhau giải quyết sinh lý cần thiết.”

Mẹ nghe sẽ không quá tình nguyện, liền miên cần nhằn nói: “Hãy tìm một bạn gái tốt đáng tin cậy, theo người lung tung ngủ, tính là gì.” Cuối cùng liền nói thêm một câu: “Hiện tại tiểu cô nương đều làm sao vậy, không đường hoàng ra dáng kết giao bạn trai, nhất định phải tìm cái nửa sống nửa chín, lên giường lăn lộn a.”

Tôi nói: “Thời đại không giống nhau, không thịnh hành kiểu cũ.”

Mẹ liền nói: “VẬY con nhớ tới mang đồ bảo hộ không? Con gái người ta khẳng định không vui khi gả rồi sinh con cho con, con đừng làm ngoài ý muốn, hủy thân thể con gái người ta.”

Tôi từ trong túi quần móc ra bao đựng, nói: “Mẹ yên tâm, dự sẵn đây.”

Mẹ cầm xẻng cơm muốn đánh tôi, nói: “Trẻ ranh to xác, xoát cái gì đồ lưu manh.”

Tôi né tránh tượng trưng, nói: “Ồi chào, tối hôm nay còn phải tăng ca, con về phòng ngủ một phút chốc, chờ cơm chín rồi lão gia ngài kêu con.”

Mẹ nói: “Được rồi ngủ đi.”

11. Chương 11

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Buổi tối đi làm, giám đốc chặn tôi giữa cửa vào.

Hắn nói: “Hôm qua thế nào(?)”

Tôi nói: “Không có chuyện gì.”

Hắn nói: “Không có bị thương chứ?”

Tôi nói: “Không có.”

Hắn nói: “Không nhìn ra đại thiếu gia bên trong còn rất ôn nhu a.”

Tôi không phản bác, tôi muốn nói là tối hôm qua chúng tôi thuần khiết nắp(đắp?!) chăn bông ngủ, cũng không ai tin.

Hắn nói: “Tôi có chuyện này vẫn luôn đang do dự có nên nói hay không.”

Tôi nói: “Nếu do dự, vậy thì khẳng định là có tốt có xấu, nghĩ thật kỹ trước khi nói, một khi nói ra khỏi miệng, không thể hối hận.”

Hắn nói: “Tôi yêu thích cậu.”

Tôi nói:”Nha.”

Hắn nói: “Cậu một chút cũng không kinh ngạc?”

Tôi nói: “Từ khi anh cho tôi một bộ quần áo công sở hai ngàn đồng, tôi liền đoán được không khác lắm, tuy rằng là dùng việc công che đậy, nhưng anh vậy cũng là dùng quyền mà làm việc tư.”

Hắn nói: “Câu trả lời của cậu đâu?”

Tôi nói: “Anh cũng không cần câu trả lời của tôi.”

Hắn nói: “Tại sao?”

Tôi nói: “Anh đều chưa từng dứt lên giường với nam nữ, ngoại trừ tôi, xấp xỉ đám người này anh đều dính qua.”

Hắn nói: “Tôi có thể thay đổi.”

Tôi nói: “Anh không đổi được, đây chính là phương thức sinh hoạt của anh, một tháng hai tháng anh có thể chịu, không vượt quá ba tháng, anh phải tiếp tục chơi đùa.”

Hắn nói: “Cậu quan sát từng chuyện nhỏ nhặt như thế là không phải đối với tôi cũng có chút quan tâm đi?”

Tôi nói: “Không phải, chỉ là trùng hợp tại nhà vệ sinh nghe thấy được, tôi không phải gay, mẹ tôi vẫn chờ ôm đại tôn tử.”

(đại tôn tử: cháu trai)

Hắn nói: “Thế nhưng cậu có thể bán mình cho đại thiếu gia có tiền.”

Tôi nói: “Vì bạn gái trước của tôi, chuyện của chúng ta, anh hẳn quá rõ ràng đi.”

Hắn nói: “Vậy tôi lấy 10 vạn đồng, nhượng cậu theo tôi ngủ một đêm, cậu có làm hay không?”

Tôi nói: “Anh đây là đang hạ nhục tôi cũng là làm nhục chính bản thân mình.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, tôi là thật lòng yêu thích cậu.”

Tôi nói: “Cảm ơn.”

Hắn nói: “Hại tôi một đêm không ngủ.”

Tôi nói: “Ừ.”

Hắn nói: “Mối tình đầu của tôi không còn nữa rồi.”

Tôi nói: “Mối tình đầu của anh là chị gái lớn hơn anh ba tuổi ở sát vách, anh đem người ta thương, sau đó liền đem nàng vứt bỏ.”

Hắn nói: “Cậu uống rượu say sao còn có thể nhớ rõ ràng như thế?”

Tôi nói: “Hết cách rồi, trí nhớ tốt.”

Hắn nói: “Sau đó còn có thể cùng uống rượu không?”

Tôi nói: “Anh là cấp trên của tôi nhất định có thể uống a.”

Hắn nói: “Nếu tôi không phải cấp trên của cậu thì sao?”

Tôi nói: “Đó chính là bằng hữu, cũng có thể uống.”

Hắn nói: “Kiếm được ít tiền cậu liền kịp lúc đi sớm đi, môi trường ở đây không thích hợp cho cậu ở lại.”

Tôi nói: “Cảm ơn.”

Hắn nói: “Người khác muốn nói lời dèm pha, cậu chớ để ở trong lòng.”

Tôi nói: “Không có chuyện gì, đối với tôi mà nói, đây không phải là công việc, đây chỉ là công cụ kiếm tiền mà thôi.”

Chúng tôi gặp thoáng qua, lướt qua nhau, tôi không quay đầu lại, cũng không biết hắn quay đầu lại không.

12. Chương 12

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Xác thực là có người nói chuyện phiếm, bọn họ không âm thầm thảo luận cũng không xì xào bàn tán, chính là ngay trước mặt tôi mà nói, tôi một chút cũng đều không có cảm giác, cả người so với máy móc giống nhau.

Cũng có khách công khai hỏi tôi có ra sân khấu giới(1), có phóng khoáng, trực tiếp thả một cọc tiền, nói: “Đi theo tôi, tiền liền là của cậu.”

(1) sân khấu: kiểu đi khách -NK

Tôi vẫn như cũ đem thái độ hạ xuống rất thấp, cùng người giảng đạo lý, tôi nói: “Tôi là người nghiêm túc, cùng ngài ngủ một đêm, nói không chắc chắn liền yêu ngài, thời điểm đó quần lấy ngài, sẽ khiến ngài phiền lòng.”

Có khách nói tiếp: “Tôi sau đó sẽ che chở cậu, không chê cậu quần lấy, cậu hầu hạ tôi tốt là được.”

Tôi sẽ càng thêm nghiêm túc mà nói: “Vậy thời điểm đó ngài cũng không thể kết hôn, không thể vứt bỏ tôi, không phải, tôi bất định làm xảy ra chuyện gì đó, nói không chắc, tổn thương ngài, nói không chắc còn sẽ giết mình.”

Những lời nói giống nhau như thế này khiến cho lòng hư vinh của các đại gia chiếm được đầy đủ thỏa mãn, cũng liền không chấp nhất, dù sao cũng không phải biến thái, ai cũng không muốn dính đến phiền phức cùng mạng người kiện cáo.

Ngoại trừ loại này, cũng có khách sẽ cười hì hì hỏi tôi một câu: “Có phải là nhớ thương người nào đó, thủ thân như ngọc chờ người đến lần thứ hai đây(?)”

Khách nhân cười, tôi cũng cười theo không đáp lời, sau đó bọn họ liền sẽ tự mình tìm được đáp án thỏa mãn, tiền bo của tôi có thể dày hơn một ít.

Không quá hai ngày, Chân Phong cùng anh em hấn lại tới nữa.

Tôi chính là rảnh rỗi đến phát chán, cầm tờ menu xoay xoay.

Khách nhân tới, tôi đưa bọn họ vào phòng riêng quen thuộc, mới vừa đưa menu tay liền bị Chân Phong nắm chặt.

Hắn nắm chặt tay của tôi, đem lên bên mép hôn một cái, sau đó nói: “Hôm nay theo tôi uống rượu, được không?”

Tôi cúi đầu nhìn nhìn hắn, hắn nhìn tôi.

Tôi nở nụ cười, nói: “Được a, nhưng là cậu trước tiên gọi thực đơn, tôi đem menu hạ xuống, sẽ liên lạc lại giám đốc an bài người khác lại đây thay tôi, phía tôi bên này còn nắm cái phòng riêng, một phút chốc phòng khác lại gọi người, tôi không thể bỏ nói không làm thì sẽ không làm.”

Hắn nói: “Vậy cậu liền đi đi.”

Tôi rút tay về, ra khỏi phòng riêng, lúc đóng cửa lại nghe thấy một khách quen nịnh hót nói: “Này tiểu nhân viên phục vụ kia có thể vì cậu thủ thân như ngọc, chúng tôi ai chỉ hấn ra sân khấu, hấn đều không làm.”

Tôi tìm giám đốc, cùng hắn nói rõ tình huống.

Giám đốc nói: “Cậu còn muốn bán?”

Tôi nói: “Nếu không anh đi vào đó, thay tôi nói, tôi là hàng không bán?”

Hắn nói không lên lời.

Tôi nói: “Kiềm chế lại đi, anh cũng không phải chấm dứt làm một giám đốc, anh nhắm đến vị trí trưởng chi nhánh kia, người khác cũng nghĩ đến.”

Hắn nói: “Cậu có phải là đối với mỗi người đều tốt như vậy?”

Tôi nói: “Trong lòng tôi có quan niệm, ai tốt với tôi, tôi liền đối tốt với người đó.”

Hắn nói: “Cậu không đi nhà vệ sinh, trước cấp cho chính mình chu toàn.”

Tôi nói: “Anh cả nghĩ quá rồi.”

Tôi tiến vào phòng vip, Chân Phong vỗ vỗ bên người, tôi ngồi ở bên cạnh hắn, hắn đem tôi ôm vào trong lòng, liền bắt đầu mò mẫm.

Mò nữ nhân thì có thể giở trò, mò nam nhân, chỉ có thể sờ xuống.

Hắn một bên cùng người trò chuyện, một bên hướng phía dưới tôi sờ soạng.

Cái mông tôi cứng rắn, hắn ngắt hai lần, phỏng chừng ngại cảm giác không tốt, liền vòng tới phía trước, mò đệ đệ của tôi.

Đệ đệ tôi đâu phải chết(ý ở đây là liệt?!), hắn sờ sờ, liền cứng rồi, sau đó hắn dùng tay ước lượng độ lớn cùng độ dài, liền lập tức bắt tay cho lỏng ra.

Nói thật, tôi cảm tạ mẹ tôi cho tôi tiền vốn, thằng em của tôi độ lớn xấp xỉ đuổi tới Âu Mĩ nhỏ bé, Chân Phong rốt cuộc là người bình thường, nhỏ bé cũng ở trong phạm vi bình thường, đồng tính chửi nhau, hắn nắm không xuống, cũng là chuyện bình thường. (đoạn này Sub cũng không hiểu lắm)

13. Chương 13

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Hắn mò không nổi nữa, nhưng hắn còn phải làm bộ cùng tôi rất thân mật, thỉnh thoảng uy (đút) hoa quả, đưa rượu cho tôi, đưa gì đến tôi cũng không từ chối, nhất thời tạo nên tình huống thoát nhìn không rõ ràng, quần chúng vây xem ngược lại thật sự là có một chút ý tứ.

Trong lúc đó còn có người đề cập đến Bạch tiểu thư, Chân Phong liền một mặt thiếu kiên nhẫn, nói hiện tại hắn yêu thích tôi vô cùng, nếu cha hắn thích Bạch tiểu thư, thì liền nhanh chóng ly hôn tự mình lấy về nhà đi.

Người xung quanh nghe thấy liền cười phụ họa, khen tôi nói không cần tiền mà vút, tôi nghe chột thấy chột dạ, không biết con mắt kia của bọn họ có mù không mà nhìn tôi so với Chân Phong vốc người cường tráng hơn, nói thân thể tôi kiểu nhuyễn dễ dàng đẩy ngã, trên giường công lực khẳng định bất phàm vân vân.

Ngày hôm ấy, Chân Phong cùng anh em của hắn vẫn luôn uống cho đến hừng đông, sau đó mấy người một tổ dắt dìu nhau đi, trong phòng khách chỉ còn lại, tôi, Chân Phong, cùng một người khách quen duy nhất ngồi bên cạnh hắn, ba chúng tôi đều thanh tỉnh.

Chân Phong vỗ xuống phía sau lưng tôi, nói: “Anh có thể không ngồi trên đùi tôi.”

Tôi dời đến trên ghế salông ngồi, nói: “Trước không phải cậu bảo tôi đến ngồi như thế, biểu lộ ra chúng ta vô cùng thân mật cùng cậu đồng thời diễn kịch sao.”

Hắn liền nói: “Mẹ nó, anh có lẽ đến 150 cân đi, áp lên trên đùi so với ba túi gạo giống nhau, chân tôi đều bị anh ngồi đến tê rần rồi.”

Tôi nói: “Vậy xin lỗi cậu, tôi không nặng như vậy, nhưng cũng không nhẹ.”

Người anh em của Chân Phong nở nụ cười, nói: “Tiểu nhân viên phục vụ, cậu thật biết điều.”

Tôi nói: “Cảm ơn đã khen, không dám nhận.”

Tôi hỏi Chân Phong: “Cậu còn cần tôi diễn bao nhiêu màn diễn nữa?”

Hắn nói: “Anh nhìn ra rồi?”

Tôi nói: “Không nhìn ra thì tôi cũng không thể phối hợp được, cậu rõ ràng là thẳng nam, làm sao cùng những người khác nói sa đọa vốn là không ky.”

Hắn nói: “Lão gia tử nhà tôi, bắt tôi cùng Bạch gia Đại tiểu thư thông gia, đem tôi đóng gói đến thành phố chính là vì bồi dưỡng tình cảm này.”

Tôi nói: “Như vậy là cậu không muốn thông gia?”

Hắn nói: “Tôi đối với hôn nhân không bài xích, nhưng là đối tượng là cô ta giết chết tôi tôi cũng không làm.”

Tôi nói: “Như vậy à.”

Người anh em bên cạnh Chân Phong chen lời nói: “Trước đây Phong tử cùng cô gái đó ở nước ngoài có một đoạn quan hệ, sau đó cô ta ghét bỏ Phong tử nghèo, liền đem Phong tử đá đi, ai mà ngờ khi trở về liền phát hiện Phong tử cũng là kẻ có tiền, liền tưởng gả cho hắn hắn sẽ đồng ý ngay lập tức.”

Chân Phong nói: “Con mẹ mày lắm miệng, mày biết quá nhiều rồi đấy.”

Người anh em đó nói: “Không phải vì tao thấy thích tiểu nhân viên phục vụ, lả nhả hơn vài câu hay sao?”

Chân Phong nói: “Biến, tao thấy mày hận không thể lôi kéo tay anh ta đem sự việc bên trong vạch trần nói hết một lần.”

Người anh em Chân Phong nói: “Bạn xấu bạn xấu, không tổn hại tại sao là bằng hữu.”

Tôi nói: “Chuyện bên trong có gì qua miệng các người lưu lại hắn không phải là đùa, có việc xin nói thẳng.”

Chân Phong xoa nhẹ đôi mắt nói: “Tôi sau này một tuần lễ sẽ tới với anh một lần, anh tới theo tôi uống chút rượu, làm bộ cùng tôi thân mật, với những người khác trong quán bar cũng chớ nói lung tung.”

Tôi nói: “Kia là cậu nhờ tôi cùng cậu đóng giả tình nhân, sau đó làm bia đỡ đạn cho cậu?”

Hắn nói: “Cũng tương tự như thế.”

Tôi nói: “Vậy nguy hiểm có hơi lớn, cha cậu phỏng chừng quyền cao chức trọng không chừng đem tôi giết chết.”

Hắn nói: “Xã hội có pháp luật, đừng xem tiểu thuyết bịa chuyện, cha tôi vẫn là nói lý, đi một bước, xem một bước, bây giờ bất thành, tôi sẽ giúp cậu, cậu liên an tâm cùng tôi diễn kịch là được.”

Tôi nói: “Việc này tôi không thể đáp ứng.”

Hắn nói: “Bao nhiêu tiền anh cứ nói.”

Tôi nói: “”Sớm nói như vậy thì không cần thiết nhiều lời rồi.”

Hắn nói: “Tôi còn thực sự không nhìn ra anh yêu tiền.”

Tôi nói: “Yêu a, ai không yêu tiền chứ, tích góp đủ tiền cho mẹ tôi một chiếc xe, lại tích góp được rồi, liền không làm ở nơi này, đi ra ngoài làm buôn bán nhỏ cũng tốt.”

Hắn nói: “Anh còn suy nghĩ khá xa đấy.”

Tôi nói: “Đúng đấy, người đến lâu dài ít tiền, vậy tôi nói ra cậu xem có được hay không?”

Hắn nói: “Anh cứ nói đi.”

Người anh em bên cạnh chen lời: “Đừng nhẹ dạ nha, người anh em này có rất nhiều tiền.”

Tôi nói: “Tại quán bar diễn một ngày hai trăm đồng, gặp phải đặc thù diễn còn muốn thêm tiền, tôi đây nhất định không phải quần diễn bằng giá, có lúc cậu còn phải sờ lên hai cái, tôi còn phải diễn cảnh hôn, năm trăm đồng một lần, không thể thiếu.” (NK: Anh là gian thương bán thân kiếm tiền à =)))

Người anh em hắn nói: “Tôi thao, một tháng cậu phải được hai ngàn, cậu yêu tiền phát điên rồi à?”

Tôi nói: “Việc này không có tiền tôi cảm thấy chịu thiệt, tiền phải nhiều tôi mới cảm thấy được tôi bán mình, giá tiền này vừa vặn, tính thêm tiền dinh dưỡng cho tôi. Lại nói, lần này diễn kịch, tôi giúp cậu chặn người, cậu cũng giúp tôi chặn người, tên tuổi cậu có tiếng, phỏng chừng không khách nhân trở lại quấy rầy tôi.”

Chân Phong nhìn nhìn tôi, nói: “Được.”

Nói xong hắn liền mở ví lấy năm trăm đồng cho tôi.

Tôi nói: “Lần đầu, đương nghĩa vụ làm phiên chuyển động, lần tới lại nói.”

(Ý ảnh là lần đầu coi như là trao đổi không lấy tiền, lần sau mới tính)

Hắn nhìn tôi nói: “Tiêu Điều, anh thật biết điều.”

Tôi nói: “Cám ơn đã khen, tôi cũng cảm thấy cậu có ý tứ.”

Chân Phong cất ví trở lại, cùng người anh em đồng thời quay đầu đi

14. Chương 14

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi vốn là nhân viên quán bar từ miệng khách quen bị nói trở thành người được Chân Phong bao dưỡng.

Náo nhiệt trôi qua, mỗi ngày vẫn là đi làm lúc người tan tằm.

Chân Phong ở để độ cũng đến non nửa năm, tôi từ việc hắn và các anh em giao lưu biết được, hắn đã lấy danh nghĩa di chuyển mấy cái công ty đến nơi này, sau đó nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ thường trú ở đây.

Bạch tiểu thư vẫn là chỉ nghe tên, không gặp người, nhìn như vậy có thể thấy cô gái này ở trong nhà bị quản rất nghiêm, không thể dễ dàng ra vào loại quán bar này. Chân Phong vừa bắt đầu liền một tuần lễ tới quán bar một lần, sau đó, biến thành một tuần lễ hai, ba lần, tôi “Bị bao dưỡng” cũng từ một tháng 2000, lên tới một tháng 3000-4000 miếng không giống nhau, con số kỳ thực rất nhiều, so với lúc trước tôi ở cửa hàng trà sữa làm công tiền không sai biệt lắm.

Năm mới đến tôi đang theo mẹ mua sắm hàng tết, điện thoại liền vang lên.

Giám đốc gọi, hắn nói: “Tiêu Điều, cậu ở đâu, tại sao không tới làm?”

Tôi nói: “Theo mẹ đi dạo siêu thị đây, nhờ Tiểu Lý thay tôi làm một ngày, việc này trước không phải đã đề cập với anh rồi sao?”

Hắn nói: “Đừng phí lời nữa, Tiểu Lý đặc tội khách quý, cậu nhanh chóng trở về, hỗ trợ giải quyết.”

Tôi nói: “Cùng đám người Chân Phong?”

Hắn nói: “Chính hắn, hiện tại Chân thiếu ở trước mặt tôi, hắn bắt tôi gọi cho cậu nói cậu xem đó mà làm.”

Tôi nói: “Được, vậy tôi liền tới đây.”

Tôi cùng mẹ nói: “Con phải đi tới đơn vị một chuyến, không bởi mẹ tiếp được.”

Mẹ nói: “Con khỏi lo lắng, cứ đi đi.”

Tôi dùng APP(1) kêu cho mẹ cái xe.

(1)App: ứng dụng điện thoại, chứ không biết bên Trung APP có phải là viết tắt cho ứng dụng gọi xe nào không

Tôi nói: “Mẹ đi dạo thêm một giờ nữa, liền đi tới cửa siêu thị, bên kia có cái xe, biển số xe là XXXX, mẹ trực tiếp mang theo đồ đạc lên xe về nhà.”

Mẹ nói: “Đừng lo lắng nhiều, con đi nhanh đi.”

Tôi quay người đi.

Tôi không dám đi tàu điện ngầm, cũng gọi xe, đi không ngừng nghỉ(2), qua nửa giờ mới tới quán bar.

(2) Nguyên văn: Khẩn cảm mạn cảm (): đuổi theo không ngừng (sử dụng cặp từ trái nghĩa để tạo thành câu) – NK

Có đồng sự quen biết chờ tôi ở cửa chính, thấy tôi đến liền lôi cánh tay kéo hướng bên trong.

Tôi vỗ vỗ tay hắn, nói: “Tôi phải thay quần áo cái đã.”

Hắn nói: “Tổ tông a, đừng thay quần áo, trực tiếp lên đi, Chân Phong thiếu gia đều sắp phát điên rồi.”

Tôi nói: “Bình tĩnh, trời không sập được.”

Trên người tôi còn đang mặc quần áo bông dưới chân là giày phủ đầy tuyết, đi ở trên thảm lông cừu, trực tiếp lưu lại một vũng nước đọng.

Tôi nghĩ đem áo bông cởi ra, bên trong là áo lông dê màu vàng đất mẹ đan cho tôi, giữ ấm rất tốt, nhưng chính là khó coi, ngẫm lại vẫn là thôi đi.

Tôi đẩy ra cửa phòng khách, cảnh tượng trước mắt so với trong tưởng tượng vẫn tốt, tốt xấu gì cũng không đổ máu.

Chính là Tiểu Lý bị người lột sạch áo, co rúc ở trên đất khóc.

Chân Phong cùng anh em hắn ở trên ghế salon hút thuốc uống rượu, giám đốc đứng ở bên cạnh, nhìn thấy tôi, đôi mắt đều phát sáng, như là gặp được cứu tinh.

Tôi đem áo khoác cởi ra, trùm lên trên người Tiểu Lý, cô chặt chẽ nắm lấy quần áo, nước mắt lăn tròn mà nhìn tôi.

Chân Phong mở miệng, hắn nói: “Tiêu Điều, nữ nhân này quần áo khiến người ta vương vís.”

Tôi nói: “Tiểu Lý là thay ca của tôi cô ấy chỉ là tiểu cô nương, không hiểu chuyện, chỗ nào dắc tội cậu hoặc bằng hữu, tôi cùng cô ấy nói lời xin lỗi, Chân thiếu đại nhân có độ lượng, chớ cùng cô ấy tính toán.”

Chân Phong nói: “Anh làm sao không hỏi cô ta một chút là tôi tại sao muốn như thế đối xử với cô ta?”

Tôi nói: “Tôi hỏi cô ấy, không nhất định có được đáp án chuẩn xác, nếu không cho cô ấy đi ra ngoài trước, đỡ phải chướng mắt, cụ thể chuyện gì, cậu nói lại cho tôi nghe một chút?”

Hắn nói: “Anh giữ gìn cô ta như thế, không phải là cùng với cô nàng có một chân đi*?”

(* cái này là ta giữ nguyên theo bản convert, ý là gì chắc mn cũng hiểu ha!!)

Tôi nói: “Tôi đều bị cậu bao, là người của cậu, làm sao dám cùng người khác có một chân.”

Sắc mặt Chân Phong có điểm hơi tốt lên.

Người anh em xấu của Chân Phong bên cạnh chen nói: “Đi ra ngoài cái gì, cứ đối mặt nói, vốn là đang uống hảo hảo, cô ta lại đẩy dâng rượu liền mang rượu đi, còn ở cửa giả trò, bỏ thuốc vào rượu của Phong tử, nếu không phải tôi buồn tiểu đẩy cửa nhìn thấy, Phong tử liền bị bỏ thuốc, chờ cuộc tản đi, cô ta lại tìm lý do đuổi theo Phong tử, hoặc là không chờ cuộc tàn, cô ta ở trong nhà cầu thoát(y), ngày thứ hai hai người để trần phía dưới cấm vào, Phong tử còn nói được gì sao?”

Tôi cúi đầu nhìn Tiểu Lý một chút, Tiểu Lý nghiêng đầu đi, không dám nhìn tôi. Tôi liền biết, người ta nói đến tám chín phần mười là sự thật.

Cô gái Tiểu Lý này từ lúc xuống biển(3), tuy rằng kiếm tiền lời không ít, mà người lại càng ngày càng tối tăm, cô ấy đề cập với tôi muốn tìm một phiếu cơm lâu dài để bò lên bờ, nhưng tâm mắt* cô ấy đã nở, không có cách nào lại cùng nam nhân phổ thông giao du. Tôi không nghĩ tới, cô ấy dĩ nhiên theo dõi Chân Phong, Chân Phong là người điên, không thể tùy tiện liền có thể tóm lại.

(3)Xuống biển ở đây nghĩa bóng là dấn thân vào việc xấu, sa đọa (đi khách) – NK

(* chắc mọi người cũng biết mắt nào mở rồi đúng không:)))

Tôi nghĩ nghĩ, vẫn là cầu xin cầu tình.

Tôi nói: “Dù sao cũng là lần đầu tiên, hơn nữa cũng không được khoe(kiểu khoa trương làm to chuyện?!), các vị thiếu gia đuổi cái tâm tình tốt, quần áo cũng đã lột, dạy dỗ giáo huấn qua liền bỏ qua cho cô ấy đi.”

Tôi vừa dứt lời, Chân Phong liền đập phá bình rượu.

Hắn chỉ vào tôi, nói: “Cô ta cướp khách của anh, anh thay cô ta nói chuyện, là anh ngốc đến thánh mẫu, hay là anh ước gì cô ta cướp tôi đi anh đỡ phải hầu hạ tôi?”

Tôi bị hành động đột nhiên này của hắn làm cho sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên không nhận rõ, hắn là đang diễn kịch hay là thật sự tức giận, mà tôi không có khả năng trước mặt một đám người hỏi hắn, tạm thời coi như hắn đang diễn kịch đi.

Tôi vòng qua một đồng pha lê vụn vỡ, trực tiếp ngồi ở trên đùi hắn, ôm eo hắn, ở trên miệng hôn một cái lên mặt của hắn.

Tôi nói: “Chân thiếu đừng vì tôi mà tức giận a, tôi là thân phận gì, nói trắng ra là chính là một ngoạn ý, cậu nhìn trúng ai, tôi nào dám để ý a. Tiểu Lý đi, mệnh không tốt, tôi đương nhiên sẽ giận dữ, thế nhưng vừa nghĩ người ta là một nữ hài tử, tôi lại là nam, lời nói cầu xin lập tức liền thốt lên, việc này là tôi không đúng, cậu muốn phạt thế nào liền phạt như vậy, chuyện liên quan trước do tôi xin nghỉ không tới làm nhờ Tiểu Lý thay tôi đồng thời phạt, được không?”

(ngoạn: chơi đùa, ý anh nói là một hồi đùa vui thì phải)

Tôi nhìn Chân Phong, mắt thấy ngọn lửa trong mắt hắn dần dần tiêu tán, hắn phỏng chừng cũng không hiểu vừa nãy vì cái gì mà giận dữ.

Tôi dùng ánh mắt ra hiệu cho giám đốc, giám đốc nhận thấy ánh mắt của tôi, nhanh nhẹn tới đỡ Tiểu Lý, Chân Phong đối với việc này chưa nói gì, xem ra tôi xoa dịu hắn được rồi.

Giám đốc đỡ Tiểu Lý ra khỏi phòng vip, cẩn thận mà đóng cửa lại.

Chân Phong ghét bỏ mà liếc mắt nhìn trên áo bông trên người tôi, hắn nói: “Anh mặc cái này làm gì, nhanh chóng cởi ra.”

Tôi nói: “Tôi cùng mẹ đi dạo phố, mùa đông lạnh sẽ không như vậy chú ý, thế nhưng bên trong quá khó coi, sợ cậu cùng các anh em của cậu ghét bỏ.”

Hắn nói: “Tôi không chê, nhóm anh em bọn tôi cũng không chê.”

Bên cạnh hắn các anh em hưởng ứng: “Đem áo khoác cởi ra, bọn tôi không chê cậu.”

Tôi cởi áo khoác, lộ ra quần áo màu vàng đất Đại Mao, bên cạnh có vị khách quen liền nhin không nổi, trực tiếp cười ra tiếng.

Chân Phong nghiêng đầu đi, liếc liếc mắt một cái, nói: “Ai con mẹ nó dám cười hắn.”

Lập tức không còn một ai dám cười.

Chân Phong nhìn tôi một cái, trong mắt lóe lên cảm xúc khó giải thích được, tôi rất bình tĩnh mà nhìn lại hắn.

Dấu tay của hắn đến sau gáy của tôi ấn xuống*, tôi thuận theo mà cúi thấp đầu, hắn hôn lên môi tôi.

(* nguyên văn là muống thượng)

Đây là một nụ hôn rất ôn nhu, rất dụng tâm, ôn nhu dụng tâm mà khiến tôi mơ hồ có dự cảm xấu.

Diễn giả thành yêu thật, sát thương cướp cò thành yêu.

Chân Phong cùng ta diễn gần nửa năm, hắn cũng dừng nên động chân tâm đi.

15. Chương 15

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Ngày đó tựa hồ không có gì khác biệt.

Chân Phong vẫn như cũ cùng các anh em hân trò chuyện uống rượu, tay vẫn hướng phía dưới của tôi mà sờ soạng. Vẫn là chỉ để ý mò ngạnh, cứng rồi liền buông tay, cuối cùng cuộc vui tản đi hân nói với bạn tốt của hân: “Mày đi trước đi.”

Bạn hân liếc mắt nhìn tôi một cái, trong mắt mang theo nhắc nhở: tôi trở về hân sẽ làm gì a.

Chân Phong ngậm một điều thuốc, xem xét tôi nửa ngày, tôi không nhúc nhích.

Hân nói: “Đưa kim chủ điều thuốc.”

(thường những người dùng tiền đi bao người khác thành tình nhân đều được gọi là kim chủ)

Tôi nói: “Cậu còn chưa chịu ngừng diễn?”

Hân nói: “Ngừng diễn thì anh cũng là nhân viên phục vụ.”

Tôi nói: “Nhân viên phục vụ phụ trách việc đưa menu, thanh toán, dâng rượu, không phụ trách đốt thuốc, hoặc là cậu tiếp tục ngậm, hoặc là chính mình tự châm.”

Hân đem điều thuốc ngậm lên miệng phả ra làn khói, sau đó gất gao ôm thắt lưng của tôi.

Hân nói: “Hôm nay tôi phát hiện, tôi càng nhìn anh càng vừa mắt.”

Tôi nói: “Cho nên?”

Hân nói: “Hai chúng ta nếu không đem biến giả thành thật?”

Tôi nói: “Giả thì có thể diễn, thật thì không làm được.”

Hân nói: “Lần này gấp mười lần tiền có được hay không?”

Tôi nói: “Cậu có gấp trăm lần cũng không được.”

Hân nói: “Tại sao?”

Tôi nói: “Tôi đáp ứng với cậu diễn trò là vì cảm kích cậu buổi tối hôm đó bỏ qua cho tôi, tôi hiện tại không lý do giả thành thật với cậu.”

Hân nói: “Tôi cảm thấy anh cần tiền, đây chính là lý do to lớn nhất.”

Tôi nói: “Tôi còn chưa thèm khát đến mức bán mình cầu tiền, tiền không mua được tôi.”

Hân nói: “Anh không cần tiền vậy anh muốn cái gì, tình cảm?”

Tôi nói: “Cho dù tôi muốn tình cảm, cũng không cần tình cảm của nam nhân.”

Hân nói: “Anh lại chưa cùng nam nhân thử qua, làm sao anh biết không cần.”

Tôi nói: “Tôi không cần cùng nam nhân thử xem để kiểm chứng tôi có cần hay không, mẹ tôi vẫn chờ tôi sinh một đứa con mập mạp, tôi không thể thử nghiệm lỗi khác.”

Hân nói: “Anh có thể cùng tôi thử xem, tôi cũng sẽ như trước đây, cũng là hai, ba tháng sẽ cho anh mua một căn phòng xếp tại thủ đô, thêm vào một triệu tiền mặt, anh có thể mua thêm cái xe, còn có dư thừa sức lực mở cửa hàng, sau nhật tử sẽ không buồn.”

Tôi nói: “Đãi ngộ này thật hậu đãi.”

Hân nói: “Tôi hiếm thấy có tâm tư này, anh con người không xấu, cho anh, tôi cũng không đau lòng.”

Tôi nói: “Nhưng là tôi vẫn không thể đáp ứng.”

Hắn nói: “Cái gì?”

Tôi nói: “Tôi không có cách nào cùng mẹ giải thích làm sao mà tôi có được số tiền này, cho dù có thể giải thích, tôi cũng không có cách nào nhìn mẹ không biết gì cả mà dùng tiền tôi bán mình.”

Hắn nói: “Anh đúng là con mẹ, mở mồm ra là mẹ như thế này, mở mồm ra là mẹ như thế kia.”

Tôi nói: “Tôi không hiểu lắm con mẹ là có ý gì, chính là mẹ chỉ có tôi, tôi phải chăm sóc cho mẹ thật tốt.”

(đây là mẫu đứa con quốc dân điển hình_ Sub)

Hắn nói: “Vậy chính là không thể đồng ý?”

Tôi nói: “Đúng vậy.”

Hắn nói: “Không thể đồng ý thì hiệp ước diễn kịch của chúng ta trước kia cũng quên đi, tôi sẽ tìm người khác, còn có thể cùng hắn chơi biến giả thành thật, nha, không cần giả vờ diễn, trực tiếp gọi là có thể mang về khách sạn ngủ.”

Tôi nói: “Chú ý mang bao, đừng làm quá ác, mấy năm trước mặt, sống lâu, nằm úp sấp xuống một cái, tôi lại không được nghỉ ngơi.”

Hắn nói: “Xem ra anh là thật không thèm để ý tôi.”

Tôi nói: “Ừ.”

Hắn nói: “Tôi nghĩ, chúng ta tính ra chung sống thân mật gần nửa năm, anh làm sao không có chút nào không nữ.”

Tôi nói: “Có thể tôi là tư duy lý tính, cậu thì quá mức cảm tính.”

Hắn nói: “Như vậy không tốt.”

Tôi nói: “Đúng đấy.”

Hắn nói: “Tôi đi đây, lần tới không sẽ không gọi riêng anh, ước chừng cũng sẽ không gặp mặt được mấy lần.”

Tôi nói: “Lên đường bình an, năm mới vui vẻ.”

Hắn quăng ngã một bình rượu, mắng câu hỗn đản, quay người đi.

(Hỗn đản: trứng thối, dùng để chửi, các thiêm có thấy nó nghe lai lái là khôn nạn không?!:D)

Tôi chờ hắn đi, thì gọi di lao công vào dọn dẹp.

16. Chương 16

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Không còn diễn kịch nữa một tháng thu nhập của tôi ít đi ba, bốn ngàn. Mà do làm việc lâu năm, tiền thưởng bù lại cho tôi không hề ít.

Tôi tính toán một chốc, một năm này tôi kiếm được không ít tiền, trừ bỏ khoản chi ra, tôi tích lũy đầy đủ mười lăm vạn, như vậy xem ra nếu làm ba năm nữa, cơ bản có thể thôi việc được rồi.

Tôi và Chân Phong “Chia tay” chuyện này liền có không ít người xì xào bàn tán. Thế giới này chính là như vậy, càng tới gần khu vực đen, lại càng cười bản cùng không cười xương, tiểu Lý cùng tôi cắt đứt, không lý do gì, chính là một cách tự nhiên mà cắt đứt, ta cũng không quá để ý.

(bần: nghèo, kẻ bần tiện __ xướng: hát/ kĩ nữ)

Thế giới này không phải anh đối với người tốt, giúp người, người khác liền sẽ giống vậy tốt với anh, cảm kích anh.

Điều khiến tôi tương đối kinh ngạc chính là Chân Phong cùng giám đốc đã qua lại với nhau rồi, giám đốc quanh năm thượng người, rốt cục đã bán cái mộng.

Việc này là do chúng tôi đi ra ngoài uống rượu, hấn dựa vào rượu mới nói: “Tiêu Điều, chúng ta cùng dùng qua một khúc thịt(1), có phải là cũng coi như anh em họ.”

(1) khúc thịt: nói cách uyển chuyển là đưa leo ==)) do you know what I think?:> – NK

Lúc này tôi là nên khổ sở, nên thống khổ, nhưng tôi một chút cảm giác cũng không có, việc này ở trong mắt người khác hẳn là không bình thường.

Vì vậy tôi bưng lên chén rượu, uống hơn nửa chén, tôi nói: “Đều là do tiền làm ầm ĩ, lúc không có tiền nghĩ muốn có tiền, có tiền liền muốn có nhiều tiền hơn.”

Hấn nở nụ cười, rất khốc liệt, hấn nói: “Tôi ngày hôm qua đến theo lời gọi, lại quá một tuần lễ, tôi có thể đến hải lắng đọng, đi làm chi nhánh trưởng.”

Tôi nói: “Chuyện tốt, lương nhiều hay ít?”

Hấn nói: “Năm mươi ngàn còn có chia hoa hồng trích phần trăm, mua gì một đồng cũng không cần tôi tự mình lấy ra.”

Tôi nói: “Trong một đêm anh liền thành thổ hào, hơn nữa sau đó hạ tay xuống (liền có) một đám tiểu cô nương tiểu tử, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.”

Hấn nói: “Tiêu Điều, cậu đi theo tôi đi, tôi đương(đang làm)chi nhánh trưởng, cậu làm giám đốc, cùng tôi ăn ngon mặc đẹp.”

Tôi nói: “Anh uống say rồi.”

Hấn nói: “Tôi không có say.”

Tôi nói: “Anh chú ý người khác nhìn anh, anh thăng chức bằng việc bán mình, đời này anh cũng sẽ không nghĩ nhắc lên. Anh đem tôi điều đến trước mặt, anh chính là khiến trong lòng có thêm một cái gai.”

Hấn nói: “Tiêu Điều, trái tim của cậu thật ngạnh.”

Tôi nói: “Lời này anh đã nói lần thứ hai.”

Hấn nói: “Sau đó, hai ta còn có thể cùng uống rượu không?”

Tôi nói: “Điều này quyết định bởi anh không phải tôi. Nếu như anh có thể quên chuyện hai ta dùng chung một cái dưa chuột thì có thể uống còn không quên được, đừng nói là uống rượu, mặt cũng không cần nhìn nữa.” (Điều V5 =))))))))))

Hấn nói: “Tiêu Điều, đm cậu.”

Tôi nói: “Mới vừa câu kia tôi tính không nghe thấy, anh còn dám nói một câu, anh có thể thử xem tôi đánh anh hay không.”

Hấn để chén rượu xuống, quay đầu liền đi, tôi lau mặt liền đi thanh toán.

17. Chương 17

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Ngày đó chia tay trong sự không vui, tôi đã mấy ngày chưa thấy giám đốc, đoán chừng là hắn cố ý trốn tránh, nói thật, tôi không quá để ý cái này, trên thế giới này, có thể làm cho tôi để ý đến chỉ có mẹ, còn cái khác, cơ bản đều là đồ vật.

Mà có mấy người, có một số việc không phải muốn tránh là có thể tránh được.

Đồng nghiệp nói với tôi Chân Phong cho gọi tôi qua.

Lúc đó tôi mới vừa đổi việc làm phục vụ, chính tại chính nơ.

Tôi không biết thiếu gia này làm sao lại nghĩ tới tôi, mà tôi lại không thể không đi, dù sao thì hắn là đại gia, tôi chỉ là nhân viên phục vụ.

Tôi đang muốn đi lên, liền nghe thấy đồng nghiệp nói thêm một câu: “Giám đốc cũng ở đó.”

Tôi lúc đi, định phiền đầu óc quá rõ ràng, tôi ước chừng đã biết, Chân Phong tìm tôi có chuyện gì.

Tôi tiến vào phòng VIP, khom người đóng cửa.

Chân Phong ngồi ở đối diện tôi, bên cạnh là hắn những anh em thân thiết của hắn.

Có khách quen nói: “Nhá, đây không phải là tiểu Tiêu, nhưng là đã lâu không gặp.”

Tôi cười cười, không lên tiếng.

Chân Phong tay ấn xuống ấn, hắn nói: “Ngoài miệng đừng dừng lại a, nuốt đến thật sâu.”

Tôi hướng dưới quần hắn nhìn một chút, phía dưới hắn có một cái đầu, là giám đốc.

Giám đốc không bán qua, làm khẩu giao cho người chắc cũng là lần đầu, vừa lên đến liền chơi sâu đậm cổ họng, Chân Phong thật biết cách chơi.

Nhưng hắn hiển nhiên so với tôi tưởng tượng, càng thêm biết cách chơi.

Hắn thao miệng giám đốc một phút chốc, liền rút thịt bồng ra, cấp cho giám đốc cắn một cái.

Tôi không nói một lời, đôi mắt nhìn chăm chăm sàn nhà, nghĩ đem mình làm thành khúc gỗ.

Chân Phong nói: “Tiêu Điều, anh trợn mắt nhìn giám đốc, giám đốc, anh cũng quay đầu nhìn Tiêu Điều.”

Tôi không ngẩng đầu, nói: “Chân thiếu, đi ra hồn cũng không dễ dàng, cậu không cần chơi ác như vậy.”

Hắn nói: “Giám đốc muốn chức vụ trưởng chi nhánh, còn muốn một căn phòng, một chiếc xe, cùng hai triệu tiền mặt, so với tôi mở cho anh bằng giá cao hơn.”

Hắn nói: “Tôi dựa theo bảng giá này tăng gấp ba, anh có đáp ứng bị tôi bao không?”

Tôi nói: “Chân thiếu, nhiều người như vậy chúng ta lén lút đàm luận có được hay không.(?)”

Hắn nói: “Tôi có phải là nên cảm tạ anh, cảm tạ anh còn biết lưu lại cho tôi mặt mũi.”

Tôi nói: “Như thế tán gẫu liền không có ý tứ.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, tâm tình tôi không tốt.”

Tôi nói: “Nha?”

Hắn nói: “Giám đốc tốt của anh lên giường của tôi, bị tôi thao đến nước chảy ròng ròng, thất thần, gọi cũng là tên anh.”

Tôi nói: “Vậy xin lỗi.”

Hắn nói: “Tôi cho là anh đến cầu xin tha cho giám đốc.”

Tôi ngẩng đầu lên vừa vịn đôi mắt với ánh mắt vô cùng chặt vật của giám đốc.

Tôi nói: “Con đường là cá nhân mỗi người lựa chọn, không ai có thể thay người khác trả nợ.”

Hắn nói: “Sợ rằng là giám đốc thực sự yêu thích anh.”

Tôi nói: “Hắn yêu thích tôi là chuyện của hắn, tôi cũng không có nghĩa vụ phải tiếp nhận, cũng không có nghĩa vụ bởi vậy mà thương hại đi chăm sóc hắn, đi giúp hắn gánh chịu việc vốn là hắn nên gánh chịu.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, tìm anh thật độc ác.”

Tôi nói: “Giám đốc cũng từng nói như vậy.”

Hắn nói: “Tôi vốn là muốn cho anh xem tôi thao giám đốc một lần, thế nhưng hiện tại thái độ này của anh, tôi cảm thấy tôi như khổ biểu diễn bị lừa dối vậy.”

Tôi nói: “Kỳ thực cậu cũng không yêu thích tôi, cậu chỉ là không có được liên chấp nhất, sau đó liền không vui.”

Hắn nói: “Có lẽ anh nói đúng.”

Tôi nói: “Vậy bây giờ tôi có thể đi chưa?”

Hắn nói: “Anh không quản xem giám đốc anh chết hay sống sao?”

Tôi nói: “Giám đốc nguyện ý đi, tôi sẽ quản, nhưng hắn không muốn đi, tôi không quản được.”

Hắn nở nụ cười, lau tóc giám đốc một cái, nói: “Gấp ba lợi ích, anh ngày hôm nay lưu lại, theo chúng tôi vui đùa một chút?”

Giám đốc nhìn tôi một cái, tôi nhìn hắn, sau đó tôi nghe thấy hắn nói: “Được tôi theo ngài chơi.”

Tôi ra khỏi phòng VIP, tôi còn phải đi quản khu vực lễ tân.

Sau đó tôi nghe nói giám đốc ngày ấy cùng tất cả khách trong phòng chơi toàn bộ, ngoại trừ Chân Phong, hắn ở một bên nhìn, hút thuốc, uống rượu.

Giám đốc ngày thứ hai liền xin nghỉ để dưỡng thương cho tốt, liền tới hải vắng động đương điểm trường.

Tôi vẫn như cũ đi làm lúc tan tầm, sống yên ổn qua ngày, chỉ là mẹ tôi gần đây bắt đầu nhắc tới việc thúc giục tôi nhanh chóng tìm bạn gái, đàm luận mấy năm, lấy về nhà, cho nàng thêm đứa cháu trai mập mạp.

18. Chương 18

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi không có ý định kết giao bạn gái. Ít nhất hai năm qua làm tại quán bar không thể kết giao. Chờ khi tìm được công việc mới hoặc ổn định công việc, tôi sẽ hảo hảo cân nhắc đến vấn đề này.

Năm mới quán bar không nghỉ. Có khi là người cô quạnh hoặc là một đại gia thiếu kiên nhẫn ầm ầm đến quấy nhiễu tìm người, đi quán bar mua vui. Tôi phụ trách bên trong mấy cái phòng VIP, làm đến người đều là ăn tết nhất định phải tiếp đãi gia đình, không có cách nào đi, cho nên tôi giả nhờ được đặc biệt thuận lợi, đảng hoàng cùng mẹ mua hàng tết, ở nhà làm văn thần, làm các loại thuốc, đem nhét tràn đầy tủ lạnh mới mua.

Đảo mắt một cái liền tới đêm giao thừa, tôi cùng mẹ ngồi trên ghế salông, một bên làm văn thần vừa nhìn xuân muộn. Mẹ nhìn tôi một chút nhắc nhở một câu, nàng nói: “Con không đi soạn mấy cái tin nhắn, một phút chốc tụ tập bạn bè cùng chúc mừng?”

Tôi nghĩ nói: “Con cũng không có nhu cầu gì gửi tin cho bạn bè.” mà nói như vậy thực sự quá lạnh lùng, vì vậy, tôi ở ngay trước mặt nàng, móc ra điện thoại di động, soạn một câu năm mới vui vẻ, trực tiếp click hết thấy người liên lạc gửi đi, mấy liền nhắc nhở toàn bộ tin nhắn gửi đi thành công.

Trong điện thoại di động tôi hết thấy người liên lạc cộng lại không tới ba mươi, có rất nhiều người là đồng nghiệp tại quán bar công tác một thời gian làm quen được.

Gửi xong tin nhắn, tôi ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng hồ, mới mười giờ, giờ này nhắn tin mừng năm mới hẳn là vẫn còn sớm.

Tôi đem điện thoại di động bỏ vào túi áo tiếp tục cùng mẹ làm văn thẩn.

Không quá năm phút đồng hồ, điện thoại di động của tôi liền bắt đầu rung lên liên tục, tôi vừa cúi đầu nhìn, là Chân Phong gọi nên không thực sự muốn nhận máy.

Mẹ tôi lại cứ nhìn tôi: “Đêm giao thừa người ta gọi điện cho con con lại muốn treo?”

Tôi bất đắc dĩ nhận điện thoại, sau đó tôi nghe thấy điện thoại đối diện Chân Phong nói: “Tiêu Điều, tôi ở dưới lầu, anh có thể đi ra không?”

Tôi vẫn cho là cuối năm chạy đến dưới lầu nhà người ta chỉ tồn tại ở trong phim, mãi đến tận lúc Chân Phong làm như vậy. Lý trí nói cho tôi tôi không nên xuống lầu. Cúp điện thoại, thực tế thì mẹ tôi ở một bên nghe được, sau đó bắt tôi nhanh chóng đi xuống lầu.

Tôi mặc áo bông, xỏ đôi ủng vào chân, trong lòng vô cùng hối hận, vì tiết kiệm tiền mà không tận dụng đổi cái mới.

Tôi xuống dưới lầu bốn, sau đó liền nhìn thấy Chân Phong đứng ở bên cạnh xe, bên cạnh đây đóng mấy hòm hoa quả và mấy túi thực phẩm dinh dưỡng.

Tôi hỏi hần: “Cậu tới tìm tôi làm gì?”

Hần nói: “Đưa quà tết.”

Tôi nói: “Vậy cậu lên nhà cùng tôi ngồi một lúc?”

Hần nói: “Không cần, tôi đến chỉ để đưa đồ, sẽ đi ngay.”

Lời nói xong, hần thật mở cửa xe, liền muốn đi vào.

Tôi dùng bàn tay bị lạnh đến đỏ bừng kéo áo khoác hần một chút.

Tôi nói: “Cậu không phải là cùng người trong nhà có xích mích, không có chỗ để đi, không muốn đi tìm người khác để làm trò cười, liền nghĩ đến tôi đi?”

Liền tiếp ba câu hỏi ngược lại hần, hần liền quay người sang, một mặt ngọ tào mà nhìn ta.

(ngọ tào: ĐM)

Tôi nói: “Muốn mượn ở lại, quà tết đều đã mua, mặt tốt không nghĩ đi lên, này tính là gì?”

Hần nói: “Tiêu Điều, tôi nghĩ anh không mời tôi lên.”

Tôi nói: “Cậu xem như tôi là một người bạn đi, bằng hữu lại đây ở nhờ một đêm, xem như là bình thường.”

Hần nói: “Nhưng này là đại giao thừa.”

Tôi nói: “Tôi không thềm để ý cái này, mẹ tôi hần là cũng không thềm để ý cái này, chính là mẹ tôi với mẹ cậu có quen biết, nàng có thể một chốc nữa sẽ đề cập đến cái này, cậu không ngại là được.”

Hần nói: “Có thể thu lưu tôi là được, tôi cũng có đến mấy năm, không trải qua đầy đường lái xe, không có chuyện không tìm được địa phương dừng lại.”

Tôi nói: “Cậu nói như vậy là trước kia vẫn luôn cuối năm là không có chỗ mà đi?”

Hần nói: “Đúng đấy, tôi trước đây cùng ba tôi cãi nhau, ông ta bảo tôi biến tôi liền biến, không còn chỗ nào để đi.”

Tôi nói: “Kỳ thực có một nơi gọi khách sạn.”

Hần nói: “Tôi không chịu được người khác nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại.”

Tôi nói: “Nói trắng ra là cậu hoà nhã.”

Hắn nói: “Có thể hay không đừng phí lời, để tôi đi lên.”

Tôi nói: “Có thể, thế nhưng quà tết tự cậu gánh lên.”

Hắn nói: “Ngọa tào, con mẹ nó đóng này gộp lại có năm mươi cân đi.”

Tôi nói: “Đồ của tôi vừa mới giặt, những thứ này đều trực tiếp để xuống đất, hưởng được đều là tuyệt, tôi cũng không muốn phải đi giặt lại đồ.”

Hắn nói: “Tôi phục anh.”

Nói thì nói như thế, mà đồ vật vẫn là chúng tôi hai người đồng thời khiêng đi lên, tôi cùng mẹ giới thiệu nói: “Đây là bằng hữu con gọi Chân Phong là được.” đáng được ăn mừng chính là, nàng thật giống đối với Chân Phong không có ấn tượng gì, liền cho là là bằng hữu tôi, sau đó rất nhiệt tình ngồi xuống bắt chuyện với hắn, nói một phút chốc sủi cỏ liền xuống nổi, đến ném thử bác gái làm sủi cỏ.

Tôi xem xem Chân Phong, phát hiện hắn còn rất cảm động.

Chân Phong trên bản chất là một người trọng tình cảm, điểm này cùng với tôi, quá không giống nhau.

19. Chương 19

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Chúng tôi ăn sủi cỏ xong rồi nhìn đồng hồ điểm thời gian. Năm đó cũng là trải qua không tồi lắm, nhà tôi không có thói quen thức đón giao thừa đêm ba mươi, chuông vừa điểm tám rửa rồi đi ngủ luôn.

Mẹ tôi ngủ một phòng, tôi ngủ một phòng, Chân Phong đến cũng không thể cho hắn ngủ ở ghế sofa ngoài phòng khách được. Thế nhưng cùng hắn ngủ một giường, tôi không ngại, tôi chỉ sợ hắn để ý.

Tôi đem tình huống căn bản nói với hắn, hắn nói: “Nếu không thì để tôi ngủ ở ghế sofa đi.”

Tôi nói: “Sao?”

Hắn nói: “Tôi sợ tôi nửa đêm thú tính quá độ, đem anh cường gian, thật vất vả mới tìm được chỗ có thể ở lại đêm giao thừa.”

Tôi nói: “Cậu cứ đến, cậu không đánh lại được tôi.”

Hắn nói: “Tôi nghe giám đốc nói qua, anh thật sự là có thể đánh nhau sao? Học ở đâu vậy?”

Tôi nói: “Từ nhỏ mẹ tôi đưa tôi đi học Taekwondo, sau đó trong trận đấu thời đại học kia, tôi còn là trưởng câu lạc bộ Taekwondo.”

Hắn nói: “Anh đã từng học đại học?”

Tôi nói: “Từng học.” Mặt khác tôi còn muốn nói tôi đang theo học, nhìn một chút đến mẹ, tôi liền ngừng miệng.

Mẹ tôi không để ý chúng tôi nói cái gì, nàng đang bận lục tung từng pheo, tìm một bộ chăn bông cho Chân Phong dùng.

Nhà tôi có thể là quá lâu không có khách tới, mẹ tìm nửa ngày cũng không thấy, tôi liền nói: “Mẹ, thôi, đừng tìm nữa, con cùng cậu ấy dùng chung cái chăn đủ rồi.”

Mẹ tôi liền xoay người, hỏi Chân Phong: “Cháu có ý không? Tiêu Điều nó ngủ có thành thật hay không thực sự dì cũng không dám chắc.”

Chân Phong nói: “Dì à thực sự không có chuyện gì đâu, đôi ta vừa bị ồ tự thành, dì cứ yên tâm đi ngủ đi, đã bận rộn cả một ngày rồi.”

Mẹ tôi nghe liền dặn tôi một câu, “Buổi tối không thể cướp chăn của cậu ấy.” rồi đi về phòng của mình. Vì vậy phòng khách liền còn lại hai chúng tôi, tôi nói: “Cậu có muốn rửa ráy tắm rửa người trước không?”

Hắn nói: “Được, ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Tôi nói: “Là bạn bè mà.”

Khả năng là việc bỏ nhà đi hắn đều đã có kinh nghiệm, mang theo quần áo để thay bên người, đặc biệt là nhét mấy cái quần lót vào trong túi để dùng lâu ngày. Nhưng mà áo tắm lại không mang, nhà tôi vừa vặn thừa, liền đưa cho hắn một cái.”

Hắn tiến vào phòng rửa tay, giằng co có 3 phút, đem cửa mở ra một cái khe, lộ ra cái đầu.

Hắn nói: “Tiêu Điều, tôi không biết chỉnh nước nóng, làm sao vặn ra cũng đều là nước lạnh.”

Tôi không cười nhạo hắn, mở cửa ra, hắn hoàn theo bản năng lấy khăn tắm che một chút điệu(1).

(1) Điều: chim =)))))) Í hì hì:- Kiều Kiều đáng yêu

Tôi một bên điều chỉnh nước ấm một bên cười nhạo hắn: “Tôi nói che cái gì a, hai ta vừa bắt đầu đi khách sạn thuê phòng, tôi đã nhìn thấy, điều cậu tuy rằng không lớn bằng tôi, thế nhưng so với người bình thường cũng là không lớn không nhỏ, dùng vừa vặn.”

(Chim to làm công =)))))) V5 – Kiều Kiều đáng yêu

Ánh mắt của hắn phỏng chừng muốn giết tôi, dù biết hắn giết không được tôi.

Tắm xong, hắn liền về trước phòng tôi, tôi tiến vào phòng tắm, phát hiện hắn quả nhiên không thu dọn, khăn mặt khăn tắm cũng là tiện tay ném một cái, tính thiếu gia hiển nhiên không thể nghi ngờ, chỉ dùng năm phút đồng hồ tôi tắm rửa sạch sẽ, thu thập đồ đạc hắn vứt lung ta lung tung phải dùng đến hai mươi lăm phút đồng hồ. Chờ tôi tiến vào phòng, hắn đã nằm ở trên giường, đang dùng điện thoại di động của hắn mang theo tán gẫu. Tôi vén chăn lên tiến vào nằm.

Hắn trợn mắt nhìn tôi một chút, nói: “Anh tắm nhanh vậy sao?”

Tôi không lên tiếng, cùng hắn giải thích lãng phí thời gian.

Hắn nói: “Tôi có thể cùng với anh chụp một kiểu ảnh?”

Tôi nói: “Cái gì?”

Hắn nói: “Chụp một kiểu hai ta cùng nằm trên giường, đám người kia biết đến tôi bị lão gia tử đuổi ra ngoài, đều đang cười nhạo tôi.”

Tôi nói: “Vậy cậu chụp ảnh này là vì thể hiện cậu ngủ cùng nam nhân?”

Hắn nói: “Phải.”

Tôi nói: “Tôi trước đây tại sao không phát hiện cậu có mặt như vậy.”

Hắn nói: “Anh liền nói anh có đáp ứng hay không đi.”

Tôi nói: “Thấy cậu đáng thương thế tôi đáp ứng, thế nhưng làm phiền cậu che mặt tôi đi, tôi không chắc trong đám cậu có nằm vùng, nhượng ta thành vớ vẩn hồng.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, cảm ơn anh.”

Tôi nói: “Việc nhỏ.”

Đôi ta nằm trong chăn, chụp kiểu ảnh, hắn bỏ thêm icon con khỉ lên mặt tôi, liền gửi tin cho đám bạn hữu, sau khi xong hắn quét một phút chốc phía dưới một chuỗi lời nói ngược cầu, hài lòng nằm tiến vào trong chăn.

Hắn nói: “Anh ngủ đi.”

Tôi nói: “Ừ.”

Chúng tôi tắt đèn, đi ngủ.

20. Chương 20

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi mở mắt ra trước mặt chính là phần thịt trắng toát. Tôi bị cận thị nhẹ, chỉ một, hai độ, mà không trở ngại tôi nhìn thấy thịt rất rõ ràng.

Tôi nỗ lực rời giường, mà không thể động dậy được. Chân Phong hai tay hai chân gắt gao quấn lấy tôi, buộc đầu tôi dán vào ngực hắn, động tác này theo tâm lý học phân tích đây là vòng tay ám chỉ dục vọng chiếm đoạt mạnh mẽ.

Tôi không có tâm tình quần hắn có dục vọng chiếm hữu mạnh hay không, tôi sợ mẹ trực tiếp đẩy cửa tiến vào, nhìn tư thế của chúng tôi rồi hiểu sai.

Vì vậy tôi duỗi tay có thể nhúc nhích ra cào nách hắn. Hắn quả nhiên tỉnh rồi, há mồm liền một câu: “Con mẹ nó sao anh cào tôi!”

Tôi trấn định mà nói: “Do cậu quấn lấy tôi, tôi không dậy nổi.”

Hắn liền không phản đối, dù sao hắn ở lại nhà tôi, khí tràng không đủ túc(1).

(1)Ở đây theo mình hiểu là tức giận không đủ để bạo phát =)) Có gì mọi người góp ý thêm – NK

Chúng tôi cùng mẹ ăn xong điểm tâm, hắn liền nói có việc sắp đi ra ngoài liền hỏi tôi buổi tối hắn có thể trở lại nhà tôi không.

Tôi nói: “Được, thế nhưng trong vòng nửa tháng, cậu được miễn phí ở lại, vượt quá nửa tháng, cậu phải trả tiền phòng.”

Hắn nói: “Hiện tại tôi cũng có thể trả cho anh tiền phòng.”

Tôi nói: “Không, làm bằng hữu trong vòng nửa tháng vẫn là có thể tùy tiện ở lại.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, tôi cảm thấy được, anh đối xử với mọi người thái độ không giống như người bình thường.”

Tôi nói: “Có ý gì?”

Hắn nói: “Anh xử sự như có một bức tường ngăn cách, cái gì có thể làm cái gì không thể làm đều phân đến đặc biệt rõ ràng. Vừa bắt đầu tôi cảm thấy anh quá lý tính, tâm quá độc ác, mà sau đó, anh đặc biệt mới vừa nói, khiến tôi cảm thấy được, toàn bộ phương thức suy tư của anh chính là có vấn đề.”

Tôi cười cười, nói: “Cậu cả nghĩ quá rồi, chỉ là cậu quá cảm tính mà thôi.”

Hắn nói: “Thôi tôi không nói nữa, cuối năm.”

Tôi nói: “Đi sớm về sớm, trở về quá muộn gửi tin nhắn cho tôi, tôi xuống dưới lầu đón cậu.”

Hắn nói: “Sợ tôi có chuyện ư?”

Tôi nói: “Sợ cậu không phân nặng nhẹ nửa đêm gõ cửa âm ỉ phiền mẹ tôi ngủ.”

Hắn nói: “Anh thật là không có thuốc cứu, cuộc đời của anh trừ mẹ anh ra còn có cái gì nữa?”

Tôi nói: “Còn có tiền.”

Hắn nói: “Vậy tôi đâu?”

Tôi nói: “Cậu chính là cậu.”

Hắn nói: “Không nói với anh nữa tôi đi.”

Tôi nói: “Tạm biệt không tiễn.”

21. Chương 21

Edit: Sub

Beta: Nguyệt Kiều

Chân Phong ở cùng tôi bảy ngày. Mấy ngày trước, mỗi sáng sớm hắn đều ôm cứng lấy tôi, sau mấy ngày, hắn liền chui vào trong ngực tôi, gắt gao ôm tôi.

Đối với cái này tôi chỉ có một biện pháp ứng đối, chính là cào nách hắn.

Sáng sớm ngày thứ tám, Chân Phong nói với tôi: “Chúng ta ngủ chung giường bảy ngày, anh có một chút thích tôi không?”

Tôi nói: ” Cậu là đại gia, mỗi ngày đem yêu thích treo bên ngoài miệng, cậu không chê phiền.”

Hắn liền dùng loại ánh mắt phức tạp nhìn tôi, nói: “Tôi đi đây.”

Tôi nói: ” Nên sớm đi, ba cậu đã sớm gọi cậu về nhà.”

Hắn nói: ” Tại sao anh biết?”

Tôi nói: ” Lúc cậu ở cầu thang gọi điện thoại, khu nhà nhỏ cũ kỹ cách âm không tốt, tôi ở phòng mình, nghe rất rõ ràng.”

Hắn nói: ” Vậy anh có biết tôi sáu ngày ngây ngốc ở nhà anh, là tại sao không?”

Tôi nói: ” Cậu đại khái là muốn trải nghiệm một chút sinh hoạt bình thường của dân chúng.”

Hắn nói: “Tôi vì muốn xem xem anh đến tột cùng có tâm hay không.”

Tôi nói: “Cậu một hồi lẫn lộn chơi đùa, một lòng chạy đến muốn tìm nam nhân trong nhà người bạn gái, mặt dày mày dạn theo người về nhà ngủ, mục đích chính là vì theo người nhiều nhất không vượt quá ba tháng, chọc vào người đường bộ (kiểu u sau khi đã đạt được mục đích), sau đó phải mong một cái đời đi. Cậu hi vọng tôi nghĩ như thế nào về cậu, cho cậu thứ chân tâm gì?”

Hắn nói: “Nếu anh đều đã biết, vậy tại sao lại đối tốt với tôi như vậy? Anh sáng sớm lột trứng gà cho tôi, biết tôi muốn ăn đồ nổi tiếng dù tuyết lớn cũng đặc biệt ra ngoài mua một đồng lớn, buổi tối tôi ghét lạnh, anh lại cho tôi toàn bộ túi chườm nóng, cho tôi ôm. Hơn nữa đem tôi cùng người ta uống rượu xong trở về, anh liền chờ ở dưới lầu thẳng tới hai tiếng.”

Tôi nói: “Cậu tối là khách, hơn nữa cậu dù sao cũng là bằng hữu của tôi.”

Hắn nói: “Chẳng có bằng hữu nào như anh hết.”

Tôi nói: “Vậy xin lỗi.”

Hắn nói: “Tôi thực sự không nên đợi tiếp nữa, cũng không nên gặp lại anh”

Tôi nói: “Hả?”

Hắn nói: “Tôi đơn giản rơi trong hầm đi”

Tôi nói: " Đi sớm ngay còn kịp, vẫn tốt, cậu nếu không thích Bạch cô nương, liền tìm người khác hảo hảo mà tán gẫu, không thay được đối tượng thông gia, cậu hảo hảo nói, ba cậu sẽ đồng ý."

Hắn nói: "Anh tại sao không phải là nữ?"

Tôi nói: "Tôi không phải a."

Hắn nói: " Nếu anh là nữ, tôi sẽ đem anh cưỡng gian, khiến anh lớn bụng, liền không thể không gả cho tôi, cha tôi bên kia cũng sẽ không phí lời, phiền toái đều được giải quyết." (=))) đm – NK)

Tôi nói: " Coi như tôi là nữ, cậu đem tôi cưỡng gian, tôi cũng sẽ không muốn đứa nhỏ này, tôi cũng không muốn gả cho cậu, đây là vấn đề nguyên tắc, tôi rất ghét trói buộc, đại khái giống mẹ tôi."

Hắn nói: "Tôi thật rất thích anh."

Tôi nói: "Ừ, qua hai tháng liền sẽ quên mất, đi đi, nhanh chóng tranh thủ lúc tuyệt ngưỡng."

Hắn nói: "Gấp gấp muốn đuổi tôi đi như vậy?"

Tôi nói: "Không đi nữa, tuyệt liền rơi xuống, không tiện lái xe."

Hắn nói: "Không chào tạm biệt?"

Tôi nói: " Năm mới vui vẻ, cung hỉ phát tài, trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử."

(Sub: đau b ụ ng ch ế t m ấ t:D)

Hắn mang theo túi, xoay người rời đi, đến cửa cũng không đóng lại cho tôi.

Tôi đóng cửa phòng, gọi điện thoại cho mẹ, tôi nói: "Mẹ mua ít thức ăn thôi bằng hữu con đi rồi."

Mẹ tôi nói: "Sao nói đi là đi luôn."

Tôi nói: "Hắn với ba hắn giận nhau, nói muốn rời nhà bỏ trốn, hiện tại biệt nữ giải khai (v ấ n đ ề đượ c gi ả i quy ể t) liền trở về, trước khi đi nói muốn chúc mẹ mạnh khỏe, nói, cảm tạ mẹ những ngày qua đã chiều đãi hắn."

Mẹ tôi nói: "Đứa nhỏ này, lại khách khí với mẹ, đồ ăn đều đã mua, quay lại đặt vào trong tủ lạnh đi."

Tôi nói: "Được, mẹ ở đâu, con xuống đón."

Mẹ tôi nói: "Không cần, lập tức sẽ tới ngay."

Tôi nói: "Được."

– Hết chương 21 –

22. Chương 22

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Sau tuần lễ, tôi trở lại làm ở quán bar trong thời gian dài, xem như là thả mình vào chốn xa xăm.

Vị trí quản lý trở nên trống không, giám đốc hỏi tôi nếu muốn thay thế, hắn sẽ giúp tôi nói với bên trên một chút, tôi nói thôi.

Hắn nói: "Cậu là bạn của bạn tôi, hắn sớm cùng dặn qua, nói phải chiều cố cậu thật tốt, chỉ có điều bạn quá, quên mất."

Đây là lời nói khách khí, tin thật thì tôi chính là thằng ngốc.

Tôi liền nói: “Tôi nói thật với anh, tôi tại quán bar này dùng tuổi trẻ để kiếm tiền, quá hai năm vẫn là phải đi tìm phần công việc khác, không được thì tự mở cửa hàng.

Hắn nói: “Hay là cậu ghét bỏ công việc ở quán bar, nói ra không thuận tai?”

Tôi nói: “Anh xem, làm tại quán bar quá ba mươi tuổi sẽ thành hình dạng gì?”

Hắn nói: “Tôi đã khoảng chừng ba mươi, sống cũng không quá mức rất tốt.”

Tôi nói: “Anh đó là bò lên, đại đa số không bò lên, thân thể bị phá hủy, tâm thái cũng phá hủy. Mỗi ngày trải qua cuộc sống mơ mơ màng màng, cũng không muốn tích góp tiền, cũng không muốn cưới vợ, liền muốn làm sao để cho mình trải qua thoải mái chút, để cho mình quên mất hoàn cảnh nơi đây.”

Hắn nói: “Cậu nói như vậy, không sợ tôi nghe không vui?”

Tôi nói: “Anh là một người thông minh, người thông minh lòng dạ không nhỏ như vậy.”

Hắn nói: ” Ít người trẻ tuổi, hiểu chuyện như cậu vậy.”

Tôi nói: “Cám ơn đã khen.”

Hắn nói: “Vậy vị trí quản lý này cậu không định làm?”

Tôi nói: “Không làm, không phải thời điểm đó tôi vừa đi, đối với anh chính là cái tổn thất.”

Hắn nói: “Cậu không làm quản lý đối quán bar cũng là cái tổn thất.”

Tôi nói: “Anh nói như vậy quá chiết giết tôi.”

(chiết: bẻ gãy/uốn cong/ hủy đi/ đổi lấy/ trừ bớt)

Hắn nói: “Chớ hà tiện, vậy cậu nói xem trừ cậu ra, ai thích hợp làm chức quản lý này.”

Tôi nói: “Người cụ thể tôi không có cách nào nói, mà anh dễ tìm nhất người không làm lương, đem đến sự trong sạch.”

Hắn nói: “Lời nói này có điểm quan trọng. Được rồi nếu bạn cậu cứ đi đi.”

Buổi tối hôm đó, người đồng nghiệp trước đó lấy hộ tôi điện thoại được đề bạt lên quản lý. Ngày thứ hai hắn đến cảm tạ tôi.

Tôi nói: “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn.”

Hắn nói: “Giám đốc vốn là cùng Tiểu Lý có một chân, muốn đề bạt cô ấy, chỉ bằng một câu nói của anh liền để tôi thay thế.

Tôi nói: “Làm sao cậu biết.”

Hắn nói: “Tiểu Lý đi tìm giám đốc làm âm ỉ, giám đốc thiếu kiên nhẫn, liền đem tên anh nói nói với cô ta.”

Tôi nói: “Tiểu Lý sẽ hận tôi”

Hắn nói: “Lần trước không phải cô ấy bị vạch trần trước mặt đám người đó là anh đã giúp cô ta hòa giải sao? Mọi chuyện sòng phẳng.”

Tôi nói: “Đây là cậu với giám đốc nghĩ vậy, Tiểu Lý khác. Cô ấy cho rằng việc tôi giúp cô ấy là đúng, cho rằng kẻ ngáng chân là phải xuống địa ngục.”

Hắn nói: “Như vậy, anh phải cẩn thận.”

Tôi nói: “Không có chuyện gì, nữ hài tử mà, tâm tư hồng không còn biện pháp.”

Hắn nói: “Độc nhất tâm địa đàn bà.”

23. Chương 23

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tiểu Lý ngược lại là có thể giữ được bình tĩnh, thấy tôi mặt vẫn là cười ha ha, nhưng cô ấy không biết, cô cười ngược lại là không bình thường, bởi vì trước đó chúng tôi đã không nói với nhau câu nào trong thời gian dài.

Cô ấy chơi xấu tôi vài lần. Tỷ như đem tờ giấy hẹn trước của tôi xé ra, tỷ như cố ý cho người kéo tôi làm tôi trễ việc.

Không có chuyện gì nhiều, có thể giải quyết tôi liền tự mình giải quyết, không giải quyết được, tôi cũng không kiêu. Tôi cũng không làm khó quản lý mới nhậm chức, trực tiếp đi tìm giám đốc.

Giám đốc mấy lần đầu, vẫn là hướng về tiểu Lý, mà những lần sau liền ngay trước mặt tôi, đem tiểu Lý giáo huấn một trận.

Tiểu Lý khả năng không hiểu tâm lý của giám đốc, tiền xếp vị trí số một, già trẻ gì cũng xếp sau. Huống chi cô ta chỉ là tình nhân, mấy lần trước hướng về cô ta là bởi vì không ảnh hưởng toàn cục, hiện tại làm lỡ công trạng, hẳn tự nhiên hướng về phía tiền.

Mà tôi không nghĩ tới Tiểu Lý lá gan quá lớn, lại dám bỏ thuốc, chọn lúc tôi đang bận rộn với năm phòng riêng mà ra tay.

Từ lúc đi làm tôi uống rượu, nhiệt độ cũng khá thấp, lúc thường thân thể nhẹ nhàng, chưa từng có triệu chứng đau đầu nhức óc. Cho nên khi cả người tôi toả nhiệt, trên mặt hiện ra hồng, tôi liền biết, tôi đây là bị hạ thuốc.

Tôi lảo đảo mà chạy vào trong cầu tiêu, gọi điện thoại cho giám đốc. Tôi cáo hẩn, tìm người khác thay ca của tôi, lại tìm người đáng tin đến nhà vệ sinh cứu tôi sau đó bỏ thêm câu cảm tạ.

Tôi khóa trái cửa phòng vệ sinh, đẩy nắp bồn cầu rồi ngồi lên. Đầu óc rất đục, cảm giác như là dẫm nát cây bông, bên trong người liền như là bay ở trên trời. Sau đó, tôi liền mất đi ý thức.

Tôi tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy nửa người, đưa lưng về phía tôi, đứng ở giường đầu hút thuốc.

Tôi có thể cảm giác được, cả người hẳn đều là để trần. Phía dưới giường ngủ rất thoải mái, không phải giường của tôi, cũng không phải ở quán bar. Mà tôi không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy uể oải, khắp toàn thân mềm nhũn, trong khoảng thời gian ngắn, có điểm không rõ tình huống.

Tôi liền nói: “Anh em, có thể nói cho tôi, xảy ra chuyện gì rồi?”

Người kia quay người sang, tôi nhìn thấy mặt của hẳn, trong lòng hồi hộp một chút, hẳn tên “bạn xấu” của Chân Phong, trước trên chộc chuyện Bạch tiểu thư cùng với tôi.

Hắn nói: “Anh đã tỉnh a.”

Tôi nói: “Ừm.”

Hắn nói: “Anh xem một chút ga giường anh đang nằm xem.”

Tôi bò lên, quay đầu xem, trên giường có một bãi máu lớn, còn có một chút giọt máu linh tinh xung quanh.

Tôi nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Hắn nói: “Máu này đều là của Chân Phong.”

(Đấy bảo rồi chim to làm công =)))))) – Kiều Kiều tốt bụng)

Hắn nói: “Anh thật có sức lớn, Chân Phong tưởng được thượng anh, anh lại đem hẳn gian, làm hậu môn hẳn nứt ra.”

Hắn nói: “Ba giờ sáng tôi nhận được tin tức, nhìn thấy bộ dạng của Chân Phong, tôi liền muốn đem anh giết chết, mà Chân Phong cầu tôi, nói anh không phải cố ý, bảo tôi không được quấy nhiễu anh ngủ.”

Hắn nói: “Hiện tại tỉnh ngủ rồi đúng không. Anh cho tôi nói một chút, anh muốn làm sao?”

Tôi nói: “Chân Phong ở bệnh viện nào, tôi có thể đi, xem hắn?”

24. Chương 24

Edit: Sub

Beta: Sub

Người anh em của hắn nói cho tôi cái tên, lại hỏi tôi có muốn ngồi xe hắn hay không.

Tôi uyển chuyển cự tuyệt hắn, nói: “Cậu còn phải đi làm.”

Hắn nhìn tôi một cái, nói: “Cậu rất thú vị”

Tôi nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho Chân Phong”

Tôi đón xe đi tới bệnh viện kia, trùng hợp mẹ tôi trước kia cũng ở qua viện này, quen cửa quen ngõ mò tới khu nằm viện, xem thời điểm đăng ký bệnh, có ý tá nói với tôi: “Anh còn nhớ tôi không?”

Tôi nói: “Nhớ, lúc mẹ tôi đổi bình tiếp thuốc, thủ pháp của cô rất nhanh nhẹn.”

Nàng liền cười cười không nói lời nào.

Tôi tiến vào phòng của Chân Phong, nhìn thấy hắn một mình nằm ở trên giường, trên mu bàn tay dán băng keo, ấn loạn dụng cụ điều khiển từ xa chơi.

Tôi liền đem hoa quả đã mua trước bệnh viện thả ở đầu giường.

Hắn cũng không thèm liếc mắt một cái nhìn tới tôi, ấn tiếp dụng cụ điều khiển từ xa.

Tôi nói: “Chuyện tối ngày hôm qua, cảm ơn cậu, xin lỗi.”

Hắn nói: “Tôi tự làm tự chịu, không trách anh được.”

Tôi nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Hắn nói: “Tôi cũng không phải con gái, không cần anh chịu trách nhiệm.”

Tôi nói: “Anh thích em, chúng ta cùng nhau đi”

Hắn ném dụng cụ điều khiển từ xa, quay đầu nhìn tôi.

Hắn nói: “Anh nói thật?”

Tôi nói: “Em tốt như vậy, anh làm sao có thể không thích em, chúng ta cùng bên nhau.”

Hắn nói: “Tôi cũng không bắt buộc anh, anh cũng không phải bị cưỡng bách.”

Tôi nói: “Anh là can tâm tình nguyện, trước cảm thấy hai ta chênh lệch quá lớn, lại sợ em mấy tháng tâm tư, thời điểm đó lại trực tiếp nói chia tay, anh sẽ khổ sở, cho nên anh mới một lần lại một lần cự tuyệt em.”

Hắn nở nụ cười, sau đó nói: “Vậy anh bây giờ không sợ?”

Tôi nói: “Em bị anh làm thành như vậy, vẫn còn che chở anh, có thể thấy em đối với anh là thật lòng, chúng ta thật tốt ở chung, đến cuối cùng cho dù kết quả không tốt, cũng không trách em, anh cũng không oán hận,”

Hắn nắm chặt tay của tôi, nói: “Tiêu Điều, em là thật sự yêu thích anh.”

Tôi nói: “Anh biết, anh cũng vậy, chúng ta vậy liền coi là cùng một chỗ?”

Hắn nói: “Tính cái gì, chính là cùng ở một chỗ,”

Hắn cười đến vui vẻ, tôi nhìn hắn cười cũng lộ ra một nụ cười.

Tôi nói muốn ở bệnh viện cùng hắn trị liệu, hắn sống chết cũng không làm, nói tôi ở bên này đổi thuốc, hắn thật không tiện. Hơn nữa hắn cũng thuê người làm công việc bảo hộ chuyên nghiệp, tôi cũng không có cường cầu, chỉ là mỗi ngày sớm hay muộn đều đến bệnh viện ba lần thăm hắn, mang chút đồ ăn vặt gì đó, hắn cái gì cũng đều không cự tuyệt, vừa ăn, vừa nhìn tôi cười.

Chúng tôi thương lượng một chút, hắn ước chừng là sau một tuần lễ liền có thể xuất viện, chờ hắn xuất viện, chúng tôi sẽ cùng ở tại một căn nhà.

Hắn muốn tôi từ chức, trực tiếp cùng hắn sinh sống, tôi nói: “Em tốt xấu gì cũng cho anh một con đường sống, anh cũng không thể ở nhà bị em nuôi”,hắn liền không vui, tôi liền kêu gào, tôi nói: “Anh chính là ở quán bar, em muốn nhìn cũng có thể bất cứ lúc nào nhìn thấy” khả năng hắn nghe thấy cũng đúng, không chấp nhất nữa.

25. Chương 25

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi muốn cùng Chân Phong ở chung, trước tiên người phải trình bày chính là mẹ tôi.

Tôi ở trên web TB, so sánh giá tiền sau đó thuê một bạn gái hờ về ăn tết, cần cùng thành thị, trở lại một lần, chỉ cần ba trăm tệ. Chờ gặp mặt, mới phát hiện cô gái nhỏ này kỳ thực đáng đáp không tệ, thanh tú đáng yêu, một thân trang phục cũng không giống như là thiếu tiền.

Tôi cùng cô gái này đi mua mấy thứ lễ vật, vừa đi vừa tán gẫu.

Tôi nói: “Em nghĩ như thế nào mà làm nghề này?”

Cô ấy nói: “Kiếm tiền nhanh, bao ăn bao ở lại được bao chơi.”

Tôi nói: “Em không sợ gặp phải một người xấu, đem em lừa gạt khe suối trong rãnh đi?”

Cô ấy nói: “Em ở trên mạng cùng anh nói chuyện, nơi này lại là thành phố, chỗ này là chỗ an toàn nhất thành phố, gặp phải chuyện gì, em liền trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Cô ấy nói: “Ngược lại là anh, dung mạo anh đẹp mắt như vậy, tại sao muốn thuê mướn bạn gái?”

Tôi nói: “Người anh yêu mẹ không đồng ý, anh còn muốn cùng với người ấy đi ra ngoài ở, cũng chỉ có thể thuê người khác gạt mẹ thôi.”

Cô ấy nói: “Vây khi mẹ anh biết chân tướng nhất định sẽ khổ sở.”

Tôi nói: “Dù sao cũng hơn là anh rõ ràng ràng cùng mẹ nói anh muốn cùng người kia đi ở chung.”

Cô ấy nói: “Anh đúng là đứa con hiếu thuận, em sẽ dùng nửa lực luôn.”

Tiểu cô nương nói dùng nửa lực chính là thật ra sức. Đến nhà tôi, đem mẹ chào hỏi đến tươi cười rạng rỡ, cuối cùng, tôi cùng mẹ nói, tiểu cô nương một người ở bên ngoài một mình sợ sệt, gọi tôi đi qua bồi nạng ở hai tháng, mẹ tôi cũng là gật đầu đồng ý.

Tôi biết mẹ thật ra là điếm không nữ, tôi cùng mẹ nói “ Mỗi ngày không có việc gì con sẽ trở lại.”

Mẹ tôi vỗ mu bàn tay của tôi, nói: “Con tình nguyện, nhưng con gái người ta không định tình nguyện. Con đều bồi mẹ đã nhiều năm như vậy, hiện tại hảo bồi vợ tương lai thật tốt, chọn ngày thích hợp tốt nhất sang năm liền định xuống ngày cưới.”

Đây là lần đầu tiên tôi nói dối mẹ, mà tôi dĩ nhiên thích ứng hài lòng. Tôi nghe thấy chính mình nói, “Không có chuyện gì, mẹ, từ từ đi, thích hợp, liền định xuống, năm sau khẳng định để mẹ ôm cháu trai.”

Mẹ tôi mắng tôi câu tiểu hỗn đản, cuối cùng bỏ tức một câu: “Cháu gái cũng được, hiện tại không còn kiểu trọng nam khinh nữ cũ, nữ hài cũng tốt, mẹ sẽ may cho con bé cái váy thật đẹp.”

Tôi nói: “Chao ôi mẹ còn có thủ nghệ này?”

Mẹ nói: “Đương nhiên là có, lúc mẹ mang theo con, mọi người đều nói là khuê nữ, mẹ liền đặc biệt đến hội làm váy bên cạnh, len lén học, nghĩ chờ con lớn hơn, làm cho con váy, kết quả sinh ra, hóa ra lại là con trai.”

Tôi nói: “Váy con rất xin lỗi khiến mẫu thân đại nhân mất công học.”

Mẹ nói: “Con cho mẹ một đứa cháu gái, liền xứng công mẹ. Con nói mẹ lại cần đi xem lại sách dạy may, cũng đã hai mươi năm, nói không chừng thực sự đã quên mất.”

Tôi nói: “Lão gia ngài cũng đừng nghĩ muốn có là có luôn, vợ con còn chưa có cưới đến tay đây.”

Mẹ nói: “Aiz, đúng là trước tiên cần phải cưới vợ.”

Tôi nói: “Mẹ, con không tán gẫu nữa, trước tiên đi thu dọn đồ đạc đã.”

Tôi trở về phòng mình, xoa xoa nước tại khóe mắt, lâu không gặp, tôi cảm thấy được có điểm khổ sở.

– Hết chương 25 –

26. Chương 26

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi cùng Chân Phong ở chung bên trong nhà của hắn.

Tôi lấy chùm chìa khóa từ tay hắn, muốn đi quét dọn một chút mới phát hiện ra đây chính là cái phòng kiểu mẫu, hết thấy những thứ nhà cửa nên có đều có, nhưng mà căn nhà lạnh như băng, một tia nhân khí cũng không có.

Việc này tôi không cùng Chân Phong đề cập đến, trực tiếp mua sắm trực tuyến những đồ vật cần thiết, cầm bóp tiền đi xuống lầu, hỏi người xung quanh đây xem siêu thị lớn nhất ở đâu rồi mua những vật dụng cần thiết hàng ngày.

Thời điểm Chân Phong gọi điện tới chính là lúc tôi đang trải đệm lên mặt bồn cầu. Hắn hỏi tôi đang làm gì, tôi nói: “Anh đang trải đệm lên bồn cầu.”

Hắn liền nói: “Hôm nay em xuất viện, anh làm sao không tới đón?”

Tôi nói: “Huynh đệ của em gửi tin nhắn, nói bọn họ muốn dẫn em đi ăn bữa ngon, nên anh liền không có đi qua.”

Hắn nói: “Anh tới đi đừng ngại, đều là người của em, theo bọn em cùng lúc ăn bữa lẩu thì đã sao.”

Tôi nói: “Bọn em đi ăn đi, trong nhà còn quá nhiều đồ vật cần phải xử lý, anh ở nhà thu thập xong chờ em trở về.”

Cũng không biết tôi đã nói câu nào khiến hắn vui vẻ, hắn cười cười, liền cách điện thoại hôn một cái rồi treo.

Tôi trải tốt đệm xong, dùng kéo cắt túi plastic đóng gói ra bắt đầu hướng trên vách tường thiếp móc nối.

Chờ tôi làm xong việc không sai biệt lắm, nhìn lên bảng biểu mới treo trên tường, đã là hai giờ đêm.

Tôi gọi điện thoại cho Chân Phong, đối phương không có tiếp, chuông điện thoại di động vang lên cho đến khi âm thanh tổng đài phát ra nhượng tôi sau đó gọi nữa.

Tôi liền bấm hai cú điện thoại, đến lần thứ ba điện thoại, ngữ âm nhắc nhở, điện thoại ngài gọi đã khóa máy.

Tôi ở phòng khách để lại đèn, trở về phòng ngủ mình, lên giường, ngủ.

Ngày thứ hai lúc tỉnh lại, trước mắt là một mảnh trắng xóa Hoa Hoa thịt.

Chân Phong ôm tôi, hần nói: “Tiêu Điều a, lúc uống nhiều rồi, anh điện thoại tới em sẽ không tiếp, sau đó điện thoại hết pin, đến khi trở về, nạp điện mới phát hiện anh gọi cho em thật nhiều.

Tôi nói: “Không có chuyện gì, chuyện thường xảy ra khi ra ngoài chơi, đều là nam nhân, anh hiểu được.”

Hần nói: “Em làm sao nghe được một luồng vị chua a, Tiêu Điều, anh có phải là ghen hay không?”

Tôi nói: “Ừ, có chút ghen.”

Hần liền đáng vẻ rất vui vẻ, ôm tôi, hôn lấy hôn để.

Hần nói: “Em như vậy yêu anh, làm sao cam lòng làm cho anh có chuyện khổ sở.”

Tôi nói: “Anh cũng vậy.”

Hần nói: “không cần nói anh cũng vậy.”

Tôi nói: “Anh cũng rất yêu em.”

Hần nói: “Anh nói một câu yêu, em thỏa mãn như là nắm giữ toàn thế giới.”

Tôi nói: “Thế giới của em thật là nhỏ.”

Hần nói: “Thế giới của em hiện tại thật giống đều bị anh lấp đầy.” Lúc nói lời này, con mắt của hắn nhìn tôi mang đầy thâm tình.

Tôi hạ khóe miệng, nói: “Lại không buông anh ra, anh cào nách em.”

(Sub: lại chiêu cào nách thần thánh ;D)

Hần nói: “Anh muốn làm gì a?”

Tôi nói: “Em uống rượu cả đêm, anh nấu cho em bát cháo.”

Hần nói: “Gọi thức ăn ngoài không được thì đi ra ngoài ăn cần gì tự nấu.”

Tôi nói: “Chính mình không tự làm cơm, vậy không được gọi là sinh sống.”

Hần nói: “Tiêu Điều anh thật là hiền lành.”

Tôi nói: “Ừ”

Thủ nghệ của tôi là theo mẹ tôi học. Thời điểm dạy tôi mẹ thường nói nếu sau này tôi cưới phải người vợ không biết nấu cơm còn có thể tự mình sống qua ngày. Tôi học được rất dụng tâm, ông ngoại tôi khi còn sống là một đầu bếp nổi danh, mẹ tôi học được bảy, tám phần mười, tôi học mẹ bốn, năm phần mười, mà công lực này, đã đầy đủ khiến Chân Phong khen không dứt miệng.

Ăn cơm xong tôi hỏi Chân Phong sao không đi làm.

Hần nói: “Phải đến, nhưng là không nỡ đi, nếu không anh theo em cùng đi chứ, em an bài cho anh chức vụ thư ký nhân nhả, mỗi tháng lĩnh lương, liền cùng em đây trước đãi, chỉ cần để em nhìn thấy mỗi ngày là được.”

Tôi nói: “Buổi tối anh còn muốn đi quán bar, ban ngày lại còn phải đi làm anh không chịu nổi.”

Hắn nói: “Cho nên em đã nói, không muốn cho anh từ bên trong quây rệu kiếm sống, bên kia quá lộn xộn, luôn có chút không vừa mắt.”

Tôi nói: “Em thăm định người của đại thiếu, không ai dám dính, anh còn muốn tiếp tục làm.”

Hắn thấy tôi thái độ rất kiên quyết, cũng là bỏ xuống đề tài này, quay người mang theo chìa khóa xe đi.

27. Chương 27

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Hai ngày nay tôi hầu hạ đại thiếu gia Chân Phong mỗi bữa điểm tâm, ăn xong rồi lại đến quán bar làm việc.

Chân Phong khả năng có việc, hai ngày cũng không đi quán bar tìm tôi, chờ tôi trở về nhà, hắn là ở nhà ngốc. Thế nhưng phòng ngủ ráp trải giường không có một tia nhăn nheo.

Ngày thứ ba, tôi tan việc, làm đồ ăn cho Chân Phong, vừa vặn là cuối tuần, Chân Phong không cần đi làm.

Cơm nước xong, tôi mặc tạp dề tại nhà bếp rửa chén, hắn liền từ phía sau lưng ôm tôi, dùng thứ bên dưới đã cứng của hắn chà vào mông tôi.

Hắn khả năng kiễng đến gót chân, hoặc là chính là xuyên tăng cao dép lê, dùng hàm răng chậm rãi cắn vành tai tôi, hết sức rõ ràng mang tính ám chỉ.

Tay của tôi rất vững vàng lau rửa sạch sẽ cái cốc cuối cùng, bỏ xuống bên cạnh chồng bát đĩa.

Tôi nói: “Đừng loạn phát tình, hôm nay anh phải về nhà.”

Hắn nói: “Muốn đi đâu a, đây chính là nhà anh.”

Tôi nói: “Nhà mẹ anh cũng là nhà anh, thả lỏng ra nào.”

Hắn lập tức buông lỏng tay ra, có chút mờ mịt nhìn tôi, khả năng không nghĩ tới tôi nói trở mặt liền trở mặt.

Tôi dùng khăn mặt chà xát đi tay, nặn nặn mặt của hắn.

Tôi nói: “Anh đi thăm mẹ, buổi sáng đi, buổi tối sẽ trở lại, em muốn làm, chờ tám giờ anh trở lại hẵng nói.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, em quan trọng hay mẹ anh quan trọng hơn?”

Tôi nói: “Em hỏi vấn đề này ấu trĩ lắm. Sao lại buồn cười vậy(?)”

Hắn liền không nói.

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không em theo anh cùng nhau về nhà, ngược lại mẹ cũng biết em.”

Hắn nói: “Không cần, chính anh một mình trở về đi thôi.”

Tôi nói: “Em theo anh trở về, gặp cái quen mặt, sau đó nếu chuyện chúng ta bại lộ, mẹ tốt xấu cũng có cái tiếp thu chuẩn bị tâm lý.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh nghĩ đến thật nhiều.”

Tôi nói: “Anh nghĩ đến ngay cả sau đó nên kiếm người mang thai hộ, lên một lượt internet tra xét.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh đừng quá nghiêm túc.”

Tôi nói: “Em nói lời này là có ý gì?”

Hắn nói: “Không có ý gì, anh về nhà nếu không mang chút vật cho dì, xoát thẻ của em, ai, không đúng, em còn chưa đưa anh thẻ.”

Tôi nói: “Không có chuyện gì, anh mang quá nhiều đồ vật trở lại, mẹ cũng có tâm lý nghi ngờ, cái gì cũng không cần.”

Tôi nói: “Thẻ của em chính em dùng đi, anh trở lại làm Trưởng phó thẻ cho em.”

Hắn nói: “Dù thế nào, anh cũng muốn bao dưỡng em a?”

Tôi nói: “Ừ, anh nghĩ nuôi vợ anh.”

(Đù câu ngọt nhất từ trước tới nay của Điều ca – NK)

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh đến cho em thao.”

Tôi nói: “Được, theo em, anh nợ em.”

Hắn nói: “Em không thích cái từ nợ này, chúng ta rõ ràng là hai bên tình nguyện.”

Tôi nói: “Đúng, hai bên tình nguyện, bạc đầu giai lão.”

Hắn ôm tôi, thấu tới hôn đôi môi tôi.

Tôi quay lại ôm hắn, không mang theo một tia chống cự, cùng hắn trao đổi một cái hôn sâu.

Tôi trở về nhà, mẹ nấu xương sườn cùng cải xanh.

Trước đó không có nói qua là tôi sẽ về, chờ khi tôi dùng chìa khóa mở cửa phòng làm mẹ sướng đến phát rồ rồi.

Mẹ một bên tinh thần phần chấn nấu cơm cho tôi, một bên hỏi tôi cùng bạn gái chung đụng như thế nào.

Tôi liền nói: “Sống chung rất tốt, con làm cơm, em ấy rửa chén, còn có thể làm việc nhà.”

Mẹ tôi liền nói: “Con là cái đại nam nhân, việc sinh hoạt thì làm nhiều hơn một chút, đừng khiến con bé mệt mỏi.”

Tôi nói: “Vâng.”

Mẹ tôi lại hỏi tôi: “Hai đứa ngủ chung một phòng?”

Tôi nói: “Không có, là mỗi người một phòng.”

Mẹ nói: “Là cái lý này không được, con đừng để đến lúc kết hôn ngủ tiếp chung phòng cũng thành.”

Mẹ lại hỏi bối cảnh gia đình, tôi nói nhà nàng đình điều kiện giống nhau, liền vô căn cứ một chút nói cho mẹ biết.

Quên mất ai đã nói với tôi, dùng một lời nói dối liền thêm trăm lời nói dối khác để che đậy, tôi nhìn mẹ tôi thật vui vẻ, bộ dạng nghĩ không lâu sau đó lại có con dâu lại có cháu, liền cảm thấy tôi chẳng ra gì.

28. Chương 28

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Buổi tối lúc trở về, Chân Phong đã không ở trong phòng.

Tôi gọi điện thoại thì tắt máy.

Tôi thu dọn gian nhà một chút, tắm rửa sạch sẽ, lên giường ngủ.

Ngày thứ hai lúc tỉnh lại, trước mặt vẫn là phần thịt trắng toát.

Chân Phong thấy tôi tỉnh rồi, liền ở trên người tôi gặm lung tung.

Tôi nói: "Em chờ chút đã, để anh nói giám đốc xin nghỉ một ngày, em làm xong, anh buổi tối còn có thể đi làm."

Hắn nói: "Tiêu Điều, anh sao lại gây mất hứng như vậy."

Tôi nói: "Không phải mất hứng, là chuyện cần thiết chuẩn bị trước."

Hắn liền phi thân qua, nằm ở trên giường, nói, số ta thật là khổ a.

Tôi nói: "Làm sao mà số khổ?"

Hắn nói: "Cưới vợ, sau đó vợ không cho thao."

Tôi nói: "Không phải không cho em thao a, đây không phải là trước tiên cần phải xin nghỉ một ngày sao."

Hắn nói: "Có thể anh vừa nói như thế, em không muốn đè xuống dục vọng."

Tôi nói: "Em ngành xong sau đó lại thật mềm, em bị bệnh liệt dương."

Hắn nói: "Tiêu Điều, em thảo."(1)

(1) thảo: câu chữ = Đệt - NK

Tôi đưa tay sờ phía dưới của hắn, nói: "Còn thật mềm nhũn hắc."(2)

(2) hắc: cười kiểu ha ha ha =))) - NK

Hắn đem tay tôi lôi ra ngoài, lấy chăn che chính mình, nói: "Cắm đũa giỡn lưu manh."

Tôi nói: "Vậy thật không làm, anh liền đi nấu cơm."

Hắn nói: "Em muốn ăn canh trứng gà còn muốn uống canh đậu xanh, không mang theo da."

Tôi nói: "Được, đều làm cho em, em nếu buồn ngủ, thì ngủ thêm một chút đi."

Tôi và Chân Phong coi như vũng vàng mà qua một tháng, trừ việc hắn thường thường đêm không về, và chúng tôi thường thường không làm được bước cuối cùng, ngoài ra, hết thấy đều tốt.

Nhắc tới cũng là tà môn, lúc thường không có chuyện gì, vừa đến chúng tôi chuẩn bị thời khắc máu chót, hoặc là anh em của hắn gọi điện kêu đi uống rượu, hoặc là giám đốc điện tôi gọi tăng ca, coi như hai cái điện thoại di động đều không có chuyện, tôi nằm ngang ở trên giường, nhìn Chân Phong, hắn cũng lại đột nhiên nói, hắn không làm tiếp được. Có lẽ là bởi vì hắn vúi vào quần tôi, liền nhìn thấy cái Âm Mĩ nhỏ bé chính là nguyên nhân. Tôi đang nghĩ, có muốn hay không kiến nghị, hắn lần sau thử xem phía sau lưng thức?

(ý là khi P cởi quần TĐ thì thấy cái — của TĐ nên ko làm ăn đc - Sub)

Có một ngày, tôi mới vừa làm xong ca đêm, Chân Phong liền hỏi tôi có buồn ngủ hay không, tôi nói không, hắn liền nói: "Chúng ta hẹn hò đi thôi."

Tôi nghĩ nghĩ, chúng tôi ở cùng chỗ một tháng, ngoại trừ ở nhà vẫn là ở nhà, quả thật là nên hẹn hò.

Tôi kết giao qua bạn gái, mặc dù qua ba tháng, biết một vài thứ nên làm, chính là đi dạo phố, ăn một bữa cơm, cùng một cô gái còn có thể đi nơi giải trí như vườn thú Thủy tộc quán cái gì đó, hai nam nhân rất nhiều việc hẹn hò cũng phải PASS.

Hắn quả nhiên lái xe mang tôi đi dạo phố, chạy tới một bãi đậu xe của trung tâm thương mại nổi tiếng, đem thẻ cho tôi, nói: "Tùy tiện mua."

Tôi không xuống xe, tôi nói: "Chỗ này quá đắt, chúng ta chuyển sang nơi khác."

Hắn nói: "Tiền của em chính là tiền của anh, anh lấy thẻ của em tùy tiện xoát, đừng tỏ vẻ xa lạ."

Tôi nói: "Em ngay cả thẻ của anh cũng đều không lấy, lại nói với anh đừng xa lạ."

Hắn nói: “Bên trong thẻ của anh không tới 10 vạn đồng em cầm cũng vô dụng.”

Tôi nói: “Em lấy đi, mua cái quần cộc cũng được.”

(Khổ thân Điều ca ca =)))))))))) – NK)

Hắn nói: “Anh theo em giang thượng, em không bắt anh phải đưa thẻ, anh sẽ không bắt em hắc thẻ.”

Tôi nói: “Ừ”

Hắn nói: “Tiêu Điều, bây giờ anh rất không thú vị nha.”

Tôi nói: “Em dùng cách bao dưỡng đối xử với anh như vậy cũng không thú vị.”

Hắn nói: “Em không muốn cùng anh cãi nhau, liền một câu anh có cầm hay không đi.”

Tôi nói: “Không lấy.”

Hắn nói: “Hôm nay cũng đừng đi dạo phố.”

Tôi nói: “Vốn là không nên đến nơi này đi dạo, anh mua quần áo ở nơi này, không quần về nhà hay là đi làm, cũng không có cơ hội mặc, treo trong tủ quần áo cũng vô dụng.”

Hắn nói: “Về nhà là về nhà của mẹ anh?”

Tôi nói: “Phải.”

Hắn nói: “Không thể lấy nơi em và anh đang sống để gọi là nhà?”

Tôi nói: “Em không thể yêu cầu anh làm việc mà chính em đều không làm được.”

(Sub: chết thật, cãi nhau rồi)

Hắn nói: “Em thảo.”

Tôi nói: “Ngừng đề tài này đi, lại nói liên rùm beng lên, trở về đi thôi.”

Hắn nói: “Không muốn trở về, còn muốn đi hẹn hò.”

Tôi nói: “Vậy thì đi, hai ta đi dạo ngõ, ăn vặt cũng được.”

Hắn nói: “Không có nơi dừng xe.”

Tôi nói: “Có, anh biết một bãi đậu xe, tới chỗ cho em biết.”

Hắn nói: “Vậy cũng tốt.”

29. Chương 29

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Ngày hôm đó đôi ta đi dạo phố, ăn vặt suốt một đường, trở lại tìm rạp chiếu phim nhỏ, xem một tràng phim bắn nhau, buổi tối tay cầm tay trở về, vừa vặn gặp phải một bé gái bán hoa nhỏ.

Tôi đoán chừng cô bé này là chưa từng thấy hai đại nam nhân tay nắm tay đi dạo phố, trong tay nàng đang cầm hoa, lại không biết có nên chào hàng một cái hay không.

Tôi móc ra hai tờ tiền, đưa cho cô bé đó, tôi nói: “Có đủ hay không?”

Nàng nói được rồi, liền đem một bó hoa đưa cho tôi, tôi đem hoa đưa cho Chân Phong.

Chân Phong biểu tình vô cùng kinh ngạc, hẳn khả năng không nghĩ tới, không tới ba giây tôi sẽ đưa hẳn một bó hoa hồng.

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh đối với em thật tốt.”

Tôi nói: “Ân, cần phải như vậy.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh thật sự thích em sao?”

Tôi nói: “Đúng vậy anh rất thích em.”

Hắn nói: “Em cảm động phát khóc mất, nhiều năm như vậy, đều là em tặng hoa cho người khác, mới vừa em còn do dự có nên hay không mua bó hoa đưa anh, anh lập tức liền mua đưa cho em.”

Tôi nói: “Đừng suy nghĩ như vậy, ngoan.”

Hắn còn nói: “Cô gái nào gả cho anh chắc sẽ hạnh phúc cả đời.”

Tôi nói: “Anh không phải nói sẽ sống với em hết đời sao, hạnh phúc này liền để em hưởng đi.”

Hắn há miệng, muốn nói cái gì, liền nuốt xuống.

Tôi làm bộ không nhìn thấy bộ dáng đó, ôm bả vai hắn nói: “Đi thôi, trở về bãi đậu xe, về nhà tắm rửa rồi đi ngủ.”

Hắn nói: “Được.”

Chúng tôi liền thanh thanh thản thản mà qua hơn hai tháng, đảo mắt liền gần đến một trăm ngày.

Các cô gái cũng rất để ý kỉ niệm một trăm ngày quen nhau, Chân Phong tuy rằng không phải là con gái, nhưng hẳn có lúc cảm tính lên không cô gái nào sánh nổi, tâm tình hẳn chấp chờn đến lớn.”

Tôi đặt trước cái album ghi chép, đem những bức ảnh khi chúng tôi quen nhau chọn lựa một chút, từng cái từng cái đặt vào album, dùng bản ghi chép màu đen, trên mỗi một trang viết đến những câu cảm động và thơ tình, một cái album không tôi liền hao phí của tôi một tuần lễ.

Chân Phong không thích dùng thẻ của tôi, tôi liền lấy ra 50 ngàn đồng, mua một đôi nhẫn nam đối giới, hẳn phỏng chừng nhìn không lọt chút tiền mua nhẫn nhỏ này, mà chủ yếu là cái tâm ý.

Buổi sáng một trăm ngày, Chân Phong ăn xong, đưa hẳn ra cửa, tôi liền bắt đầu bố trí, đem những quả bóng màu sắc rực rỡ từng cái từng cái thổi lên, treo trên sợi dây, lại treo ở trên giá. Sững sờ là bị tôi tạo thành cái cửa bóng.

Tôi hỏi qua Chân Phong, hẳn nói hẳn thích nhất gió của tuổi thơ, tôi liền dùng bóng bay, dải lụa màu cùng thổi phồng con rối cho hẳn tạo ra một vương quốc đồng thoại.

Chuẩn bị xong hội trường, bắt đầu làm cơm, rau thơm một cây rồi lại một cây hướng trong nồi thả, hẳn yêu nhất cái này. Bốn món ăn một món canh trên bàn, tôi xem xét liếc mắt nhìn giờ một cái, năm giờ rưỡi, ước chừng lại quá mười phút, Chân Phong có thể đẩy cửa vào nhà.

30. Chương 30

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Chân Phong không có trễ, chính là lúc hẳn vào nhà trong tay ôm một người khác, đằng sau là người anh em của hẳn.

Thời điểm hẳn bước vào, hoàn toàn sững sốt một chút, hiển nhiên không nghĩ tới trong phòng lại là tình cảnh như thế.

Khi đó tôi đang mặc tạp dề, múc cho hắn bát canh, hắn cũng không gõ cửa, trực tiếp vặn chìa khóa một cái liền vào được.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng có chút nói không ra lời.

Tôi nở nụ cười, ta nói: “Tiểu Chân người làm sao không nói sớm, nhóm bạn bè em muốn tới, còn mang đến người chị em này giới thiệu cho anh biết, sớm nói, anh sẽ chuẩn bị thêm cơm nước, như bây giờ khả năng không đủ ăn.”

Hắn tránh khỏi tầm mắt của tôi.

Người bạn Chân Phong nói: “Tôi có phải vẫn chưa giới thiệu qua chính mình, tôi họ Vương, gọi Vương Soái.

Tôi nói: “”Vương Soái, chào cậu.”

Hắn nói: “Tình hình này, Chân Phong là nói không ra lời, nếu không để tôi nói?”

Tôi nói: “Vẫn là chờ thêm chút nữa, cho Chân Phong một chút thời gian, để em ấy tiêu hóa một chút. Các anh em đều là khách quen của tôi, khách khí cái gì, trực tiếp ngồi a.”

Bạn bè của Chân Phong có đến bảy, tám người, mà một người cũng không dám ngồi.

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi cô gái trong ngực Chân Phong, tôi nói: “Em gái à, em cùng Chân Phong quen đã bao lâu?”

Cô ấy nói: “Em, em cùng anh ấy cùng một chỗ đã nửa năm.”

Tôi nói: “Nha, vậy là anh phải nói với em tiếng xin lỗi, anh làm tiểu tam rồi.”

(tiểu tam: kẻ thứ ba)

Cô ấy mặt đỏ lên, nói: “Không, không phải, chúng ta đều là bị Chân tiên sinh bao dưỡng, anh ấy sau đó nếu muốn cưới vợ, chúng ta đều không là tính cái gì.”

Chân Phong mở miệng, hắn nói: “Câm miệng, không đến lượt cô nói chuyện,”

Tôi nói: “Em lúc nói lời này, tay đừng ôm vào eo cô ấy.”

Hắn buông lỏng tay ôm cô gái ấy, nói: “Em là thật không nhớ rõ, hôm nay là ngày bao nhiêu.”

Tôi nói: “Hôm nay là ngày anh chuyển vào đây, là ngày thứ một trăm chúng ta quen nhau, điện thoại di động trên người em ngày hôm nay chuẩn bị quên đã vang lên một chút nhắc nhở.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh vẫn luôn rất thông minh, anh biết ý tứ của em.”

Tôi nói: “Không quản em có ý gì, không quản anh có biết hay không, lời nói đều phải nói ra khỏi miệng.”

Tôi nói: “Em mang theo một cô gái, mang theo một đám huynh đệ, chính là vì chính mồm nói ra, muốn chấm dứt, lại phạm vào sợ hãi, đây không phải việc một đại lão gia nên làm.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, con mẹ nó anh đừng ép em.”

Tôi nói: “Sớm nói, sớm sáng khoái, sớm giải quyết, sớm gọn gàng.” (Đúng – NK)

Hắn nói: “Tâm anh ác như vậy, anh lý trí như thế, có phải là, đã sớm không muốn cùng em ở cùng một chỗ.”

Tôi nói: “Nếu như nghĩ như vậy, có thể khiến em không áy náy, cho em cảm thấy được thoải mái, vậy thì em cứ như vậy nghĩ.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, anh quả thực là ma quỷ.”

Tôi nói: “Cái mũ này quá lớn, anh không nghĩ chụp.”

(bị cho đội mũ ý nói bị ngoại tình, khổ thân Tiêu ca, yêu ai cũng bị cấm sừng-Sub)

Hắn nói: “Ngày hôm nay phòng này đều là anh bố trí?”

Tôi nói: “Đúng vậy, em đã nói, em yêu thích cái này.”

Hắn nói: “Đồ ăn là anh làm?”

Tôi nói: “Ừ, đặt bên ngoài không cho thêm quá nhiều rau thơm.”

Hắn nói: “Trên mặt bàn hai hộp, là cho em?”

Tôi nói: “Là đưa em anh cũng không cần, cũng không có cách nào bỏ, cũng không giá trị bao nhiêu tiền.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, chúng ta chia tay đi.”

Tôi nói: “Cho anh một lý do.”

Hắn nói: “Em không thích anh, em ghét bỏ anh lẽ mề quăn em, em ghét bỏ thân người to lớn lại vừa cứng, thao không không sướng.” (Lạ trúa con chưa 18.^. – NK)

Tôi nói: “Nói thật.”

Hắn nói: “Ba tháng, em thích đến trên người anh, lại không bút ra, em liền đánh không được.”

Tôi nói: “Vậy cũng chớ bút ra, cùng anh hảo hảo sinh sống.”

Hắn nói: “Không thể, cha em đã đính ước cho em, nửa tháng sau chính là lễ cưới.”

Tôi nói: “Em không thể cùng với ba hảo hảo nói chuyện, nói em không muốn thông gia?”

Hắn nói: “Vậy anh có thể nói với mẹ anh anh muốn cùng nam nhân ở một chỗ sao?”

Tôi nói: “Anh có thể.”

Tôi nói: “Chân Phong, ngày hôm qua về nhà cái gì anh cũng đã đều nói hết với mẹ.”

Hắn nói: “Em thao.”

Tôi nói: “Mẹ ôm anh khóc một đêm, thế nhưng mẹ vẫn không nỡ bỏ anh. Anh nói với mẹ, anh có thể không người mang thai, có thể khiến cho mẹ anh không ôm cháu trai, mẹ muốn anh mang em về, mẹ muốn nhìn em một chút ra sao, dặn em, chăm sóc thật tốt anh.”

Tôi nói: “Em bây giờ đi, hối hận vẫn kịp, nhanh chóng trở lại nói với ba em một chút, chúng ta còn rất tốt.”

Hắn nói: “Em không làm được, Tiêu Điều, em không làm được.”

Tôi nói: “Nói trắng ra là em không dám đánh cược.”

Hắn nói: “Nếu như em không có tiền, không có quyền, không có ba em, em không làm được gì cả.”

(Sub: Đệt tiền, đệt quyền, đệt... cháu xin lỗi)

Tôi nói: “Vậy được, chúng ta chia tay đi, anh lập tức thu dọn đồ đạc, lập tức đi.”

Hắn nói: “Phòng này cho anh, anh muốn cái gì, em đều có thể cho anh.”

Tôi nói: “Không cần thiết, phòng này nói cho cùng, chỉ là cái phòng ở, anh nên về nhà.”

Vành mắt hấn đỏ, dáng dấp rất đáng thương, thế nhưng tôi, một điểm cảm giác cũng không có.

Tôi xoay người đi thu thập valy, nhất thời trong phòng không một người nói chuyện.

Động tác tôi rất nhanh nhẹn, gần mười phút liền đem rương hành lý nhét ổn, chờ tôi đẩy valy đi ra, liền nhìn thấy Chân Phong cùng đám bạn hấn, chính là đang ăn cơm tôi làm.

Bạn hấn nói: “Tiêu Điều a, đồ ăn anh làm ăn ngon thật, ăn ngon đến mức tôi muốn cưới anh về nhà.”

Tôi cười cười, đột nhiên đổi chủ ý, tôi cảm thấy, dù thế nào trước khi rời đi cần đem một số chuyện nói rõ ràng.

Tôi liền nói: “Cậu và Chân Phong thực sự là bạn thân, lúc trước liên hợp lại cùng nhau lừa gạt tôi.”

Chân Phong nghiêng đầu, nhìn chăm chăm tôi.

Tôi nói: “Tôi ở trên giường tỉnh lại, trên giường có vết máu, phía dưới tôi một chút máu cũng đều không có, tôi không tin, khi đó ai còn có lòng thanh thản, giúp tôi lau khô phía dưới.”

Tôi nói: “Coi như Vương Soái có lòng tốt, giúp tôi lau khô ráo, y tá bệnh viện kia cũng sẽ không dựa vào cơ hội cùng tôi tán gẫu, vẫn luôn ám chỉ với tôi em có vấn đề, quên mất, bệnh viện em chữa trị, mẹ tôi cũng ở qua, tôi cùng cô y tá kia có quen biết, người ta trên bản chất đều là tiểu thiên sứ, không nhìn nổi tôi bị lừa.”

Tôi nói: “Làm gì có chuyện hậu môn nứt mà đi ăn hoa quả không ngừng, ở bệnh viện một tuần lễ lúc đi ra liền hướng nhà hàng lẩu mà ăn.”

Chân Phong nói: “Anh vừa bắt đầu liền biết? Anh không phải là bởi vì hổ thẹn cho nên đáp ứng đi cùng với em?”

Tôi nói: “Tôi vừa bắt đầu liền biết, tôi đáp ứng em, chỉ là bởi vì, nếu như tôi không đáp ứng em em sẽ có càng nhiều thủ đoạn buộc tôi đáp ứng, tôi sợ sẽ liên lụy đến mẹ tôi.”

Hắn nói: “Vậy anh có hay không, một chút thích em, có hay không, một chút muốn cùng em chung sống?”

Tôi nói: “Con người của tôi không nghĩ dằn vặt, tôi biết em thích tôi, em không thể chịu được việc tôi cùng người con gái khác ở cùng chỗ, tôi đã nghĩ xong, liền hồ đồ như thế theo sát em sống hết đời, đối tốt với em mà không nghĩ tới em không vui.”

Tôi nói: “Em đã nói với tôi, ba em là người không nói đạo lý, có chuyện gì, em chịu, thế nhưng kỳ thực chuyện còn chưa tới em liền bỏ qua.”

Tôi nói: “Hai ta hôm nay coi như chấm dứt, nhờ em muốn gọi phục vụ, đừng tiếp tục tìm tôi, chỗ quán bar tôi sẽ nghỉ việc, sau đó ước chừng, không phải ước chừng, liền sẽ thật sự không gặp.”

Tôi nhìn Chân Phong, Chân Phong nhìn tôi, trên mặt của hắn đều là nước.

Tôi thở dài, tôi nói: “Cần gì chứ, hảo tụ hảo tán, lựa chọn làm đại lão gia liền đừng hối hận, cũng đừng tiếc nuối.”

Tôi nói: “Cuối cùng đưa câu chúc phúc, trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.”

Tôi kéo thùng đựng hành lý trốn đi, Chân Phong ở phía sau gọi.

Hắn nói: “Tiêu Điều, em là thật con mẹ nó yêu anh, anh có thể không đi có được hay không?”

Tôi nói: “Tôi sắp còn chuyện không làm được, em tự lo lấy, gặp lại.”

Tôi đi.

31. Chương 31

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi mang theo valy, không cam lòng mà chỉ tiền đón xe, đón mấy chuyến tàu điện ngầm, trở về nhà.

Mẹ tôi đang làm nhân bánh sủi cảo liền nhìn thấy tôi mang valy trở về.

Mẹ nói: “Sao không đem bạn trai trở về?”

Tôi nói: “Con trai mẹ bị hắn đá rồi.”

Mẹ nói: “Cái gì?”

Tôi nói: “Mẹ không nghe lầm, con trai mẹ bị hắn đá rồi.”

Mẹ nói: “Bởi vì sao a.”

Tôi nói: “Cha hẳn không đồng ý, hẳn liền chia tay với con.”

Mẹ nói: “Con đồng ý như vậy?”

Tôi nói: “Không đồng ý không được a.”

Mẹ nói: “Con trai a, con yêu nữ nhân, nhà gái không đồng ý buộc bọn con chia tay con sẽ đồng ý đi?”

Tôi nói: “Có lẽ vậy đi.”

Mẹ nói: “Vậy nếu con bé đó đặc biệt rất yêu con, rời khỏi con thì sẽ rất khổ sở?”

Tôi nói: “Vậy con đại khái sẽ tranh thủ đi làm rõ một chút, cùng nhà bên đấy nói, đừng lo lắng yên tâm đem con gái gả cho con.”

Mẹ nói: “Kia đổi thành nam, làm sao liền nói từ bỏ liền từ bỏ.”

Tôi nói: “Cha hẳn còn không có nhúng tay, hẳn liền đề cập chia tay với con.”

Mẹ nói: “Có phải là bởi vì cha hẳn không đồng ý việc này đi?”

Tôi nói: “Đúng đấy.”

Mẹ nói: “Con trai a, không quan tâm đối tượng của con là nam hay nữ, con đều phải đối xử với y như đối xử với con gái, như vậy mà chăm sóc hẳn.”

Tôi nói: “Nhưng hẳn không nguyện cho con cơ hội chăm sóc này.”

Mẹ nói: “Vậy hẳn với con chia tay, hẳn có khổ sở hay không?”

Tôi nói: “Hẳn hẳn là rất khó vượt qua đi.”

Mẹ nói: “Vậy còn con?”

Tôi nói: “Mẹ muốn nghe lời thật hay là lời nói dối.”

Mẹ nói: “Đương nhiên nghe lời nói thật.”

Tôi nói: “Con trai mẹ có bệnh, điều này mẹ cũng biết mà.”

Mẹ nói: “Vậy thì không có chút nào khổ sở?”

Tôi nói: “Vẫn có một chút”

Mẹ nói: “Vậy là con có chút thích hẳn.”

Tôi nói: “Một chút này qua hai tháng, con liền quên mất.”

Mẹ nói: “Con trai a, kết thúc chút tình cảm này con vẫn phải ngẫm lại đi.”

Tôi nói: “Tại sao?”

Mẹ nói: “Con đi những năm này, đối với mẹ xem như là muốn gì được đó, mẹ có lúc cũng hoảng hốt a. Con nói, nếu như mẹ đi, trong lòng con còn có thể lưu lại ai, còn có ai có thể nắm giữ con, giúp con không đến nỗi như cái điều đứt dây.”

Tôi nói: “Mẹ, con trai bất hiếu.”

Mẹ nói: “Con có tật xấu, cái này cũng không trách con, là mẹ sinh con không tốt, không nuôi dưỡng cho tốt con, mẹ ngày hôm qua khóc một là bởi vì con yêu thích là nam nhân, một cũng là bởi vì, cuối cùng cũng coi như có người có thể cho con hơi hơi cho con chút lưu ý.”

Mẹ nói: “Qua người này, mẹ sợ con sẽ không tìm được thích hợp, cứ như vậy cô đơn sống hết đời.”

Tôi nói: “Không đến nỗi, mẹ an bài cho con cô gái nào đó, con sang năm kết hôn, năm sau mẹ có thể ôm cháu.”

Mẹ nói: “Mẹ không thèm để ý tôn tử mẹ chỉ để ý con lớn nhất, có vui vẻ hay không, tình nguyện không vui, con trai a, làm chuyện gì theo con tìm mạch bảo, mẹ không ép buộc con a.”

Tôi ôm mẹ tôi, tôi nói: “Mẹ, đừng lo lắng, hết thầy rồi sẽ tốt đẹp.”

32. Chương 32

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Ngày thứ hai tôi đến quán bar nộp đơn từ chức.

Giám đốc tự mình tìm tôi nói chuyện, hắn nói: “Tôi có thể tăng lương cho cậu, điều kiện gì cũng có thể thương lượng.”

Tôi nói: “Không phải vấn đề ở lương, tôi muốn tránh mặt một người.”

Hắn nói: “Trốn Chân thiếu?”

Tôi nói: ” Ừ”

Hắn nói: “Thật sự tôi muốn nói với cậu một câu.”

Tôi nói: “Cái gì?”

Hắn nói: “Tình thâm không thọ, tuệ cực tất thương tổn.”

(đại khái là tình cảm không lâu dài, để tâm quá nhiều sẽ nhận lấy tổn thương)

Tôi nói: “Giám đốc, lời này cảm giác không đúng lắm, mức độ là quá nặng đi.”

Hắn nói: “Tôi cảm thấy không nặng, tôi không nghĩ tới cậu vững tâm đến thế mà cũng lại si tình như vậy.”

Tôi nói: “Anh đừng đùa, tôi chỉ là đang đau thương khi không còn người bao dưỡng thôi.”

Hắn nói: “Vậy nếu như chỉ là bởi vì cái này khiến cậu khổ sở, vậy cậu nghỉ việc làm gì?”

Tôi nói: “Tôi muốn tránh một chút, bởi vì tôi có chút khổ sở.”

Hắn nói: “Cậu có chút? Tôi không biết tại sao lại cảm thấy như là cậu đang nói, rất nhiều vậy.”

Tôi nói: “Được rồi. Tôi thực sự khó xử. Để tôi từ chức đi.”

Hắn nói: “Tôi cũng không cản cậu, chính là có chuyện này khiến tôi luôn cảm thấy phải nói cho cậu.”

Tôi nói: “Anh nói đi.”

Hắn nói: “Tôi nghe những người khách nói chuyện, ngày đó Chân đại thiếu gia hủy đi hai phòng, đem người đuổi đi, ôm hộp khóc.”

Hắn nói: “Tôi còn nghe nói, chiếc nhẫn đó Chân đại thiếu gia đã đeo vào tay.”

Tôi nói: “Anh có nghe nói nhiều hơn nữa thì Chân đại thiếu gia cũng là không tìm đến tôi, cũng không gọi điện thoại cho tôi.”

Hắn nói: “Cậu sao lại kiên cường như vậy, lúc này lại nhẹ nhàng thế, việc này cũng liền qua, sau đó làm sao mà sống được qua ngày a?”

Tôi nói: “Chân Phong muốn kết hôn rồi, tôi cùng hắn chính là tình nhân ngầm.”

Hắn nói: “Nhưng lòng hắn có cậu, mỗi khi đến đều gọi cậu.”

Tôi nói: “Có câu nói thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.”

Hắn nói: “Như tôi bây giờ là giám đốc, muốn cho tôi trở lại làm quản lý giống nhau sao?”

Tôi nói: “So với cái kia nghiêm trọng hơn nhiều.”

Hắn nói: “VẬY ĐI, TÔI KHÔNG GIỮ ĐƯỢC CẬU, CẬU RA BÊN KIA BÀN GIAO LẠI CÔNG VIỆC LÀ XONG.”

Tôi nói: “Chị dâu là người phụ nữ tốt, cô ấy luôn luôn giả ngu, mà nếu anh cứ muốn tiếp tục chơi, phỏng chừng cô ấy không chịu được bao lâu đâu.”

Hắn nói: “Làm sao cậu biết.”

Tôi nói: “Bạn của tôi là bạn của anh, vợ hắn với vợ anh là chị em thân thiết không gì giấu nhau.”

Hắn nói: “Cám ơn cậu.”

Tôi nói: “Không cần cảm ơn.”

Hắn nói: “Lấy tiền rút nhanh lên, chậm một giây tôi liền đánh cậu.”

Tôi nói: “Thân thể anh nhỏ bé như thế có thể đánh thắng tôi sao.”

Hắn nói: “Câu nói sau cùng, quản lý trước đây vẫn còn muốn tìm cậu uống rượu đấy.”

Tôi nói: “Anh cứ chuyển đạt cho hắn như này, nói với hắn, hắn đã cho tôi vào sổ đen danh sách gọi rồi, muốn tìm tôi uống rượu trước tiên đem bỏ ra, rồi gọi điện thoại cho tôi đi.”

Hắn nói: “Đã biết. Tạm biệt.”

Tôi nói: “Cảm tạ, tạm biệt.”

Tôi đi đến bên nhân sự làm xong thủ tục, một em gái nói tôi quay lại nhận lại nốt số lương còn trên thẻ, cuối cùng bổ túc một câu: “Anh đừng khổ sở, đừng khóc.”

Tôi cảm tạ cô ấy, liền đi đến phòng nghỉ nhân viên, bắt đầu thu thập đồ còn dư lại, đồng nghiệp qua lại, bất kể là đối địch hay quan hệ tốt đều chạy đến cửa nhìn tôi thu thập. Kỳ thực cũng không có bao nhiêu đồ vật, mười mấy phút liền xong việc, tôi liền nhìn nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn nhìn tôi.

Tôi hỏi bọn họ: “Có việc gì thế?”

Bọn họ lắc lắc đầu, rất chỉnh tề, cùng vạn vạn không nghĩ tới tình cảnh bên trong giống nhau.

Tôi ôm hộp ra đi.

Tại quán bar công tác gần hai năm, tổng cộng tích góp lại hai mươi vạn, trừ tiền mua nhẫn cho Chân Phong 50 ngàn tệ còn mười lăm vạn, hơn nữa trước đây 50 ngàn khoản để dành, dù gì nếu mượn thêm mẹ tôi, không sai biệt lắm có thể mở một cửa hàng nhỏ.

Tôi trở về nhà, cùng mẹ nói việc này, mẹ tôi cũng đáp ứng, chính là 50 ngàn tệ tiền chết sống không nói mượn, nói cho tôi trực tiếp cầm dùng, kiếm lời được là của tôi cũng chính là của mẹ rồi.

33. Chương 33

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Cuối cùng tôi quyết định dừng cơ nghiệp hoặc là đi bán trà sữa, chỉ có điều trước đây tôi là đi làm nhân viên cửa hàng, còn hiện tại có thể đi làm ông chủ. Trên thị trường rất nhiều cửa hàng trà sữa gia nhập liên minh các cửa hàng, mà phương pháp pha chế cùng nguyên liệu đều bị tổng công ty nắm giữ. Tôi bị kiểm chế đến thiếu kiên nhẫn, nên quyết định tự mình rời khỏi.

Tôi chạy trên nhiều đường, nghiên cứu xem nơi nào mở cửa tiệm tương đối thích hợp, dòng người, tiền thuê đều là nhân tố trọng yếu. Người bận rộn, liền dễ dàng lãng quên sự tình, lúc tôi nhìn thấy Vương Soái ở

dưới nhà mới đột nhiên nhớ tới, qua hai ngày cuối tuần nữa Chân Phong kết hôn cũng chỉ cách một hai ngày nữa.

Vương Soái nói: “Tiêu Điều, tôi thực sự là coi thường anh.”

Tôi nói: “Có chuyện gì cậu cứ việc nói thẳng, không nên nói lời quái gở.”

Hắn nói: “Anh không thể lui một bước sao? Kết hôn chính là một tờ giấy, sau đó Chân Phong hoàn toàn ở cùng với anh, hắn cùng đại tiểu thư kia kết hôn cũng chỉ là danh nghĩa mà thôi.”

Tôi nói: “Quan niệm về hôn nhân của mỗi người khác nhau.”

Hắn nói: “Anh nói chuyện cười nhạt nhẽo.”

Tôi nói: “Thông tục mà nói, tôi lưu ý cái này, hắn không thèm để ý cái này, cho nên, chúng tôi không hợp cùng nhau.”

Hắn nói: “Có thể Phong tử thật rất khổ sở, tôi làm anh em với hắn hai mươi năm qua chưa từng thấy hắn khổ sở như vậy.”

Tôi nói: “Hiện tại có rất nhiều người nói với tôi, hắn rất khó vượt qua, nhưng hắn vẫn luôn trốn tránh, hắn không nói với tôi rằng hắn khổ sở.”

Hắn nói: “Không phải anh nói với cậu ấy muốn gọi người đừng tìm anh sao?”

Tôi nói: “Nha, tôi cứ như vậy nói chuyện.”

Tôi nói: “Cho dù tôi nói hi vọng hắn tới tìm tôi, hắn vẫn là không đến.”

Tôi nói: “Hắn cũng đang đánh cuộc, hắn hi vọng tôi thỏa hiệp, hi vọng tôi có thể nhường một bước, tất cả mọi người đều khuyên tôi nhường một bước, nhưng là tôi người này vất ngóng, tôi cắt xuống đao đao (đại ý là người phụ tình ta cũng cầm được bỏ được), lại không thể thể nhượng bộ.”

Hắn nói: “Kia, tôi đến chính là tới đưa thiệp cưới cho anh, anh có muốn tới uống chén rượu cưới hay không?”

Tôi nói: “Được a.”

Hắn nói: “Tiêu Điều, tìm anh thật ngại.”

Tôi nói: “Cậu là người thứ ba nói như vậy.”

Hắn nói: “Hai người trước là ai?”

Tôi nói: “Người thứ nhất là quản lý trước của tôi, chính là người bị Chân Phong thao, người thứ hai là Chân Phong.”

Hắn nói: “Anh như vậy không giống như là không thích a.”

Ta nói: “Yêu thích, không có nghĩa là muốn nhường nhịn.”

– Hoàn chương 33 –

34. Chương 34

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi tới tham gia lễ cưới của Chân Phong, khách quý đến chật nhà, bầu không khí thật náo nhiệt.

Cha sứ mở kinh thánh ra hỏi chú rể và cô dâu có nguyện ý cùng đối phương kết làm vợ chồng hay không.

Cô dâu nói: “Con nguyện ý.”

Chú rể cũng nói: “Con nguyện ý.”

Không có ai phản đối với bọn họ kết hôn.

Chú rể hôn lên đôi môi cô dâu.

Tôi quay người đi, sớm rời khỏi lễ đường, tôi cũng không có thói quen tự ngược bản thân.

Bầu trời tháng sáu rất sáng sủa, mặt trời chiếu lên trên người thật ấm áp.

Điện thoại trên người vang lên, tôi lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, là Chân Phong gọi.

Tôi nở nụ cười, tắt máy. Có lẽ ngày mai tôi cần phải đổi số mới, lần này chỉ để mẹ tôi biết là đủ rồi.

Cửa hàng trà sữa của tôi một tháng sau mới khai trương, thuê một nhà cấp ba, người làm tôi tuyển thật tốt, trà sữa dâu tây liền cho thêm lên bên trên một quả dâu tây thật lớn, giá tiền xác định hợp lý, rất nhanh xem như bán đồ ăn vặt đường phố đứng vững chân ở trong khu này.

Vừa bắt đầu cửa hàng trà sữa chỉ có một mình tôi một người tất bật, sau đó buôn bán tốt, cũng thuê thêm hai nhân viên, có lúc còn tuyển thêm học sinh, một tháng thời điểm ổn định có thể tính ra phần lãi gộp 1 vạn tệ, đủ cho tôi và mẹ sinh hoạt đến mức rất là dư dả.

Tôi dần dần quên thời gian sinh hoạt ở quán bar cũng dần dần quên làng Chân Phong, bọn họ quá mức hoa lệ mà hắc ám, chỉ thích hợp tồn tại ở trong giấc mộng của tôi.

35. Chương 35

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi đã buông bỏ Chân Phong.

Mà Chân Phong không có buông tôi xuống.

Vào một ngày mưa dầm triền miên, hắn liền che dù xuất hiện ở trước cửa hàng trà sữa của tôi.

Tôi nhìn hắn, không đau khổ không vui sướng.

Hắn thấy tôi, ánh mắt nóng rực.

Hắn nói: “Tiêu Điều, em không có kết hôn.”

Tôi nói: “Tôi biết.”

Hắn nói: “Em không có kết hôn.”

Tôi nói: “Ngày thứ hai lúc tôi muốn đi đổi sim, mở máy ra nhận được tin nhắn của Vương Soái.

Hắn nói: “Kia tại sao anh không gọi điện thoại cho em, tại sao không tới tìm em?”

Tôi nói: “Vậy tại sao em không có kết hôn?”

Hắn nói: “Cô dâu có tình nhân, cuộc hôn nhân này là ép buộc, cô ấy chưa kịp cùng em đăng kí kết hôn, liền cùng hắn chạy mất.”

(Phong à cậu cũng đều quá cơ =))) đàn ông mà nhu nhược quá – NK)

Tôi nói: “Em thật ra là muốn đi kết hôn.”

Tôi nói: “Em đứng trước cha sứ nói nguyện ý, cũng chính là thừa nhận cuộc hôn nhân này, đến cuối cùng kết hôn không thành, linh không linh chứng, đều là do cô dâu lựa chọn, không phải là do em không muốn.”

Tôi nói: “Em đã đưa ra lựa chọn, tôi tôn trọng sự lựa chọn của em, cho nên tôi rời đi, cũng sẽ không đi liên lạc lại với em.”

Hắn nói: “Em sai rồi, em hối hận rồi, cho nên em tới tìm anh, em không dám tới nhà của anh, không biết số mới của anh, em phải dùng rất nhiều thủ đoạn mới có thể tìm được anh.”

Tôi nói: “Vậy em bây giờ tìm tới tôi, sau đó thì sao?”

Hắn nói: “Em nghĩ anh muốn đi cùng với em.”

Tôi nói: “Tôi không nghĩ sẽ đi cùng với em.”

36. Chương 36

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Tôi hỏi Chân Phong, có muốn vào uống cốc trà sữa không?

Hắn nói: “Em không cần trà sữa, em muốn anh.”

Tôi nói: “Vậy cũng được, tôi còn phải đóng cửa.”

Hắn nói: “Anh đi ra, chúng ta nói chuyện.”

Tôi nói: “Tôi không muốn nói chuyện với em.”

Hắn liền nhìn tôi bằng ánh mắt của người bị phụ tình.

Tôi nhấn nút lệnh tự động cuốn cửa lại, cửa cuốn dần dần đi xuống, dần dần che mắt của tôi, dần dần che mắt tầm mắt của hắn, rất nhanh chóng cửa cuốn xuống đến lồng ngực của hắn.

Hắn lại đưa tay ra, cánh tay vừa vặn đối để dưới cửa đang dần hạ xuống.

Tôi nói: “Em thu tay về đi.”

Hắn nói: “Em sẽ không rút lại, trừ phi anh nắm chặt tay em.”

Tôi nói: “Cửa cuốn này rất sắc, cũng không có nút dừng lại, em đưa tay ra như vậy sẽ liền bị cửa chảy máu.”

Hắn nói: “Anh nắm tay em một chút em liền thu về.”

Tôi nói: “Em sao lại ấu trĩ như vậy.”

Hắn nói: “Em vốn như thế, em không lý trí được như anh.”

Hắn nói: “Anh thật sự muốn nhìn thấy em bị cửa chảy máu?”

Tôi nói: “Thật.”

Sau đó tôi đưa tay ra, nắm chặt lấy tay hắn, vốn định nắm một chút liền bỏ ra, hắn trực tiếp lôi đi ra ngoài, đem tôi tới bên mép hôn một cái.

Cửa cuốn một bên cách tôi chỉ không đến một centimet liền ngừng lại, hắn không biết từ lúc nào đã cầm lên một cục gạch, nhét vào phía dưới khe hở chỗ cửa cuốn, khe hở này vừa vặn khiến tay tôi bình yên vô sự, hắn nắm tay của tôi, hôn lấy hôn để.

Tôi nói: “Tôi thao.”

Hắn nói: “Anh đáp ứng cùng em hòa hảo, em cho anh thao, em chưa từng bị người khác thao qua.”

Tôi nói: “Không phải chuyện em thao tôi hay tôi thao em.”

Hắn nói: “Anh rõ ràng vẫn lo lắng cho em, anh không nỡ khiến em chịu tổn thương.”

Tôi nói: “Là người khác nhìn thấy tình huống như thế đều sẽ đưa tay ra.”

Hắn nói: “Em mặc kệ, anh ngược lại chính là đối với em chưa hết hi vọng, chúng ta tại sao không thể một lần nữa cùng ở bên nhau.”

Tôi nói: “Em đã lựa chọn trước đó rồi.”

Hắn nói: “Em hối hận rồi, em hôn cô dâu xong, nhìn thấy anh bỏ đi, em liền hối hận rồi, cô ấy không bỏ đi em cũng sẽ bỏ đi tìm anh.”

Tôi nói: “Hối hận cũng không còn tác dụng gì nữa.”

Hắn nói: “Vậy anh cho em một cơ hội, nhượng em một lần nữa theo đuổi anh.”

Tôi nói: “Em xem quá nhiều phim tình cảm rồi nên mới nói ra những lời như thế.”

Hắn nói: “Đây không phải điều quan trọng, anh đáp ứng để em theo đuổi, đồng ý cùng em một lần nữa ở cùng một chỗ?”

Tôi nói: “Tôi không muốn nói chuyện với em, bỏ tay ra đi.”

Hắn nói: “Không thể, trừ phi anh đồng ý cho em cơ hội.”

Tôi nói: “Được thôi, tôi bị em đánh bại.”

Hắn vui vẻ buông lỏng tay ra, tôi đem gạch dời đi, cửa cuốn rầm một cái hạ xuống đầu.

Tôi từ cửa sau đi ra, cũng không quan tâm hắn chờ bao lâu.

– Hết chương 36 –

37. Chương 37

Edit: Nguyệt Kiều

Beta: Sub

Chân Phong bắt đầu theo đuổi tôi, cực kì phô trương mà theo đuổi tôi.

Khách quen đến cửa hàng trà sữa của tôi mua trà sữa đều biết, tôi đang được một anh đẹp trai đi siêu xe thể thao điên cuồng theo đuổi.

Tôi cự tuyệt hắn một lần rồi một lần, hắn khi được khi không, từ đó lại càng quyết tâm hơn.

Tôi quyết định không nhìn hắn, hắn lại canh lúc tôi bận rộn, đứng một bên không nói lời nào chỉ chụp ảnh tôi.

Lúc tôi rảnh rồi liền lại gần nói liên miên cần nhần, nói rằng tôi không hề nhớ chuyện đã qua.

Tôi hoảng hốt nhận ra, ý thức được nguyên lai tôi cùng hắn đã quen biết gần hai năm, nguyên lai chúng tôi đã từng có nhiều kỉ niệm như vậy.

Chân Phong, người này, khi tôi tái nhợt sức sống, đến cùng để lại một đạo dày đặc vết tích.

Giữa chúng tôi có khả năng chuyển biến tốt, xuất hiện vào một ngày mưa rào.

Tôi lúc đấy chính là đang ở nhà cùng mẹ đồng thời cán thể diện, nhà bếp để sát bên ban công, mẹ tôi hướng bên ngoài nhìn một chút, sau đó nói, dưới lầu hình như có người.

Tôi nói: ”Mẹ nhìn lầm rồi, mưa lớn như vậy, kể cả có che dù cũng không ai sẽ đứng ở dưới lầu.

Nàng lại đi xuống nhìn một chút, nói: "Con trai, quả thật là có người."

Tôi nói: "Người kia chắc bị thần kinh, mẹ đừng để ý."

Nàng nói: "Con trai, mẹ nhìn người kia có chút quen mắt, con xem thử xem."

Tôi bắt đầu đi xuống chày cán bột, vòng tới bàn tròn một bên khác, tùy ý liếc một cái.

Tôi nói: "Là có người."

Nàng nói: "Con nhìn lại xem, mẹ thấy quen lắm."

Tôi liền vừa xem xét liếc mắt một cái nhìn thấy người này liền không nói được lời nào.

Đó là Chân Phong, hắn lấy áo khoác che ở đầu mình, sau đó liền nhìn chăm chú cửa sổ nhà tôi.

Hắn không biết ở dưới lầu sẽ ở bao lâu, mà quần áo của hắn tất cả đều ướt đầm, nước mưa theo đó mà chảy xuống.

Hắn hướng lên trên xem, khả năng không nhìn thấy tôi, nhưng hắn vẫn luôn hướng lên trên.

Tôi nói: "Mẹ, đó là Chân Phong."

Nàng nói: "Chân Phong, Chân Phong nào?"

Tôi nói: "Con trai của bạn mẹ, người mà ở nhà mình ăn tết, người mà đá con trai mẹ. Đó là Chân Phong."

Nàng nói: "Đừng nói nhảm, xuống đón hắn lên."

Tôi nói: "Con mà đi xuống, đời này liền không đi được đường thẳng."

Nàng nói: "Con mà không xuống, đời này chính là cái cơ khổ không chỗ nương tựa."

Tôi nói: "Mẹ xác định con là con ruột?"

Nàng nói: "Lời này nói thế nào, nếu không phải con ruột, mẹ quản chuyện của con sao?"

Tôi nói: "Cám ơn mẹ."

Nàng nói: "Đi xuống đi."

Tôi cầm một cái ô lớn, chính là cái ô năm đó tôi đi đón bạn gái cũ đem theo.

Tôi chạy xuống lầu, bụng dù ra.

Hướng Chân Phong đi tới, Chân Phong lại không có chú ý tới tôi, hắn hết thảy tinh lực, đều tập trung ở trên cửa sổ nhà tôi.

Tôi dùng ô lớn, giúp hắn che ở mưa gió.

Qua mấy giây, hắn mới cúi đầu, thấy được tôi.

Con mắt của hắn có chút không mở ra được, đầy mắt đều là nước, không biết là nước mưa hay là nước mắt.

Hắn nói: "Anh xuống dưới có phải là cho em một cơ hội?"

Tôi nói: "Chân Phong, em tại sao lại đứng dưới này?"

Hắn nói: "Hôm nay là sinh nhật của anh, em nghĩ đưa quà sinh nhật, nhưng là em không biết điện thoại của anh, cũng không dám đi lên tìm anh, cho nên em chỉ muốn, em ở phía dưới mưa chờ anh, nếu như anh nhìn thấy em, em sẽ đưa quà sinh nhật cho anh, nếu như anh không nhìn thấy em vẫn là tiếp tục chờ."

Tôi nói: "Em có thể mang theo dù chờ, cố tình muốn dính mưa là dùng khổ nhục kế."

Hắn nói: "Đúng đấy em cũng không biết nên dùng biện pháp gì khiến anh có thể tha thứ cho em."

Tôi nói: "Sau này đừng làm như thế này nữa."

Hắn nói: "Cái gì?"

Tôi nói: “Sau này đừng làm thương tổn tới mình, anh sẽ khổ sở.”

Hắn nói: “Anh nói gì?”

Tôi nói: “Nói là, lòng anh thương em, anh luyện tiếc em.”

Hắn nói: “Em thích anh, không đúng, em yêu anh.”

Tôi nói: “Anh biết rồi.”

Hắn nói: “Vậy còn anh? Anh thích em? Anh yêu em?”

Tôi nói: “Anh không biết.”

Tôi nói: “Thế nhưng đột nhiên anh cảm thấy được, anh thật giống như là ngoại trừ cùng với em cũng không có lựa chọn tốt hơn.”

Hắn nói: “Vậy chúng ta hòa đi?”

Tôi nói: “Được.”

Hắn nói: “Vậy anh thích em có được không?”

Tôi nói: “Có thể cân nhắc.”

Hắn nói: “Anh có thể ôm em một cái không?”

Tôi nói: “Anh còn che dù.”

Hắn nói: “Đem dù ném đi.”

Tôi nói: “Em khiến chúng ta đồng thời gặp mưa.”

Hắn nói: “Đúng đấy.”

Tôi nói: “Thật là ngu.”

Tôi ném dù, ôm lấy hắn, hắn cũng ôm lấy tôi.

Chúng tôi ôm rất lâu, rất lâu.

Mãi đến khi từ trên lầu truyền tới tiếng mẹ tôi.

Mẹ tôi nói: “Đám nhãi con, các người còn muốn dầm mưa bao lâu nữa, còn không mau lên đây?”

Chân Phong giãy giụa, tôi lại ôm chặt hắn, sau đó hắn kiếm được lợi hại, tôi thẳng thắn đem hắn ôm ngang lên.

Tôi hướng mẹ hô một câu: “Lên ngay đây.”

Tôi ôm Chân Phong như là ôm toàn thế giới, tôi ôm hắn hướng nhà tôi đi, hắn mắng câu: “Em thao.”

- Hoàn chính văn -

Tác giả: Chính văn kết thúc, sau đó ta nằm trên giường chạy phiên ngoại.

Phần cuối ẩn giấu một cái rất sâu ngược điểm, nhưng nhìn đến mọi người cũng không có chú ý đến, lại có người chú ý tới, nàng nói không ngược a... Ta liền trong nháy mắt ORZ.

Nguyệt Kiều: Hoàn chính văn

~ Còn phiên ngoại lết dần dần nha lười lười huhu ORZ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-chinh-la-may-man-nhu-vay-khong-phuc-nguoi-danh-ta-a>